

Giới thiệu Đạo Giả Bá Vương

Thể loại: kiếm hiệp, sắc hiệp, võ hiệp.18+

Từ chốn giang hồ đã lưu truyền về Tà Vương Thần Quân Thiên là thiên hạ duy ngã độc tôn. Một chiến thần xưng danh toàn cõi giang hồ võ lâm chỉ với một mình hấn.

Cũng bởi lẽ hấn có thể thông thạo đủ mọi tuyệt kỹ đao, quyền, kiếm, cước, chưởng, độc, y thuật. Mạnh thì sẽ sinh ra kiêu ngạo, hấn tàn sát vô số người không thể đếm được.

Tuy nhiên Tà Vương cũng có người dám đối đầu với hấn là Thần Võ Anh Kiệt.

Người đồn rằng trận chiến giữa hai người trải qua suốt hai tuần lễ, không ngừng nghỉ nhưng diễn biến thì không ai rõ. Chỉ biết là sau trận đánh thì Tà Vương Thần Quân và Thần Võ Anh Kiệt biến mất không dấu tích. Có người nói rằng cả hai tung ra bí kỹ của mình dẫn đến tự bạo và từ đó đủ mọi câu chuyện thuê dệt.

100 năm sau,...một Tà Vương xuất thế liệu Thần Võ cũng như thế chăng?Giang hồ sẽ lại có một phen sóng gió?

Cảnh Giới Cường Giả

Siêu Phàm Nhập Thánh: Cường giả có ngộ tính cao, dù là bất cứ loại võ học gì cũng nhanh chóng luyện thành

Siêu Thánh Nhập Thần: Có thể dung nạp võ học tiền nhân vào tư duy nhất, cải tiến, đột phá cảnh giới võ học

Siêu Thần Nhập Hóa: Có thể dựa vào trực giác, ý niệm mà lúc lâm trận tự có thể sáng chế ra chiêu thức

Siêu Hóa Hoàn Hư: Cảnh giới trong truyền thuyết. Các cường giả ở cảnh giới này có thể trùng quy hư vô, cải tử hoàn sinh(chưa ai ngoài Đạt Ma sư tổ Thiếu Lâm và Vương Trùng Dương sư tổ Toàn Chân)

À mà đây là truyện kiếm hiệp chứ không phải tiên hiệp. Đừng nhầm vì sao lên cấp nhanh

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bách Kiếp Tà Vương

Lúc thiên hạ còn đại loạn, giang hồ đầy sóng gió. Bấy giờ cao thủ đông như mây ai ai cũng mang trong mình những tuyệt học tối cao và thay nhau xưng hùng hiệu lệnh quần chúng trong giang hồ võ lâm.

Tỷ như là Đạo Ma rất có tiếng tăm trong giang hồ, đao pháp rất quý dị cương mãnh và tính cách cũng y như vậy, số người thoát chết khỏi hấn chỉ đếm trên đầu ngón tay hay Kiếm Quỷ nghe đồn từ những kẻ được hấn tha chết nói rằng kiếm pháp của hấn khi xuất ra còn nhanh hơn cái bóng của hấn.

Và Âm Thi Nữ của phái Thiên Long nổi tiếng sắc đẹp hại nước hại dân cùng với âm công khiến người nghe bị điên loạn.....và còn nhiều kẻ khác nhưng sẽ nói sau.

Núi Thiên Nhai đứng sừng sững to lớn đỉnh núi chọc qua đám mây, cái cơ thể to lớn như đang chắn những cơn gió mùa đông lạnh lẽo thổi mạnh rít gào trong đêm tối, những đám mây lơ lửng di chuyển che khuất đi ánh sáng lẻ loi yếu ớt của ánh trăng tạo nên một khung cảnh thật ớn lạnh.

Đâu đâu lại xuất hiện tiếng chó sói hú lên thảm thiết cùng với những tiếng đập cánh ào ào của đàn chim bay toản loạn trên những ngọn cây báo hiệu một điều không lành sắp xảy ra. Phía khu rừng dưới chân núi Thiên Nhai xuất hiện những tia sáng lập lều của ngọn đuốc được người cầm đi chuyển rất nhanh.

Nhìn kỹ thì có một đám người lẳng không đập nhẹ lên các cành cây di chuyển vun vút một tay cầm đuốc tay còn lại cầm binh khí sẵn sàng chiến đấu, dẫn đầu là một hắc nhân thân bí đeo mặt nạ La Sát đang đuổi theo phía trước là hai người một nam nhân và một nữ nhân trên tay nữ nhân thì đang ôm lấy một hài nhi quấn trong khăn ẩm còn đỏ hồng dường như những tiếng quát tháo phía sau không thể đánh thức dậy được.

Nam nhân quay đầu lại thấy địch nhân đang sắp bắt kịp nét lo sợ hiện lên khuôn mặt đã thấm mệt do phải vận chân khí quá nhiều. Nắm chặt lấy tay thê tử nói trong tiếng thở gấp gấp

-Yên Nhiên! Chúng ta sắp đến rồi, đi qua núi Thiên Nhai là đến vùng bảo hộ của Chính Phái.

Nữ nhân gật đầu thay cho lời nói nhưng mà ánh mắt đã hiện lên thoáng sự mệt mỏi vô lực thì thoáng lại nhìn nhi tử bé bỏng nằm ngủ ngon lành đôi mắt nàng lại trào ra nước mắt. Nghĩ đến người đã gây ra hoàn cảnh này là phụ thân mình từ cái ngày mà đứa con sinh ra, nàng hận hận cái người cái đã sinh thành ra mình chèn ép muốn dồn cả gai đình nàng đến chỗ chết.

Nói qua thì nàng là Đê Cơ - Vũ Yên Nhiên con gái của Đê Diệt người đứng đầu Đại Địa Các và nàng là một trong hai hộ pháp đây là một thế lực và sức mạnh cũng như nhân lực ngang hàng với Tà và Chính có thể hiểu đây là nơi nửa chính nửa tà. Chuyên nhận những nhiệm vụ ám sát hoặc tuyệt diệt những môn phái hay cao thủ và đương nhiên người chỉ cần đưa ra một cái giá hợp lý thì dù là chuyện gì thì cũng nhận hết.

Và nàng - Vũ Yên Nhiên được nhận nhiệm vụ ám sát một người, trong khi thực hiện nhiệm vụ do Đại Địa Các gây thù chuốc oán quá nhiều nên rất nhiều kẻ thù và nàng đã bị một nhóm người truy sát, buồn cười sát thủ chuyên ám sát người khác giờ đây lại bị ngược lại. Lúc đó trên người nàng bị dính một loại độc có tác dụng hóa công (mất hết công lực) dẫn đến không thể khinh công được, khi mà kẻ địch đã tìm thấy và chuẩn bị giết nàng thì xuất hiện một nam tử đã dùng đao đánh bay chúng.

Nam tử đó thấy nàng bị thương liền đưa về nhà chữa trị, lửa gần rom lâu ngày cũng bén, tình cảm hai người tăng lên mạnh dẫn đến nên duyên vợ chồng, một ngày nọ nàng phát hiện ra người chồng của nàng lại chính là mục tiêu ám sát, nghĩ đến những ngày tháng mặn nồng của tình yêu nàng đã chôn chặt cái bí mật này âu cùng một phần nàng cũng đã chán ghét cái cảnh giết người. Nhưng ngày tháng đó kéo dài không lâu khi mà cái ngày đứa con hai người ra đời cũng là lúc cha nàng đã phát hiện ra, lệnh cho người của mình ra tay tận sát dẫn đến tình cảnh bây giờ.

Quay lại hiện tại. Lúc này hai người đã di chuyển đến chân núi Thiên Nhai bỗng nhiên Yên Nhiên gục xuống vì vết thương bên hông chảy máu quá nhiều, khuôn mặt tái mét cùng hơi thở yếu ớt.

-Phu quân chàng hãy mau đưa con chúng ta đi đi. Hãy mặc thiếp ở đây, thiếp sẽ cầm chân cho hai cha con chạy trốn.

Nam tử vội lắc đầu nắm lấy tay nàng truyền thêm chân khí để cầm máu cùng với nghị lực để vượt qua. Khóe mắt nam tử đã chảy nước mắt thứ mà đàn ông khó mà có được.

-Không...ta sẽ không bỏ nàng, cố lên chỉ chút nữa thôi, người huynh đệ ta đã nhờ chắc đã ở bên kia núi rồi. Cố lên

-Hò...Hò...thật là cảm động cho hai phụ nữ các người. Một giọng trầm vang lên sau đó hơn hai chục cao thủ phi thân ra chặn mọi lối thoát. Trong đám người tách ra xuất hiện hắc nhân thân bí đeo mặt nạ La Sát nhìn qua cũng biết là cao thủ võ lâm rồi. Hắc nhân thân bí nhìn Vũ Yên Nhiên đang bị trọng thương ngồi bệt dưới đất, ánh mắt trong cái mặt nạ hiện lên sự thèm khát sắc đẹp của nàng.

-Đê cơ à...tại sao nàng lại phải khổ cực như vậy.....đi theo hắc có sung sướng không. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn đi theo ta về ta hứa sẽ nói với Đê Diệt lưu lại nàng và đứa bé sống.

Vũ Yên Nhiên cười khẩy khinh bỉ nói

-Đê Cơ sao? cái tên đó đã chết từ lâu rồi. Còn nữa về nhân với Đê Diệt...ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta.

Nói xong nàng nắm chặt lấy tay phu quân của mình, ánh mắt hiện lên tình yêu bất diệt của nàng. Hắc Y Nhân nhìn cảnh đó tức giận quá lớn

-Giết Chúng!!!!!!!!!!!!!!

Đám cao thủ từ phía lao lên, sau lưng nam tử là thanh đao bọc vải sau lưng bay lên trời, vận khí như sư tử hồng hét lớn

-Các ngươi đã quên ta là ai sao. TA LÀ ĐAO MA VƯƠNG - Long Vũ

Dứt tiếng hét cuồng nộ, quần áo Long Vũ bay phấp phới cả người bao bọc bởi luồng khí xanh đậm, song thủ tự điểm vào các huyệt đạo với mục đích giải phóng giới hạn xem chừng Long Vũ muốn quyết chiến quyết tử tại đây. Vũ Yên Nhiên ngồi đằng sau vội hét lớn.

-Long Vũ.....chàng đừng dùng Huyết Phi Lệnh

Huyết Phi Lệnh chiêu thức phá bỏ giới hạn khi kỳ kinh bát mạch và mười hai chính kinh được giải khai thì sẽ đưa cho người sử dụng một sức mạnh không tưởng nhưng tổn hại về cơ thể là rất khủng khiếp nhẹ thì là phế nhân còn nặng thì thân thể vỡ nát.

Bao quanh Long Vũ từ chân khí vào xanh đậm đã chuyển sang màu đỏ, hai con mắt đen như bóng tối, gân xanh xuất hiện trên mặt và cơ thể.

Nhìn phu quân của mình biến thành dạng này, nàng đau đớn không thể tả vì nàng vì đứa con mà phu quân đã chọn cách này để bảo vệ. Long Vũ quay lại nhìn thể từ

-Yên Nhiên nàng mau chạy đi, sức mạnh của ta bây giờ mà lại gần sẽ rất nguy hiểm...Mau chạy đi.

Yên Nhiên gương sức ôm nhi tử chạy. Nhìn thể từ đã đi xa, Long Vũ quay lại nhìn đám người, thanh đao bọc trong vải rách tứ tung xuất hiện những đường chạm khắc đẹp đẽ ở thanh đao. Thanh đao đó là Ma Sinh một trong thập nhị bảo vật trong võ lâm.

-Ma Đao -Liệt Trảm

Lông Vũ bỏ đao xuống xuất hiện hai đao khí uy lực kinh người hướng về phía đám cao thủ kia. Quá mạnh quá nhanh đám cao thủ không thể né được chỉ

còn cách chống đỡ nhưng sức mạnh quá chênh lệch.

-Roetttttt.....

Hàng loạt những tia máu bay phun tứ tung, đám cao thủ hơn nửa đã bị Long Vũ một chiêu đánh bay nát người. Hắc y nhân thoáng bất ngờ trước sức mạnh này cũng rút ngay thần binh của mình cũng là đao.

Cả người lảng không tấn công Long Vũ. Phía xa xa Yên Nhiên quay lại cảm nhận được đao khí lảng xé gió bay tới. Nàng ôm miệng chảy nước mắt rồi quay xuống nhìn đứa con.

-Mẫu thân xin lỗi con nhiều lắm...Hự...Phụt. Bỗng Yên Nhiên bị thổ huyết xem ra vết thương bên hông đã bị độc công hủy hoại đến tim rồi. Có lẽ người vào một cái hang đứa bé bỗng khóc to vang động cả oang oang trong đây.

-Là kẻ nào?

Một giọng lão nhân từ sau trong động vang lại, Yên Nhiên thấy có người cố hết sức nói lớn

-Vị tiền bối hãy rủ lòng thương cho vãn bối trú nhờ sáng mai sẽ đi sớm.

-Cút ngay dám làm ồn ào nơi tĩnh dưỡng của ta hay lại muốn học võ công của ta.....Hừ

Một tiếng Hừ nhẹ chứa trong đây là một nguồn nội lực phát ra làm rung chuyển cả hang động gió rít như cuồng phong. Yên Nhiên khăn cầu trong nước mắt nếu như mà địch nhân phát hiện thì cái mạng con nàng e không sống được.

-Vãn bối cầu xin ngài rộng lượng.

Mặc cho Yên Nhiên ghen ngào nói nhưng lão nhân dường như không hề bị lay động vẫn lạnh lùng lớn tiếng đuổi.

Vụt...Vụt....

Đám địch nhân từ trong rừng phi ra. Hắc y nhân cười lạnh trong cái mặt nạ đã bị nứt một nửa sau trận chiến. Giơ thủ cấp Long Vũ cho Yên Nhiên xem, nhìn cái đầu còn đang chảy đầy máu phía dưới Yên Nhiên như rơi vào nỗi tuyệt vọng, người cha tàn nhẫn muốn dồn con gái mình vào đường cùng.

Chả lẽ cả gia đình bé nhỏ của nàng sẽ phải chết chung vào hôm nay sao? Không...nhất định phải để con nàng được sống nhưng trong tình cảnh này giờ phải làm sao.

Hắc y nhân lạnh lùng bước chậm trên tay vẫn còn nắm thủ cấp nhỏ giọt nhưng giọt máu thấm đẫm nền đất.

-Đế Cơ...hãy chịu chết đi.

Hắc y nhân trong tay thanh đao quý dị bộc phát từ khí bỏ xuống một chiêu chứa đầy kinh lực gió lốc cuộn cuộn. Yên Nhiên chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết bỗng từ trong động lại phát ra đao lực kinh người chấn nát đao chiêu của hắc y nhân.

Bị khí lực từ đâu phát ra đẩy lùi Hắc y nhân cảm thấy khí huyết lực phủ ngũ tạng nôn nao khó chịu " Phụt " nhả ra một ngụm máu tươi.

-Là ai dám đối đầu Đại Địa Các?

-Hừ...một lũ không có đầu óc.

Giọng lão nhân như phát từ tứ phía khiến cả bọn ngốc mắt nhìn xung quanh rồi thấy lão nhân đứng trên một chòm đá tay vất ra sau lưng kiêu ngạo nhìn phía dưới.

-Là ai? ta là ông nội của ngươi đây

Hắc Y Nhân nghiêng răng vung đao chém lia lịa xé toạc không khí, đao khí mãnh liệt nghe được tiếng rít ngào của kẻ chết. Lão Nhân vẫn đứng im đợi đao chiêu đến gần, ngón tay giữa và ngón trỏ bật ra chỉ lực phá vỡ. Kinh ngạc trước lão nhân, hắc y nhân thầm nghĩ đây là cao nhân khó trách có thể đơn giản phá vỡ võ công hắn. Bèn nói lớn

-Phiền lão tiền bối một lúc.

-Phiền?

Lão nhân nói đúng một câu cả người phi thân xuống song thủ chém mạnh tạo ra hai đao khí đỏ rực như lửa giết ngay tức khắc đám lính còn đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhìn người của mình bị giết một cách quá đơn giản hắc y nhân rất muốn xuất thủ nhưng lý trí rất tỉnh táo biết trước mặt mình là người mà mình không thể đánh bại xem ra nhiệm vụ giết Đế Cơ không thể hoàn thành được rồi.

Cả người hơi lùi lại phía sau rồi khinh không chạy, lão nhân thấy vậy cũng lảng không chỉ còn tàn ảnh lại từ tay một đao khí chém cụt một tay hắc y nhân. Nhìn hắc y nhân vẫn gắng sức khinh công lão nhân dừng bước.

-Chắc...chắc...thiếu chính xác quá hay do ta đã già rồi.

Quay trở lại hang động thì thấy Yên Nhiên đã nằm dài dưới đất tay ôm đứa bé ngủ ngon lành, tay còn lại ôm thủ cấp của Long Vũ. Lão nhân nhìn rồi thở dài cuộc đời lão đã trải qua vô số trận chiến sinh tử ra vào như bữa cơm thường ngày giờ muốn nghỉ ngơi tình dường cũng không xong.

Bất mạch thì Yên Nhiên đã chết, lão nhân quay sang đứa bé mặt phúng phính như bánh bao khiến người nhìn rất thích nựng. Đắp mộ đôi phu thê xong xuôi, lão nhân trên người khoác túi vải chứa vài vật dụng và hai thanh đao bọc kín vải sau lưng tay trước ôm lấy đứa bé, sau vụ việc tối qua lão nhân đã không giết tên hắc y nhân kia nếu như còn ở lại đây sẽ còn nhiều rắc rối thế nên đã rời đi ngay tìm một nơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: 18 năm sau

Vô Ưu Cốc bốn mặt đều là núi vậy quanh cùng với đó là rừng cây xanh miết, phạm vi rất rộng xem chừng có rất ít người đi qua nơi này.

Phía khe núi hiểm ở hai bên vách đá chiều cao ngút ngàn như muốn biến vào mây mù, trong cốc hẹp tối om cây cối rêu rạo mọc um tùm chẳng chịt thật khó có thể thấy đường đi.

Càng đi sâu trong hẻm cốc tối thui cơ hồ không còn thấy mặt trời nữa trong khi đó chỗ nào cũng thấy những con vật với các hình thù quái dị nếu người thường nhìn vào sẽ khiếp đảm lên mất.

Đoạn đường đi vào còn tương đối khô ráo một chút chứ tiến sâu chừng vài chục trượng mặt đất bắt đầu ẩm thấp bùn sinh lúc nhúc nổi bọt khí nhưng đi càng sâu cảnh vật bắt đầu có vẻ tươi sáng hơn xuất hiện vài loại hoa nở rất đẹp cùng với chim thú bay lượn.

-Vụt...vụt...Roẹt...

Một tiếng như đao đang vung lên chém ra như tiếng gió rít rồi một tiếng rít cuối rất to như phá vỡ một vật cứng nào đó. Hai người một già một trẻ chỉ còn tàn ảnh như chớp lảng không đáp chân lên vách đá, cành cây lay đả phi thân tán công nhau.

Thiếu niên tay cầm đao khí chém ra lảng nhẹ như bông ngấm bốn đao khí đỏ rực cuộn cuộn tán công, lão nhân cũng không kém cạnh đánh ra một đao uy lực không yếu nhưng cũng không mạnh đối chiến với bốn chiêu kia. Ánh sáng rợp trời một cổ đao khí phong nhẹ như tuế tinh quét ngang bầu trời. Đao chiêu mạnh mẽ mang công lực mười phần từ trên cao giáng xuống như từ lôi giáng thế bổ xuống nhưng lão nhân vẫn đứng im không có ý định né ra cứ đứng như vậy như muốn đối chiến với đao ý lâm liệt này.

Lão nhân quát lớn nội công phát ra đánh nát mọi thứ, bàn tay một quyền mạnh mẽ đâm vỡ đao chiêu mà Dịch Phong đánh ra không những thế Dịch Phong còn bị cú đâm đó phản phệ lại toàn bộ sát thương đánh bay vào tảng đá gần đó.

-Hừ....

Thiếu niên chỉ còn biết cách phạn xả giờ đao phòng thủ nhưng chỉ giảm được một ít uy lực của nó. Bị trúng đao chiêu này cơ hồ thiếu niên đã cạn sức, chống đao dưới đất thờ hồng học nhìn lão nhân ung dung vắt tay đằng sau đi đến, lau giọt mồ hôi trên trán.

-Thôi...thôi.....hôm nay tạm dừng ở đây ta mệt quá rồi!!!!

-Hừ, tiểu tử lười cứ như thế này ngươi bao giờ mới bước chân ra ngoài hả? Đao pháp ta dạy cho ngươi sao lại không phát huy hết tiềm lực????

-Cái lão già này, lão như quái vật ai mà đánh lại được.

-Lại còn cãi!!!

Lão nhân chỉ tay nắng lớn xong lại thở dài nhẹ giọng đôi mắt già nua nhìn xa xăm.

-Nghe đây Dịch Phong ta đã truyền cho ngươi Tà Vương Thập Đao Kiếp, Vô Tướng Phá Nguyên Khí, Phá Không Nguyên Thủ, Liệt Cường Thối Tuyệt những cái này tiêu từ ngươi đã luyện cảnh giới đại thành nhưng khi chiến đấu ngươi lại không phát huy tiềm năng của nó mà ngươi lại như muốn kìm hãm

Học võ công của ta cần nhất là mất tình, tức lực phải thật sắc bén nhìn thấu mọi chuyển động đối phương, khi xuất chiêu ào ạt tuôn ra như cuồng phong. Và cái cuối cùng cũng là cái quan trọng nhất là khi đứng trước kẻ địch tuyệt đối không được nương tay. Dịch Phong ngươi nhớ chưa!!!

-Rồi...rồi...ta nhớ

Dịch Phong bật dậy kéo lê thanh đao đi ra một cái hồ gần đó rửa mặt. Lão nhân đứng nhìn mà phía dưới tay lão đang rung lên vì dư chấn của đao chiêu của Dịch Phong.

-Tiểu tử này còn mạnh hơn cả ta may sao nó còn kìm hãm.....Chặc.....Chặc.....có lẽ ta đã già rồi. Dịch Phong tiểu tử ngươi mang mệnh của Tà Vương tái thế liệu ngươi sẽ cứu giúp vô lâm hay hủy diệt.

Ban đêm tiếng côn trùng kêu ra rả cùng với những ánh sáng nhỏ lấp lờ của những con đom đóm tạo một vẻ huyền bí. Ngồi quanh đồng lửa tỏa hơi ấm làm xua đi cái lạnh ban đêm, Dịch Phong ôm gọn chân cầm sách đọc nhưng thi thoảng lại dùng chỉ lực bắn la là những con côn trùng bay thành đám.

-Dịch Phong!!!

Lão nhân ngồi xếp bằng tịnh tâm bỗng lên tiếng gọi.

-Gì vậy lão?

-Ngươi có muốn đi ra ngoài lịch lãm không?

-Ra ngoài Vô Ưu Cốc này á?

Lão nhân gật đầu cười ha hả rung rung bộ râu dài bạc trắng.

-Đúng vậy đã đến lúc cho ngươi ra ngoài thôi, giữ mãi ở đây cũng không khá khẩm hơn. Đi theo ta.

Lão nhân ngồi dậy cả người như chớp lảng không như gió thổi ra ngoài cửa hang, Dịch Phong thấy vậy cũng liền lảng không đuổi theo. Hai người lảng không mà chân không hề chạm đất, nhìn ngoài giống như chậm chạp, trên thực tế lại rất mau lẹ, xuyên qua không gian cực nhanh, quần áo không lay động, cả người trên dưới đều như nhau. Dừng trước một tảng đá nơi mà đang hai thanh đao Cuồng Tà Đao và Kiếp Vương Đao được cắm chặt tại đây khi mà lão nhân dừng trước chúng, hai thanh đao như cảm nhận được chủ nhân của mình đến tự động rung rung như muốn thoát khỏi nơi cầm tù.

Dịch Phong được lão nhân dẫn đến chỗ này cảm thấy lạ thường vì mọi khi lão nhân thường cấm hấn không được đến đây.

-Lão dẫn ta đến đây là có việc gì?

-Tiểu tử ngươi biết Tà Vương Thập Đao Kiếp là võ công chủ đạo ta truyền cho ngươi đao chiêu tà ý hiểm liệt, diệt tuyệt thương sinh thiên hạ đúng chứ? Lão nhân bất giác hỏi Dịch Phong.

-Thì đúng...mà

-Nghe tiếp đây Dịch Phong ngoài mười chiêu ta đã dạy cho ngươi nhưng vẫn còn một chiêu nữa.

-Còn nữa sao? Dịch Phong ngạc nhiên nhìn lão nhân.

-Đúng vậy chiêu cuối này là bao quát tâm ý, thân thủ và khí thế hay nói cách khác đây là chiêu mà hội tụ đầy đủ đao ý của mười chiêu trên. Nhưng cái cần lưu ý ngươi phải nhớ cho rõ đây.

-Để dùng được chiêu này ngươi phải làm chủ được hai thanh đao Cuồng Tà Đao và Kiếp Vương Đao sau đó hợp nhất thành một tạo ra Tà Vương Đao độc nhất vô nhị mới sử dụng được.

-Hay à nha thế mà lão còn giấu ta nhanh nhanh làm mẩu đi. Dịch Phong bắt đầu thấy thích thú hồ húng thúc giục lão nhân

-Được...hôm nay sẽ cho biết thế nào là bản lĩnh thật sự của ta.

Lão nhân giờ song thủ dùng Lăng Không Thủ Vật như hút hai thanh đao được cắm chặt trong tảng đá vào tay mình. Hai thanh như được giải thoát rung lên dữ dội xung quanh gió lốc bắt đầu nổi cuộn cuộn, cây cối đứng đưa theo chiều gió, mặt hồ xuất hiện những làn sóng thay nhau lấp.

Nguồn chân khí chí cương chí dương từ trên tay lão nhân đẩy xuống áp chế đi phần âm nhu tạo nên thế cân bằng lưỡng cực cho người cảm sẽ không bị tẩu hỏa nhập ma.

-Lâu lắm mới được cầm lại hai báu vật này. Lão nhân vuốt thanh đao nhẹ giọng như hoài niệm về quá khứ của mình

Dứt tiếng nói sau đó là tiếng sấm sét trên trời nổ ầm ầm, lão nhân cả người như bay lên với chân khí kỳ dị quanh thân màu hồng bạch lấp lờ, thập phần xinh đẹp pha lẫn sự quái dị vô ngần. Lão nhân giờ cao hai thanh đao thân sang hai bên rồi dùng toàn lực đánh lại vào nhau tạo nên tiếng vang còn lẫn át cả tiếng sấm.

Dịch Phong đứng dưới nhìn bị dư chấn ở trên đánh tỏa va chạm khiến trong người nôn nao vội vận nội công áp chế tiếp tục đứng nhìn.

Ánh sáng lụi tàn để lại đằng sau là một thân ảnh ngạo nghễ kiêu ngạo. Trong tay lão nhân giờ là một tuyệt thế thần binh đằng chuôi là đầu rồng vàng còn

lưỡi dao sáng bóng sắc bén chạm khắc vô số hình thù quái dị. Lão nhân đáp xuống xoay tròn thanh dao trong tay như chơi đùa món đồ vô hại.

-Đây là Tà Vương Dao và bây giờ sẽ là phần chính Dịch Phong ngươi hãy nhìn cho kỹ

Lão nhân bắt đầu thi triển tuyệt kỹ từ Tà Vương Dao đánh ra hai luồng chân khí đỏ và trắng như băng và lửa tạo thành một tiếng nổ lớn vang lên, kinh khí cường đại vô cùng dạt ra tứ phía, tạo nên một chấn động uy lực vô song. Khiến cho cây cối trong vòng ba trượng đều đổ rạp, gãy đoạn, cành lá bay lên đầy trời. Như vừa có một trận cuồng phong đã đi qua, làm cho mọi vật đều hỗn loạn.

Loan đao chém lia lịa hoàng đường chân khí không lồ hồng sắc đâm thẳng lên trời, một lực lượng khí thế cường đại, nhất thời tràn ngập cả khu vực cây cối trăm trượng. Hồng quang bạo xa quanh thân lão nhân, hữu thủ dựng đứng phía trước như đao, thân thể lững lờ giữa không trung tỏa ra một khí thế bá đạo, khiến người khác cảm giác như nghẹt thở. Long ngâm trời vang mỗi lần lão nhân xuất chiêu là có chín con rồng đánh ra uy lực không thể nào tả được.

Thu hồi công lực lão nhân đáp chân xuống mặt đất ở giữa là một khung cảnh hoang tàn nát tươm cao thủ nào nhìn vào có thể nhận định ra khó mà có thể thoát được. Nhìn Dịch Phong chăm chú nhắm mắt dường như đang cố nhớ lại toàn bộ những gì vừa diễn ra. Với lại tốc độ vừa rồi của lão nhân là quá nhanh kể cả những người luyện công khó mà theo kịp mà hình dung lại được.

-Đây Quý Long Áo chiêu cuối cùng trong Tà Vương Thập Dao Kiếp....Tiểu tử ngươi đã lĩnh hội được bao phần rồi.

Dịch Phong mở mắt rồi lắc đầu nhún vai bất đắc dĩ nói

-Chịu ta chả nhớ gì nữa rồi

Lão nhân bỗng cười ha hả dường như hài lòng về điều gì đó vùng Tà Vương Dao lên trời tách ra làm hai Cuồng Tà Dao và Kiếp Vương Dao ghim chặt vào tảng đá. Lão nhân trước khi đi để lại một câu.

-Chỉ khi nào ngươi vượt qua được ngưỡng cửa cái chết thì tự khắc sẽ lĩnh ngộ được.

-Ec thể thì thôi cho ta xin không học ai dè chiêu thức mạnh như vậy lại phải trải qua cái chết chứ

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Xuân hoa tán

Mặt trời đã rất nóng rồi, ngọn lửa ác độc chiếu lên những cây cao khô khốc, mặt đất bay lên từng làn khí nóng, phía ngoài đường khiến người đi khổ cực khó nói nên lời, mồ hôi chảy đầy mặt chỉ mong tìm nhanh một chỗ bóng mát để nghỉ tránh cái nắng gay gắt như muốn thiêu sống.

Nhưng những người đi đường lại ngạc nhiên thấy một thiếu niên rất tuấn tú, cường tráng khoác lên mình bộ áo xanh nhạt lại không hề đổ một chút mồ hôi nào, khuôn mặt cũng chẳng hiện lên sự mệt mỏi, băng băng lướt qua đám người đó mà thẳng tiến.

Dịch Phong đã rời Vô Ưu Cốc đã được hơn ngày đường, thú thật là hắn cũng chẳng phải biết là đi đâu, nghe lão già kia nói là đến Trường An trước vì ở đó là nơi tụ tập nhiều nhân sĩ giang hồ, đến đó ít nhiều sẽ kết giao vài người.

Gió đêm vi vu giữa những hàng cây trong bóng tối, đôi mắt Dịch Phong sáng rực nhìn qua nhìn lại. Trong bóng tối dày đặc, không thấy ai, vội vã chạy đến một gốc cây to bên lề đường.

Sau đó là tiếng nước lách tách liên hồi cùng tiếng huyết sáo cùng lúc phát ra sau rặng cây.

-Tuyệt vời.

Chinh trang lại xiêm y, hắn vươn người qua lại, vẻ mặt như đã tiêu biến hoàn toàn, chỉ còn nụ cười lười nhác vẫn thường trực trên môi. Đến chỗ nghỉ tạm, Dịch Phong cúi húi tho gom vài cành củi nhóm lửa để nấu bữa tối, chả, thực đơn rất phong phú nào cá, thịt thỏ, hoa quả tươi,...toàn những thứ có sẵn trong rừng.

Xiên cá và thịt thỏ rất nhanh được đặt lên lửa để nướng, trong lúc đợi thì có thể ăn tạm vài quả táo khai vị.

-Rộp

Cắn một miếng táo, hắn bỗng cảm nhận được có người ở gần đây, hắn vốn định mặc kệ nhưng đôi tai lại nghe được tiếng rên rĩ của nữ nhân.

-Chả lẽ là hoa tặc?

-Ha ha! Không ngờ bắt được con nhỏ đẹp như thế này! Nhị đệ, cái này để ta thử trước.

-Đại ca, huynh vô lý thật! Lần nào cũng là huynh giành trước, lần này để cho đệ "chén" trước, cô nương này vẫn còn là xử nữ, làm ả một lần, nhất định khoái lạc cho mà xem.

Dịch Phong đến gần, cách bọn chúng không quá năm trượng, trăng non mờ ảo nhưng vẫn chiếu sáng xuyên qua rừng cây, hiện rõ hình ảnh của bọn chúng.

Hai tên đang nói chuyện khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân cao khoảng hai mét, cơ bắp lộ rõ qua cánh tay có thể thấy nếu lực đạo mà những cú đấm từ đó là rất mạnh, người thường dính vào là chỉ có tàn tật hoặc là chết.

Lại nhìn phía sau bọn chúng là một nữ tử mặc bạch y, tóc đen rối bù, nhìn không rõ gương mặt, nhưng thân hình dài đẹp nõn nà, đường cong hiện rõ.

Bộ quần bạch y đó có dính máu đen, y sam rách rưới, lộ ra phần nửa bụng, da thịt trắng như tuyết, miệng không ngừng rên rỉ, như khóc như than, không ngừng uốn éo trên mặt đất.

-Xuân Hoa Tán...là xuân được cmm rồi.

Nhìn là biết nàng trúng xuân dược lại còn bị nội thương nghiêm trọng.

Hắn tử đầu trọc-Long Hán phẩy tay gạt đầu.

-Được rồi, huynh đệ ta sống với nhau cũng đã chục năm. Thân là đại huynh, cho người hưởng trước. Mau làm nhanh đi, dường như ả ta không chịu được nữa rồi.

Đại Ngưu mừng rỡ ôm quyền vái lia lịa.

-Ha ha, đa tạ đại ca, tiểu đệ nhất định không quên ân tình của đại ca.

Đại Ngưu vừa định hành xử thì đã bị điểm huyết đạo, bèn tức giận quát.

-Đại ca, huynh là có ý gì?

Long Hán cười lạnh chộp lấy cổ của hắn giọng khàn khàn đầy ác độc.

-Ý gì à? Dám tranh với lão tử sao, người không muốn sống rồi, người không biết Vu Hồ vì thế nào mà chết sao?

-Người...

Đại Ngưu muốn nói nhưng cảm nhận hồn thân phát lạnh, giống như bị dây thừng xiết cổ vậy, hai mắt lồi ra ngoài, sức lực từ từ tiêu thất cùng những giờ phút cuối cùng của tính mệnh.

Long Hán cười âm lãnh một tiếng, gia tăng sức lực của cánh tay, bóp vỡ vụn yết hầu hắn.

Cơ thể Đại Ngưu mềm oặt trên cỏ, chết không nhắm mắt, kết thúc cuộc đời ngắn ngủi nhưng đầy tội ác. Long Hán đắc ý cười bỏ quần áo định nhào vào thiếu nữ đang rên rỉ.

Vừa chuyển thân, đột nhiên phát hiện một thiếu niên đang ngồi xổm nhìn hắn cười. Long Hán lập tức cảm thấy sợ hãi, một sự uy hiếp đến từ nụ cười kia, hắn cảm tưởng đó là nụ cười của tử thần sắp lấy mạng người.

Dịch Phong đứng dậy phui quần, Long Hán bất ngờ hét lên, vội lui lại ra sau, thờ hào hèn như đã phải chạy dài. Long Hán thầm nghĩ.

-Đây là ai sao ta không thể dùng võ công đánh lại hắn. Với lại có thể đến gần ta một cách vô thanh vô tức như vậy? Quả là tà đạo.

Long Hán trừng mắt nhìn Dịch Phong.

-Người...người là ai?

Dịch Phong không trả lời mà nhìn thiếu nữ.

Dịch Phong không thêm chú ý đến gã nữa, tập trung quan sát vị hắc y thiếu nữ nằm trên đất, thấy nàng mày ngài như liễu rủ, đôi mắt có hàng mi rõ ràng, cong vút, sắc sảo hấp dẫn vô cùng.

Do trúng phải xuân dược nên ánh mắt nàng tràn trề dục vọng.

Chiếc mũi nhỏ xinh thanh tú thò ra từng làn hương nhẹ. Đôi môi đỏ hồng mấp máy khẽ gọi dục tính, hàm răng cắn nhẹ.

Bàn tay trắng như ngọc luồn vào mái tóc xõa dài tán loạn, trông càng thêm đậm mỹ phong tình.

Cổ nàng lộ ra làn da trắng muốt như băng tuyết, dù hoặc không thể hình dung. Ngực nàng nhấp nhô theo nhịp thở dồn dập, mông tròn eo nhỏ làm động lòng người, thân người dài đẹp, áo ngoài vốn đã bị nàng vò bứt rơi mất lộ ra vùng ngực trắng hồng, tình tế đẹp đẽ.

Vì sao lại xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần như vậy ở đây? Nhìn thấy nàng thờ rất gấp, mặt lại đỏ bừng, cộng thêm nội thương trầm trọng nếu không kịp "giải cứu" thì chỉ sợ là sẽ tổn hại đến tâm thần, khiến một thiếu nữ thiên kiều bá mị trở thành kẻ loạn trí thì quả thật là đáng tiếc.

Long Hán thấy Dịch Phong không thêm lý đến mình, lửa giận liền bốc cao ba trượng, sự giận dữ lấn át cả nỗi sợ, quát lớn

-Tiểu tử, khôn hồn thì rút mau nếu không ta sẽ cho ngươi chết không toàn thây.

Dịch Phong ngoáy mũi bằng khuỷu nói mà mắt cứ nhìn ra chỗ khác.

-Chó đâu sủa lắm thế nhỉ? Có khi bắt được đem nướng hay luộc đây

-Mẹ kiếp, dám lấy lão tử ra làm chó.

Long Hán điên người, song quyền lập tức tung ra chứa đầy sức mạnh tấn công, quyền kinh phát ra tiếng nổ một cái đã lao thẳng đến giữa ngực của Dịch Phong. Không khí xung quanh liên chấn động.

-Xem ngươi có tránh được Bạo Phong Quyền.

Quyền này hấn vận tới mười thành công lực, một đi không quay lại, đánh là dứt điểm. Nhưng hấn không ngờ mắt mình tự nhiên hoa lên, Dịch Phong đang đứng sò sò trước mắt hấn đột nhiên biến thành tàn ảnh, tiếng cười đắc ý vang lên từ phía sau lưng.

-Bạo Phong Quyền ngươi luyện khá tốt đấy.

-Cái gì?

Đòn đánh vừa rồi của Long Hán tuy không thành công, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lâu năm đã khiến hấn nhanh chóng quyết đoán xoay nhanh người lại toàn lực tấn công nhưng đáng tiếc là hễ hấn gần chạm đến Dịch Phong là biến thành tàn ảnh chỉ đánh vào hư không.

-Thôi, chết đi cho gang hồ bớt một tên hoa tặc.

Dịch Phong dứt lời đã xuất hiện xoay lưng Long Hán, một chưởng áp nhẹ vào sau lưng, ngay tức thì Long Hán cảm nhận được sự phá hủy trong nội tạng bị phá nát. Khuôn mặt Long Hán bây giờ như được bôi đỏ với những dòng máu tươi chảy qua thất khiếu (2 lỗ mũi, 2 tai, 2 mắt, miệng) chết không nhắm mắt như Đại Ngưu.

Dịch Phong đi đến chỗ thiếu nữ nằm trên mặt đất phát ra tiếng rên rỉ câu hồn. Cái yếm nhũ của nàng đã bị vứt bỏ, lộ ra bầu ngực tròn trắng vút, trên đó có hạt trân châu hồng hồng dù hoặc.

P/S: Làm mới nhé:)) Có nên chén luôn hay làm chính nhân quân tử.

Bạn đang đọc truyện *Đao Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hoa ngọc khanh

-Này, ổn chứ.

Không hỏi đáp? Không hỏi đáp có nghĩa là mặc nhận. Mặc nhận thì tức là vẫn ổn, vậy là được. Hấn hỏi cho nó đủ quy trình chứ không nhiệt tình quá lại không hay nhưng mà cũng thật là điên mà. Người ta trúng phải xuân dược, thần trí không thông thể này, còn biết gì mà nói nữa?

Dịch Phong bế thiếu nữ nhưng lập tức nàng ngửi được mùi nam nhân ở gần mình, cơ thể lập tức không chịu được sự điều khiển liền uốn éo như con rắn quăn quắt lấy hấn.

Chỉ khổ cho Dịch Phong, cái mùi trinh nữ không ngừng tỏa ra "híp dâm" cái mùi của hấn làm cơ thể bắt đầu có sự chuyển biến nhất là chân khí trong người tự động vận hành bất ngờ. Bộ ngực bự giờ đã gần như là lộ liễu ra ngoài, mỗi bước di chuyển là hai quả cầu thịt trắng muốt đó là rung rung nảy nảy chỉ làm người nhìn muốn bóp cho hả hê đương nhiên là Dịch Phong không ngoại lệ hấn như muốn nổ tung người nhưng tinh thần kiên cường đã phần nào

áp chế đi dục vọng

Hoa Ngọc Khanh mê man rồi tỉnh vào giữa đêm, xoa hai bên thái dương như để như để nhớ lại mọi chuyện, nàng vốn là đi ra ngoài Bắc Thần Cung để đến Hoa Di Cung thực hiện nhiệm vụ do chương môn tỷ tỷ giao, vừa mới đi được ba ngày thì nhị vị Hộ Pháp Thần Sơn Vạn là Tôn Minh và Trương Duy cùng hàng chục bang chúng liên thủ phục kích dẫn đến bị thọ thương buộc phải tẩu thoát khỏi vòng vây truy bắt.

Nhưng mà tránh vô đưa đập vô dũa, lại gặp phải hai tên hoa tặc có tiếng trong giang hồ Long Hán và Đại Ngưu, nội thương đã nặng lại còn bị ép uống xuân dược đương nhiên lúc đó nàng muốn tự vẫn cho rồi nhưng không đủ sức lực.

Nàng bây giờ tinh thần đã ổn nhưng lập tức phát giác cơ thể mình đang mặc bộ đồ khác nói chính xác hơn đó đồ của nam nhân.

Nàng đột nhiên nhớ lại tình cảnh bị hai tên hán tử xấu già ép uống xuân dược, không biết đây có phải là một trong hai gã đó không? Nàng lập tức toát mồ hôi lạnh cả toàn thân, bật người phóng dậy, dùng thủ pháp khoái tốc điểm trụ huyệt đạo của đối phương.

Dịch Phong bị đánh thức giấc ngủ buồn bực mở mắt thấy Hoa Ngọc Khanh đứng trước mặt

-Nàng tỉnh...

Định nói tiếp hán nhận thấy dưới cổ mình lạnh lạnh, liếc nhìn xuống là thanh trường kiếm bóng lảnh dưới màn đêm. Dịch Phong biết ngay là mình bị hiểu lầm mà, thôi thì dĩ hòa vi quý, cứ từ từ nói chuyện ắt nàng sẽ hiểu.

-Bình tĩnh nào, hình như hai ta có chút hiểu lầm

-Hiểu lầm? Còn nói được hà tên đâm tặc kia. Ta muốn băm nát thầy ngươi ra.

-Này nhá, hai cái tên đâm tặc thật sự kia đang nằm ở gần đây, ta chỉ là người đi ngang qua thấy thế mới cứu nàng. Không tin ta dẫn nàng xem

Nói mới nhớ hai tên đâm tặc đó là hai tên xấu hoặc còn người trước mặt nàng đáng vẻ tuấn tú ánh mắt không biểu hiện là nói dối nhưng Hoa Ngọc Khanh vẫn nói

-Mau dẫn ta.

Dịch Phong liền đứng dậy, Hoa Ngọc Khanh lập tức kinh ngạc nói.

-Ta...vừa rồi...chẳng phải điểm huyệt ngươi rồi sao.

Hán bữu mồi, mấy cái trò điểm huyệt hán chơi quá nhiều rồi, hán được lão già dạy cho bộ mạch "Di Biến Mạch", có thể thay đổi vị trí các huyệt đạo, dưới tình huống bị người ta phong trụ yếu huyệt toàn thân, tự động xung mở huyệt bị đóng kín, mà thường thì khi gặp cường địch, trước đó có thể di chuyển huyệt vị trên người lệch đi một tấc, cuối cùng tặng kẻ địch một sự bất ngờ thú vị.

-Mấy trò đó không làm hại ta được đâu.

Dịch Phong dẫn Hoa Ngọc Khanh đằng sau lăm lăm cầm chặt trường kiếm hể mà Dịch Phong có hành động lạ là xử luôn.

Nhìn hai thân thể nằm dài dưới đất, sắc mặt nàng lạnh lại đi vượt lên, trong con thịnh nộ, nàng vận hết mười thành công lực, nhiệt khí trong phạm vi hơn trượng lập tức hạ xuống hàng chục độ, những chiếc lá vàng khô rời khỏi thân cây tung bay theo gió. Trong làn lá khô tung bay, còn có một đóa hoa tuyết, cánh hoa tỏa ra hàn khí bạch sắc, từ thân ảnh hắc sắc tuyết mỹ của nàng phóng ra băng lãnh mang theo luồng khí âm hàn cực lạnh phóng đến tứ thí, khiến thí thể vàng nhợt của chúng biến thành trắng xóa và đông cứng.

Đôi mắt của Hoa Ngọc Khanh ngời sáng, khẽ phát nhẹ tay, hai cổ thí thể đột nhiên nổ tung, cả xương thịt đều nát bét.

Dịch Phong cũng chợt dạ không nghĩ là Hoa Ngọc Khanh lại ra tay kinh đến vậy. Nàng quay sang nhìn Dịch Phong băng lãnh, hữu thủ nàng đang vận hàn băng khí, không gian như chậm lại, Hoa Ngọc Khanh thân ảnh phi lên phía trước một chương đánh vào đầu Dịch Phong. Bất ngờ trước hành động của nàng, hữu thủ Dịch Phong nhan đến nỗi chỉ thấy một vệt sáng cuốn chặt tay Hoa Ngọc Khanh chế trụ nàng.

-Nàng định báo đáp ân nhân như thế sao?

Hoa Ngọc Khanh vẫn cố vùng vẫy lạnh giọng

-Ngươi đã thấy thân thể ta thì ta phải giết ngươi.

-Đào đâu ra lý do thấy thân thể nàng là ta phải chết.

-Ngươi nhất định phải chết.

-Ta nhờ vào, ta còn yêu đời chưa muốn chết. Có phải nàng muốn ta chịu trách nhiệm?

Nghe Dịch Phong nói vậy, khuôn mặt nàng đỏ ửng những vẫn có tỏ ra khó chịu hậm hực. Đúng là nàng muốn hán chịu trách nhiệm, cũng may là hán chứ

không phải hai tên dâm tặc kia, nếu không nằng chỉ còn cách chết cho xong thôi.

-Đúng vậy, ta muốn người chịu trách nhiệm với ta.

-Được, được thôi. Ai lại từ chối một mỹ nữ chứ.

-Còn không mau bỏ tay ra.

-À đây.

Ngồi đối diện ngăn cách bởi ngọn lửa thổi phồng qua những con gió nhẹ mát lạnh. Hai người dường như chưa quen mối quan hệ này mà song phương cũng im lặng vì cũng chả biết phải nói gì, Dịch Phong chọc chọc cho ngọn lửa lớn thêm vừa nói.

-Mà ta chưa có biết tính danh của nàng?

-Hoa Ngọc Khanh đến từ Bắc Thần Cung, còn người.

-Dịch Phong từ Vô Ưu Cốc.

-Vô Ưu Cốc? Ta chưa nghe đến nơi này.

-Nàng không biết cũng đúng thôi vì nơi đó chẳng hề có trên bản đồ. Mà sao nàng bị...như vậy?

Thần sắc của Hoa Ngọc Khanh chợt biến đổi, liền thờ dãi kể lại diễn biến mọi chuyện. Sau khi kể xong, nàng hậm hực nói

-Thần Sơn Vạn quả nhiên là dám phục kích ta. Ta giờ phải quay về Bắc Thần Cung, dẫn người giết sạch ổ của chúng không còn một mống.

Nói xong Không khí chung quanh đột nhiên biến thành băng lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Giết người không ghê tay

Dịch Phong tay cầm quả xiên thịt thỏ cắn ngập một miếng vừa ăn đôi liếc khẽ kín đáo nhìn Hoa Ngọc Khanh thăm đánh giá nàng, đôi mắt hần đồng tử đen bất chợt co rút lập lòe sáng màu lam.

-Hừm, Tịch Liên Thần Công luyện đến hóa hầu tầng thứ 7 trong 10 tầng, quả là thiên tài khi còn trẻ thế này.

-Người nhìn ta cái gì?

Hoa Ngọc Khanh thấy Dịch Phong mắt cứ nhìn mình trong khi tay và miệng thực hiện động tác đưa thức ăn lên miệng ăn. Hần phục hồi thần tình cười lắc đầu nói.

-Tại nàng là người con gái đầu tiên ta nhìn, nàng rất đẹp.

-Hừ, hoa ngôn xảo ngữ, ta không tin người mới từ núi ra.

Nói xong, nàng đánh mặt nhìn ra chỗ khác nhưng nếu ai tinh ý sẽ thấy được khuôn mặt kiêu diễm của nàng đang dần đỏ ửng lên. Đúng vậy, con gái hai phụ nữ ai mà không thích được người khác khen cơ chứ nhất là "phu quân nhật" của nàng khen.

Dù sao cũng cũng phải nói Hoa Ngọc Khanh là "Băng Lãnh Ma Nữ" có tên trong thập đại mỹ nhân mùa này, thập đại mỹ nhân cứ 20 năm lại thay đổi một lần và nàng được vinh dự đứng hàng thứ ba trong mười người, Dịch Phong quả là điểm ngộ cực cao khi mà mới xuất môn được kiếm được cho mình một lão bà xinh đẹp tuyệt trần này.

Trăng đã lên cao chiếu rọi ánh sáng lẻ loi nhưng lại mang một vẻ đẹp huyền bí, những con gió thổi nhẹ nhàng xào xạc những lá cây rụng dưới đất, Hoa Ngọc Khanh nằm tựa trên cành cây cao trong tay ôm khư khư thanh kiếm để phòng thân luôn giữ cảnh giác cao độ, là vì hần hay cái khác, hần cũng chả thể hiểu nổi cô nàng này nhưng cũng mặc kệ, liền kiếm một chỗ ngả lưng nằm ngủ.

Canh ba xuất hiện tiếng chó hú dài vang vọng, Dịch Phong thiêu thiêu ngủ bỗng mở bừng song nhãn léo hần quang tinh, hần nhanh chóng đứng dậy liên thoảng liếc từ phía tựa hồ cảm nhận được điều không lành, phi thân lên chỗ Hoa Ngọc Khanh, nàng cũng đã ngủ say, nhẹ nhàng đánh thức dậy.

Hoa Ngọc Khanh từ từ mở đôi mắt, nhìn thấy Dịch Phong trước mặt mình, nàng tưởng hần định giờ trò, tay nhanh rút kiếm nhưng đã bị chặn lại, Dịch

Phong bật miệng nàng ra giấu im lặng. Nhận thấy nàng hiểu ý, hấn rời tay khỏi miệng nàng. Hoa Ngọc nói nhỏ.

- Có chuyện gì?

- Ta cảm giác ở đây có người. Và đám người này đều không có ý tốt.

Hoa Ngọc Khanh liếc xung quanh, cảnh vật vẫn chìm trong màn đêm cùng im lặng không thấy có dấu hiệu bất thường, mặt khó hiểu hỏi lại.

- Ta không thấy gì cả?

- Bọn chúng ản được khí tức nên nàng không phát hiện ra là phải. Nàng có vật nhọn gì không?

- Ta có kim châm. Người định làm gì?

- Gọi "hồ" ra khỏi hang.

Nói xong, Dịch Phong đáp xuống đất, vẻ mặt cười như không cười nhìn màn đêm đã bao trùm nhưng cây rừng trước mặt đầy ma mị.

Song thủ như ảo ảnh năm ngón tay phải xoay nhẹ trong không trung, năm đạo chân khí mạnh mẽ phủ vào năm kim châm, đồng thời ngón giữa ở tay trái bặt một cái, một đạo chỉ lực kim châm vô thanh vô tức bắn vào một chỗ trong màn đêm, lập tức một tiếng "Hự" rồi "Bịch".

Xác một hắc y nhân rơi xuống, sau đó là thêm bốn mạng nữa y hết, tốc độ quá nhanh quá nguy hiểm không ai có thể nhìn thấu được đường đi của kim châm. Dịch Phong lạnh giọng.

- Ra đi, còn định làm ma làm quỷ nữa sao?

- Tiểu tử khá lắm có thể phát hiện ra bọn ta.

Một giọng âm trầm vang lên, phút chốc hàng loạt ngọn đèn đuốc bùng cháy, liên tiếp mười mấy hắc y nhân phi thân ra chặn lối đi. Trong màn đêm đen kịt một kẻ trung niên bước ra toàn thân sát khí đằng đằng tỏa ra như thể uy hiếp đối phương.

Trung niên kia phát ra khí độ kinh người, lời nói uy mãnh cùng song nhãn sáng rực như nhìn thấu Dịch Phong và Hoa Ngọc Khanh. Sự xuất hiện bất ngờ đó không làm Dịch Phong khiếp sợ mà hấn chỉ đang dò xét trung niên trước mặt.

Hoa Ngọc Khanh dường như nhận ra trung niên đó là ai, sắc mặt lạnh lại, trường kiếm đã tuốt khỏi vỏ lóe sáng trong đêm lạnh giọng nói.

- Tiểu Vương!!!

Dịch Phong quay sang hỏi Hoa Ngọc Khanh.

- Nàng quen biết hấn?

- Hừ, con trai lão muốn cưới ta nhưng ta không chịu nên phé hấn nên bây giờ lão tìm ta để trả thù.

Tiểu Vương hung nộ chỉ tay vào Hoa Ngọc Khanh quát lớn dường như lão đang rất thù hận nàng.

- Tiệp nhân, người quyến rũ con trai ta xong lại còn phé nó, thù này ta phải trả bằng được.

- Con trai người làm gì người phải hiểu rõ chứ, người như hấn ta không giết là may lắm rồi.

Dịch Phong hỏi nhỏ

- Nàng đã làm gì con trai hấn?

- Ta phé cái thứ mà hấn luôn mang theo trong người chuyên đi hại các thiếu nữ nhà lành.

- Khốn khiếp. Tất cả lên giết chúng cho ta.

Tiểu Vương tức giận, lệnh cho đám thuộc hạ, nhất thời đám hắc y nhân đã chuẩn bị xông lên thực thi mệnh lệnh chủ nhân. Bọn chúng khi chưa có lệnh thì yên như đá nhưng đã xuất phát thì nhanh như ánh chớp trong màn đêm hàng loạt mũi kiếm bóng loáng cùng tiếng gió rít của kiếm tấn công Hoa Ngọc Khanh cùng Dịch Phong.

Kiểm xuất quỹ dị đều nhằm mục đích đưa đối phương vào tử địa rõ ràng đám thuộc hạ này Tiểu Vương huấn luyện rất kỹ càng.

Dịch Phong định động thủ nhưng Hoa Ngọc Khanh đã túm lấy cổ áo hấn kéo lùi hấn về phía sau. Hoa Ngọc Khanh bình tĩnh lạnh lẽo chuyển thân né tránh, xoay người lại một cách nhanh chóng, đứng là một thân pháp vô song.

Trường kiếm trong tay xuôi theo đường lối kỳ lạ đánh vào đám hắc y nhân. Lưỡi kiếm khẽ lay động, liên tiếp chín bông hoa kiếm băng như lớp lớp con

sóng không ngừng lập lòe bắn thẳng vào đám thuộc hạ.

Kiểm ảnh không ngớt như nước chảy, ra sức thăm hỏi trên người Hoa Ngọc Khanh, đám hắc y nhân này nhất thời mười người cũng khá ấn ý, tận lực phối hợp với nhau để tấn công, muốn mau chóng giết chết Hoa Ngọc Khanh tiếp đó là Dịch Phong.

Thế nhưng khí cực hàn băng trong mắt Hoa Ngọc Khanh càng đậm, trên mặt phù hiện ra vẻ âm trầm lãnh lẽo, kiếm lóe lên hàn băng tức thì truyền ra một tiếng kêu thảm, một tên đã ngã xuống. Tiếp đó, Hoa Ngọc Khanh như đại thịnh sức mạnh thân pháp lần kiếm pháp phối hợp tấn công, trường kiếm rung rung tạo hàng loạt hàn băng kiếm thực thực hư hư không ai thấy rõ được mà đỡ, kết cục những tên còn lại đã về châu diêm vương.

Tiểu Vương mặt nhăn lại nhận thấy sức mạnh Hoa Ngọc Khanh ngoài dự liệu, nhân lúc nàng còn đang đánh tên còn lại, hữu thủ tụ khí, hần phi thân đến gần Hoa Ngọc Khanh, hắc sắc chuồng lực của Tiểu Vương đã gần ầm mạnh vào giữa lưng nàng.

-Bộp!

Dịch Phong một tay bóp chặt cổ tay Tiểu Vương sau đó một cước cực mạnh đá vào bối tâm đánh bay ra chục mét lết hẳn một đường dài, lực đạo quá mạnh khiến lục phủ ngũ tạng bị dư chấn đó tạo ra cơn đau thấu trời khiến Tiểu Vương ngất lịm đi. Quay sang Hoa Ngọc Khanh đã xử xong tên cuối cùng.

-Nàng định làm gì hần?

-Giết! Hần.

-Ặc! Nàng nói giết nghe đơn giản quá vậy?

-Không giết, hần sẽ còn gây trở ngại nhiều.

Hoa Ngọc Khanh không để Dịch Phong nói tiếp, song thủ tạo ra băng tinh phù lên người Tiểu Vương lập tức đông cứng lại rồi vỡ tan. Dịch Phong nhìn phong cách thủ tiêu tuy không có ghê rợn nhưng mà thân là con gái là phái yếu nhưng mà tính cách nàng hần không hiểu được.

Có phải dính đến nàng là sai lầm không?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thạch động

Mặt trời đã ló sau những ngọn núi báo hiệu một ngày mới sắp bắt đầu, Dịch Phong từ từ mở mắt vươn vai giãn gân cốt, quay sang thì Hoa Ngọc Khanh vẫn xếp bằng tịnh tâm, tránh khuấy rầy nàng, hần sẽ đi kiếm chút đồ ăn.

Phi thân lên một vách đá cheo leo, Dịch Phong nhìn cảnh tượng trước mắt thật hùng vĩ Từ trên lao xuống, cảnh tượng tuyệt đẹp, vài dặm sơn lâm rộng lớn thu hết trong đôi mắt. Đào mắt nhìn quanh cùng tận hưởng cái không khí ban sớm thật khoan khoái bật chột mắt dừng lại một địa điểm cách hần khoảng hai dặm, có rất nhiều khối đá xếp thành một trận pháp.

Cả người đang đứng trên vách đá bỗng dừng mắt hút loáng cái đã ở ngoài cửa trận pháp, khinh công nhanh thế này quả là kỳ dị. Dịch Phong đến gần mấy phiến đá xếp chồng lên nhau chậm rãi sờ nhẹ vài cái, lăm bầm.

-Ngũ Hành Tiên Trận sao? Sợ rằng trên thế gian không có bao nhiêu người có thể phá giải được.

Nói xong, Dịch Phong nghiêng mình tiến vào thạch trận, nháy mắt đã xuất hiện ở một nơi khác của thạch trận là cửa Mộc.

Chỗ này hoa dại mọc khắp nơi trên đất, rất nhiều hoa cỏ dại không biết tên rải rác trước mặt. Ở không xa có một dốc đá, chỗ ấy có một hang núi.

Bỗng hần thấy có tiếng thú kêu như gặp nạn, định hướng âm thanh, Dịch Phong tìm ra âm thanh đó phát ra từ một hố đất, xem chừng con thú đã bị sập bẫy của trận pháp này.

Ngó xuống hóa ra là một con xuyên sơn giáp đang cố bò lên trong tuyệt vọng, Dịch Phong lắc đầu cười rồi cúi xuống kéo lên. Con xuyên sơn giáp như được giải thoát mừng rỡ cuộn tròn lăn vài vòng rồi mới đi ra trước mặt Dịch Phong tỏ ý cảm ơn.

-Con thú nhỏ mà cũng biết lễ nghĩa, lạ thật.

Xuyên sơn giáp đi lên trước rồi quay lại nhìn Dịch Phong biểu thị đi theo nó, hần cũng thấy lạ nhưng vẫn đi theo tiến vào rong động, động rất sâu, người và thú đi thẳng đến hai mươi trượng, mới xuất hiện một căn thạch thất.

Chỗ này rất rộng và rất sáng do phía trên nóc có một viên dạ minh châu tỏa sáng rực rỡ, xuyên son giáp cần vào mép ống quần kéo hẳn đến chỗ mà hẳn có thể đoán rằng đây là nơi từng có người ở.

Năm chữ "Đạo Quang Phổ Chiếu" hẳn lên rất rõ trên mặt đá phía dưới đó mà một cốt ngồi xếp bằng đã phủ mạng nhện xem chừng người này đã qua đời rất lâu rồi chỉ ít trên trăm năm. Lại nhìn những dòng chữ nhỏ trên tường.

"Ai phát hiện được Ngũ Hành Tiên Trận và đến được đây thì kẻ đó và ta có duyên với nhau, sẽ được ta chân truyền lại võ nghệ, âu vì ta đã mang trọng thương nên không thể sống để chờ mãi, vì để không uổng công, trong thạch thất này có cất giấu Tị Thủy Liên Châu thứ mà ta đã dày công cả đời luyện thành nhưng nên nhớ tâm tà sẽ gặp bất lợi".

Dịch Phong liếc xung quanh chỗ này chỉ là một vòng tròn ngoài mấy cái rương kho báu cùng bình khí thì chả còn gì khác. Bỗng tiếng như đá dịch chuyển, Dịch Phong quay sang rồi cười, con xuyên son giáp này như đã khám phá ra hết chỗ bí mật ở đây rồi. Tiến vào bí động, ở giữa chòm băng tinh là một viên linh châu to cỡ đốt ngón tay đang lấp lúng ở hư không tỏa mùi hương êm dịu.

Bàn tay vươn ra cầm viên linh châu, Dịch Phong có thể cảm nhận được một sức mạnh rất to lớn nằm trong đó. Cầm viên linh châu trong tay, bước ra cửa bí động, đã có một nhóm người đứng phục sẵn ở đó, những kẻ này ai cũng nham hiểm độc ác, từ giữa đám người đó một thiếu niên bước ra tay phe phẩy thiết phiến, tuổi tác hơn Dịch Phong hai- ba tuổi. Hắn cười nhẹ chỉ tay vào viên linh châu.

-Thứ trong người mau đưa cho ta.

Dịch Phong khẽ nhủ mày nhanh tay nhét viên Tị Thủy Liên Châu vào người, hẳn nhận thấy mấy kẻ này mục đích xuất hiện không hề tốt đẹp một chút nào.

-Sao ta phải đưa cho người? Thứ này là do ta tìm được.

Hắn Vũ(tên thiếu niên) cười nhẹ, phe phẩy thiết phiến nhìn rất lăng tử phong trần.

-Thế này vậy, mới sáng sớm ta không thích giết người, nếu như người đưa nó cho ta thì cái mạng người sẽ được bảo toàn. Thế nào? mạng hay là thứ trong người người.

Dịch Phong cười lạnh trừng mắt nhìn Hắn Vũ

-Mạng của ta....

Nói đoạn, nhìn lướt đám người đang trong tư thế chuẩn bị tấn công.

-Các người còn lâu mới lấy được. Có giỏi thì đến lấy đi.

Nội khí lập tức bao trùm toàn thân một sức mạnh uy áp khiến Hắn Vũ và những kẻ khác đều phải thận trọng, tên thiếu niên trước mặt không phải loại dễ dọa nạt.

Sát cơ trong mắt Hắn Vũ nổi lên gập chiếc thiết phiến trong tay quát lớn đám thuộc hạ.

-Sát!!!!

Lập tức xông lên, một tên song thủ đen xì như nọc độc chưởng phong cùng tiếng gió rít chấn động tâm người, không khí mạnh mẽ ép đến khiến người khó mà hô hấp.

Sau lưng hắn, trường kiếm kẻ sau lưng vọt lên y như độc xà, âm hồn không tan, từng kiếm không rời khỏi yếu huyệt trên khắp người Dịch Phong muốn tiễn hắn về chầu trời.

Nhưng kẻ kia cũng phối hợp với thế công của hai người, vây chặt Dịch Phong vào giữa. Gió quyền sức chưởng, ánh đao bóng kiếm bao phủ như muốn băm nát hắn.

Hắn Vũ nhìn Dịch Phong luôn né tránh, không dám hoàn thủ, nghĩ thầm hẳn nhất định sẽ bại trận, lên hô lớn.

-Giết hắn nhanh lên

Đám thuộc hạ được lệnh ra sức tấn công mãnh liệt, song nhân Dịch Phong đảo lia lịa như rang lạc, hẳn đã nhìn thấu được từng nước đi nước bước và cách thức tấn công, thân thể như nhảy một vũ điệu né tránh nhẹ nhàng, hàn quang rực sáng trong đôi mắt chớp hiện, song thủ duỗi thẳng xoay tròn lúc ẩn lúc hiện chém ra đao kinh đồ rực mang tiếng thét long ngâm như muốn chấn nát mọi thứ, khiến người ta hoàn toàn không có cách nào nhìn rõ quỹ đạo của nó, mỗi đao kinh xuất ra, tức thì truyền ra một tiếng kêu thảm.

Rất nhanh những kẻ thuộc hạ đã nằm dài trên đất, tất cả đều chưa chết toàn bộ đều tàn phế tứ chi máu chảy không ngừng đang kêu la thảm thiết.

Hắn Vũ kinh hãi trước thụ đoạn độc ác này dường như hẳn hiểu cái tên trước mặt đang cho hắn thấy đã phạm sai lầm lớn nhưng thân là một kẻ cao ngạo như hắn sao có chạy được, hữu thủ như có lực hút, hút ngay một thanh kiếm gần đó.

Dịch Phong cũng lấy một thanh đao ngắn xoay tròn như chơi đồ chơi, rồi phi người lao lên vung đao chém mạnh, Hân Vũ chỉ còn mỗi cách giơ kiếm chống lại nhưng lực đao bổ xuống truyền vào kiếm và đi vào tay hắn, một cảm giác tê buốt tột cùng, khí huyết toàn thân quay cuồng, trong lòng ngực như bị bóp nghẹt.

Không dừng lại chỉ với một đao, Dịch Phong tấn công cực nhanh, chuẩn, độc bức ép Hân Vũ từng bước lùi về sau, trên mặt mồ hôi như mưa, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, quát lớn.

-Người dám giết ta...

Roet!!!!!!

Một đao khí chém ra bay dọc qua tai Hân Vũ cắt đứt vài sợi tóc lông mai, hắn đã cảm nhận được cái chết trong gang tấc. Hân Vũ ngồi phịch xuống đầy sợ hãi.

-Tha cho người một mạng.

Dịch Phong vung tay ghim chặt thanh đao giữa háng Hân Vũ rồi bỏ đi mất hút.

P/S: Mọi Người Ủng Hộ

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chịch

Quay lại chỗ nghỉ chân nhưng Hoa Ngọc Khanh đã không có ở đó, hắn nhìn xung quanh thăm nghĩ chắc nàng đã đi về Bắc Thần Cung nhưng mà đi lại không nói gì với hắn, thật sự là nàng có muốn hắn chịu trách nhiệm không đây.

Dịch Phong lắc đầu rồi cầm mấy loại trái cây đem ra con sông gần đó rửa sạch, ngồi huyêt sáo thì lúc sau tiểu Giáp (con xuyên sơn giáp) đi đến gần trên mỏm là một mảnh vải hồng dúm dúm vào chân hắn, Dịch Phong cầm lên ngửi rồi hoảng lên.

-Là nội y nữ nhân, tiểu Giáp, người lấy nó ở đâu?

Tiểu Giáp chậm rãi đi trước dẫn đường đến một bụi rậm cách chỗ hắn không xa, ở đây xuất hiện tiếng hát trong trẻo của nữ nhân. Dịch Phong khẽ tách đám bụi rậm, một cảnh tượng làm hắn phải há hốc mồm, Hoa Ngọc Khanh đang lỏa thể tắm dưới sông.

Mái tóc dài của nàng buông xuống, bờ vai trắng trẻo mềm mại thanh khiết, làn da đỏ dưng như muốn làm cho những mỹ nhân ở trong thiên hạ phải ghen tị.

Nàng nhẹ nhàng vốc nước lên, nhẹ nhàng để làn nước chảy khắp ngọc thể. Khi đôi tay nàng đưa lên ngọc nhũ kiêu hãnh của nàng liền đập vào mắt của Dịch Phong, hạt anh đào màu phấn hồng khiến cho khí huyết của hắn sôi sục.

Mặc dù hắn đã thấy ngọc nhũ của nàng trong đêm qua nhưng chỉ trong màn đêm khó có thể hình dung được, và bây giờ hắn đang được chiêm ngưỡng tận mắt.

Hoa Ngọc Khanh tắm rửa xong, đi lên bờ, lại thêm cảnh phun trào, mỗi bước di chuyển là cặp ngực bự lại nung nẩy theo nhịp chân thon dài trơn mịn trắng bóc, lại nhìn phía dưới thấp thoáng hắn thấy được khe rãnh hồng hào lúc ẩn lúc hiện.

-Cực phẩm

Dịch Phong lúc này chỉ có thể nói ra hai từ thể hiện về tuyệt sắc của nàng. Tiểu Giáp cắn vào ống quần ra hiệu gọi nhưng Dịch Phong cứ mẩn mê nhìn liên tục tròn người lẫn vào chân hắn, chả biết lần thế nào làm gãy một cành cây gây ra tiếng động. Hoa Ngọc Khanh cảm biến được, nhanh xoay người mặc tạm y phục để che mấy phần nhạy cảm, nàng sợ rằng lại gặp mấy tên dâm tặc, cái thân thể này chỉ được một người được phép nhìn.

Dịch Phong cuống cuống ôm lấy tiểu Giáp chạy đi nhưng không kịp, hừ thủ Hoa Ngọc Khanh tự hân bằng chân khí đánh thẳng về phía bụi rậm đông cứng cả một đoạn dài.

Nàng phi người đến chỗ bụi rậm nhận ra Dịch Phong và tiểu Giáp bị đông cứng và sau đó "Chát" hai tiếng nghe chan chát.

Hai người ngồi đối diện nhưng chả ai nhìn ai, Hoa Ngọc Khanh hậm hực cầm quả táo cắn như thể chưa bao giờ được cắn vậy, nàng tức vì hành động Dịch Phong như thể một tên dâm tặc vậy. Còn về phía Dịch Phong thì hai tay ôm má đỏ rục rịch năm ngón tay thon dài, tiểu Giáp thì không biết mình đã

gây chuyện vẫn ngon lành ăn.

-Ta tưởng nàng đi rồi.

Vẫn không trả lời, Hoa Ngọc Khanh mặt cau có đứng dậy đi ra chỗ khác bỏ lại Dịch Phong ngẩn ra, hẳn thâm nghĩ phụ nữ đúng là khó hiểu nhưng may thay khi ở Vô Ưu Cốc hẳn đã được lão già dạy vài mẹo với phụ nữ và bây giờ là dịp để sử dụng.

Ra con sông, hẳn thấy nàng cầm mấy viên đá ném lia lia xuống sông trên miệng xinh thì đang mắng hẳn đủ điều. Dịch Phong thân pháp di chuyển không gây ra tiếng động nhanh chóng đến sau lưng nàng và ôm vòng eo nhỏ đó.

Bị bắt ngờ, Hoa Ngọc Khanh định xoay người tung chưởng nhưng thấy Dịch Phong, nàng lại thôi cứ mặc hẳn ôm nàng tận hưởng cái mùi thơm quyến rũ.

Dịch Phong một tay ôm eo tay còn lại chậm chậm mò xuống nơi rãnh khe sờ mó, nhận thấy bàn tay tác quái Hoa Ngọc Khanh mở miệng thì bị cái miệng Dịch Phong tập kích bất ngờ, hôn ngấu nghiêng lên đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn, Hoa Ngọc Khanh chống cự nhưng chỉ là tượng trưng, Dịch Phong thấy nàng không ý kiến nhẹ nhàng dùng lưỡi tách hàm răng vật cản cuối cùng, hai cái lưỡi nóng bỏng cuốn miết lấy nhau, hẳn mút mạnh lấy đôi môi đào. Hai tay ôm chặt lấy tấm lưng như thể muốn nàng là một phần của mình.

Tách ra một hồi để lấy hơi, hai người tiếp tục lại áp miệng vào nhau ngấu nghiêng nhau. Hoa Ngọc Khanh giờ đã động xuân tình,, song thủ hẳn như bắt đầu triển khai lên xuống nhẹ nhàng đi xuống vùng eo nàng rồi cũng cảm nhận được sự đàn hồi từ cặp tuyết đồn đầy màu mỡ.

Nàng bỗng đẩy nhẹ hẳn ra, nhanh nhẹn cởi áo váy, lộ ra thân hình hoàn mỹ gợi cảm, nhìn được ánh mắt đầy tán thưởng của tình lang, Hoa Ngọc Khanh như uống mật ngọt, ưỡn lên bộ ngực bự mặc cho Dịch Phong xoa nắn bú liếm.

-Thiếp đẹp chứ?

-Nàng đẹp lắm.

-Thiếp là của chàng mong chàng đừng bỏ rơi thiếp

Hoa Ngọc Khanh lí nhí nói trong khi chôn mặt vào cặp song nhũ cực phẩm. Dịch Phong gật đầu.

-Ta sẽ không bao giờ có ý nghĩ bỏ rơi nàng.

Hắn vòng đôi tay kéo sát người nàng vào lòng,cái miệng hẳn lại hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Hoa Ngọc Khanh giờ chỉ biết rên rỉ hưởng ứng đáp lại.

Bé xóc nàng hẳn tìm đến một thảm cỏ xanh đặt nàng xuống, một tay nắm lấy một ngọc phong nhào nặn, nhũ hoa bị hẳn kẹp vào trong giữa ngón tay. Thật nhanh, cặp nhũ hoa tròn hồng đã đứng thẳng lên.

Nhìn thân thể mỹ miều đó, hẳn thấy thật may mắn. Lốp mông cỏ đen, Dịch Phong vùi đầu xuống liếm láp, cái lưỡi như con rắn sục sạo tiến vào bên trong quấy phá khiến nàng phải cong người lên để hưởng thụ cũng như muốn lưỡi Dịch Phong tiến sâu hơn rất nhanh nàng đã ra khí đầu tiên.

Khuôn mặt đỏ ửng cùng hơi thở hỗn hển, hẳn phải ăn nàng ngay chứ không thể chịu được nữa rồi. Hẳn lời dương căn đã cứng ngoắc chà nhẹ cửa âm đạo làm Hoa Ngọc Khanh có chút sợ hãi.

-Đừng lo ta sẽ rất nhẹ nhàng

Hoa Ngọc Khanh gật đầu nhẹ, trước sau gì cũng cho hẳn chi bằng bây luôn đỡ phải lằng nhằng.

Dịch Phong bắt đầu mạnh bạo chà xát tại âm đạo ẩm ướt kia. Từ đầu khúc truyền đến một tư vị rất mỹ diệu khó tả được. Nắm chặt cặp mông, hẳn nhắm thật chuẩn đâm lút cán. Cú đâm phá tan màng trinh mỏng manh, cảm giác thật phê làm hẳn muốn rên thành tiếng nhưng lại nghe được tiếng thống khổ khó chịu của Hoa Ngọc Khanh.

Chỉ thấy nàng sắc mặt trắng bệch, trong khóe mắt có một giọt lệ xoay chuyển sắp chảy ra. Dịch Phong cẩn thận nhẹ nhàng truyền vào người dòng chân khí để giảm bớt cái đau cho nàng.

Dần dần, hẳn cảm thấy thông đạo ẩm áp trở nên ẩm ướt, Hoa Ngọc Khanh toàn thân đỏ hồng đã bắt đầu động tình. Sau khi trải qua cơn đau ban đầu, nàng bắt đầu phối hợp chuyển động, hiển nhiên đã tìm thấy được cảm giác khoan khoái.

Trải qua một tiếng sau Dịch Phong ở phía hông di chuyển rất nhanh báo hiệu hẳn sắp ra rồi mà phía dưới Hoa Ngọc Khanh điên cuồng rên lớn vì sướng. Thêm năm nhịp Dịch Phong cắm mạnh vào âm đạo xuất ra tinh khí đỏ đầy trong người nàng và Hoa Ngọc Khanh cũng vậy toàn thân run lên, kêu một tiếng không kìm được tiết thân.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đệ tử kiếm thần

Sau hồi lâm trận cả hai đều mang trên mặt thỏa mãn say giấc nồng, đến tầm trưa Hoa Ngọc Khanh tỉnh đầu tiên, nàng cảm thấy trong người có một cỗ nội lực rất sung mãn chạy toàn kinh mạch, nàng có linh ứng rằng công lực bây giờ tăng lên rất nhiều, câu hỏi nàng đặt ra có phải là do vừa nãy làm "chuyện đó" với Dịch Phong không?

-Kỳ lạ, Tịch Liên Thần Công đã lên đến tầng 8, ta ngỡ rằng phải mất thêm 5 năm nữa chứ? Không nghĩ là làm chuyện ấy với tên kia là có thu hoạch bất ngờ.

Vừa đứng dậy bước đi, nàng bất giác cảm thấy hạ thể đau rát, cái tên khốn kia đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc mà. Hừ! Vừa nghĩ nàng vừa tức giận gầm gừ nhẹ. Nhưng có lẽ ngay cả bản thân nàng cũng không phát giác, vào giây phút này, trên mặt nàng tràn đầy yêu thương. Dịch Phong phát giác mỹ nhân trong tay đã tỉnh dậy, hắn khẽ cười nhìn ngọc thể đang lỏa lồ trước mặt, ánh mắt như sói muốn vồ lấy mà chiến tiếp nhưng Hoa Ngọc Khanh không để hắn toại nguyện.

Dịch Phong tiếc rẻ nhưng nhân cơ hội giúp Hoa Ngọc Khanh mặc y phục không tránh được va chạm thân thể khiến hắn lửa dục bùng thịnh nhưng nghĩ đến nàng vừa phá thân nên đành ép xuống chờ dịp khác.

-Dịch lang

-Sao vậy?

-Sự thanh bạch của ta đều trao cho chàng hết rồi, sau này chàng muốn đối đãi với ta như thế nào đây?

Tuy rằng Dịch Phong còn nhỏ hơn Hoa Ngọc Khanh 2 tuổi nhưng mấy chuyện về nữ nhân, hắn cũng gọi là có tý kiến thức, vấn đề Hoa Ngọc Khanh nói ra cũng là lẽ bình thường đối với một thiếu nữ trao thân cho kẻ mới gặp chưa đến một ngày.

Đương nhiên hắn cũng hiểu ngụ ý câu này, ý Hoa Ngọc Khanh muốn nói rõ ràng là "Cùng người sống cùng nhau đến hết cuộc đời".

Dịch Phong nắm lấy đôi tay ngọc trắng nõn mềm mại, khuôn mặt nghiêm túc tràn đầy khí vị một nam nhân chân chính trịnh trọng nói.

-Ta sẽ đối đãi với nàng thật tốt chiều cô nàng trọn cả kiếp này kiếp sau.

Hắn vui sướng và cao hứng dĩ nhiên không thể là giả được, nàng vừa là một giai nhân vừa là một người vợ trời ban, nguyện cùng người cộng tử nhất sinh, thật sự khiến cho Dịch Phong cảm thấy đây là mình đang mơ chứ không phải sự thực.

Nhưng cũng phải nói nếu như Dịch Phong phui bỏ trách nhiệm thì đừng mong rằng sẽ thoát khỏi tay nàng, dù cho người có trốn tận chân trời vẫn sẽ tìm được, lúc đấy người nên kiếm một cái dây thừng và một cái cây nào đó mà treo cổ, chết nhưng còn sướng hơn là bị nàng bắt được lúc đó muốn sống không được mà chết cũng chả xong.

-Hừ, ai thèm người chiều cổ.

Vừa nói, nàng ngừng ngẩng bỏ đi trước bên lên tránh mặt Dịch Phong, không cho hắn thấy được nàng đang vui sướng thế nào, nàng hiển lộ một phong tư kiều mị một mỹ nhân thiên hạ.

Hai người sóng sánh nắm tay nhau đi chậm trên đường trước những ánh mắt đầy hâm mộ lẫn ghen tị.

Đến một tửu quán, Dịch Phong cùng Hoa Ngọc Khanh tìm được chỗ ngồi ở trong góc đại sảnh, gọi đồ ăn.

Lúc này, từ bên ngoài kéo vào bảy tám hán tử giang hồ mang theo binh khí, dẫn đầu là một thanh niên trong bộ dạng công tử phú gia, sắc mặt lợt lạt, nhân thân tán loạn, mới nhìn qua đã biết là người tửu sắc quá độ. Đi bên cạnh hắn còn có một thanh niên vận bạch y, tuổi độ hai mươi, áo quần hoa mỹ, nghi biểu bất phàm, vai mang trường kiếm.

Người có bộ dạng phú gia công tử vừa tiến vào đã quát lớn

-Chủ quán, mau chuẩn bị cho bốn công tử một bàn thật đẹp và mang đồ ăn ngon nhất lên, ngoài ra lấy ra hai vò "Bách Tửu Cầm".

Rồi quay sang thanh niên đứng cạnh bên nói

-Đại huynh, xin mời qua bên này.

Chưởng quầy nhận ra thiếu chủ của Huyền Ứng Kiếm - Vũ Phi, bèn nhanh chóng chạy ra với vẻ mặt cười khổ nói

-Vũ công tử đừng trách, xin chờ một chút, tạm thời không có chỗ nào trống.

Vũ Phi tròn mắt túm lấy cổ áo chủ quán xách lên gằn giọng đầy sát khí

-Ngươi nói ta phải đợi sao?

Chưởng quầy không thể nào chịu nổi, liền luôn mồm cầu cứu mọi người xung quanh nhưng mà ở đây phần lớn là người thường nên không dám phản ứng lại.

Vũ Phi hừ lạnh một tiếng, vung tay ném chưởng quầy xuống đất, rồi quay sang bạch y thanh niên

-Xin huynh chờ một chút, đệ tìm bàn

Thần thái của thanh niên vận bạch y rất cao ngạo, khề nhều mày, rồi gật gật đầu, có vẻ như y làm động tác như vậy là để biểu thị sự nể mặt đối với Vũ Phi.

Vũ Phi đánh mắt nhìn các thực khách đang ồn ào, toàn bộ họ đều hoảng hốt cúi đầu, chuyên tâm ăn uống, ai cũng sợ bị hấn đ-ng đến. Xem ra cái danh thiếu chủ Huyền Ứng Kiếm đã sớm lan truyền xa.

Bất chợt Vũ Phi sững người, mắt nhìn về phía Hoa Ngọc Khanh, chăm chăm nhìn sắc đẹp lạnh lùng đầy kiêu ngạo. Vội phục hồi thần trí, chỉnh chu lại quần áo, hấn giả vờ như vô tình đến bàn Hoa Ngọc Khanh rồi chỉ vào Dịch Phong.

-Bàn này ta muốn ngồi, tên kia nhường chỗ của ngươi cho ta, tiền rượu, đồ ăn ta trả hết.

Dịch Phong thờ dãi, một thẳng ngực tự nhiên muốn chết sao, không biết người đang ngồi trước ngươi là ai à, là Băng Lãnh Ma Nữ đó cha nội, giết người không ghê tay. Ai ngờ Dịch Phong chỉ cười lắc đầu, hấn cũng chả muốn gây sự, nhẹ nhàng nói.

-Bàn này ta và nương tử ngồi rồi, phiền công tử kiếm chỗ khác.

Bị từ chối, đặc biệt là lúc này lại có mỹ nữ ở gần bên, khiến con tim chùng xuống của Vũ Phi lúc nãy đập nhanh, khuôn mặt đỏ dần.

"Xoẹt!", một âm thanh cắt lên, trường kiếm dài ba xích được rút ra. Hấn tức giận quát lớn

-Ta chính là Huyền Ứng Kiếm thiếu chủ Vũ Phi, mau đứng lên, nếu không thì đừng trách.

-Ai nha, con bà ngươi đó, đi nhanh mau, không thấy cái người kia đang nóng giận rồi sao.

Dịch Phong thăm kêu khô, mắt nhìn sang Hoa Ngọc Khanh đang bắt đầu lưu chuyển nội công, hấn cảm nhận được hàn băng đang chuẩn bị đánh ra, chỉ cần Vũ Phi nói câu nữa là ĐÁNH.

Thấy Dịch Phong không nói gì, Vũ Phi không kìm được, gầm lên một tiếng, trường kiếm chém tới. Kiếm pháp của hấn có vài phần khí thế, dưới sự thịnh nộ, một chiêu đã vận đủ mười thành công lực, kiếm quang chụp lấy Dịch Phong, chỉ cách cổ họng có gang tay mà thôi.

Vũ Phi đắc ý mỉm cười, nhất định là ngươi tiêu rồi. Nhưng chỉ có điều trường kiếm đó vô pháp tiến lên thêm nữa, Hoa Ngọc Khanh đã giương hai ngón tay ra, không biết đã kẹp chặt thân kiếm từ lúc nào.

Hàn băng từ ngọc thủ chậm rãi bao lấy trường kiếm rồi "Tách" khiến trường kiếm bị nát thành tám mảnh, toàn bộ lực phản chấn của quyền đầu nhập vào thể nội của Vũ Phi, lập tức khiến hấn phun ra một ngụm huyết nhục, vội thối lui ra sau.

Một chiêu đó của Hoa Ngọc Khanh chỉ là tùy tiện ra đòn, hiển nhiên không phải là toàn lực.

Biểu huynh Vũ Phi đứng gần cửa quán thấy biểu đệ mình bị nạn bèn nhanh chóng phóng đến đỡ lấy hấn, thủ pháp đánh vào huyết đạo để cầm máu.

Bạch y thiếu niên thấy Vũ Phi không bị nguy hiểm lắm bèn đưa sang thủ hạ rồi hướng về Hoa Ngọc Khanh, hấn cũng chấn động trước vẻ đẹp của nàng và hấn cũng nhận ra nàng là ai.

-Biểu đệ ta có lỗi nhưng hà tất gì Hoa cô nương lại mạnh tay như vậy.

Hoa Ngọc Khanh nhều mày đáp lại.

-Đông Kinh công tử, biểu đệ của ngươi xuất kiếm là muốn giết phu quân ta, ngươi thử nghĩ xem ta có nên giết hấn không?

-Phu quân?

Đông Kinh ngạc nhiên nhìn Dịch Phong, thăm nghĩ cái tên này làm cách nào mà khiến Hoa Ngọc Khanh chấp nhận làm phu thê, phải biết những đệ tử từ Bắc Thần Cung rất rất là khó gần chứ đừng nói là đến nói chuyện nhưng đẹp cái chuyện này sang một bên.

Đông Kinh bắt ngờ tuốt kiếm chĩa thẳng vào Dịch Phong nói.

-Hoa cô nương đã đánh trọng thương biểu đệ ta, thật mất mặt nếu bỏ qua. Bây giờ ta sẽ trả lại nhưng gì Hoa cô nương vừa làm

-Người đừng có ý là đồ đệ Kiếm Thần mà muốn nói gì thì nói. Ta không ngờ sư phụ ngươi lại thu một tên đồ đệ không biết phải trái.

-Đừng có mà đánh giá sư phụ ta.

Đồng Kinh quát lớn thôi động chân khí trong người, sát khí như ánh mặt trời xuyên mặt băng, từng luồng từng luồng khí công cuộn cuộn tỏa ra chém tới.

Hoa Ngọc Khanh phát động hộ thể chân khí, hai cổ chân khí cùng chạm tại một chỗ, chén bát dưới hai người vỡ thành nhiều mảnh văng đi khắp nơi.

Dịch Phong điên đầu cái đeo gì từ sáng tới giờ đây là lần thứ hai có người muốn đánh hắn, một tay liền túm cánh tay Hoa Ngọc Khanh kéo nàng ra sau, tay còn lại hóa chưởng kinh áp bức Đồng Kinh phải thối lui ra sau.

-Nàng đừng dùng quá nhiều nội công, nội thương còn chưa khỏi đâu.

Dịch Phong nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng ân cần nói rồi quay sang Đồng Kinh.

-Ngươi muốn đánh ta. Được thôi, vậy hãy cho ta xem đệ tử Kiếm Thần như thế nào. Ra ngoài cho tiện chứ.

Đồng Kinh lại kinh ngạc, hắn ngỡ rằng Dịch Phong chỉ là một tên tiểu tử vô danh vì Hoa Ngọc Khanh toàn đứng mặt ra, ài dè là một kẻ có võ công nhưng Đồng Kinh có thể nhận định rằng Dịch Phong là cao thủ, cái chưởng kinh vừa rồi là một minh chứng.

Bên ngoài tửu quán.

Trường kiếm trong tay nắm tay bao phủ một lớp nội kinh lam sắc sỡ, Đồng Kinh chuyển động phi người phía trước, hắn muốn tấn công đầu tiên để thăm dò.

Đồng Kinh khẽ điểm ngón chân, thân thể hơi nghiêng, tay phải vỗ xuống mặt đất cả người đã xuất hiện sau lưng Dịch Phong. Kiếm quang đáng ra chín lưỡi kiếm chia ra tấn công chín chỗ yếu hại sau lưng.

Dịch Phong cười nhạt, thân thủ phát kinh khí chói tai như tiếng biển gầm đầy phần nộ, song thủ như bóng quang uốn lượn liên tiếp chớp động nhanh chóng đỡ lấy kiếm khí mà Đồng Kinh phát ra.

Cùng lúc đó thân thể Dịch Phong vọt tới trước vài thước, vung tay đánh ra một đạo thần diệu tuyệt luân. Chỉ thấy một đạo quang mang đỏ rực thoáng hiện đón nhận kiếm chiêu sắc bén của Đồng Kinh.

Một tiếng động lớn vang lên, bóng người vừa hợp lại rồi phân ra, thoát ần thoát hiện, một đạo từ trên chém xuống tốc độ cực nhanh, một lần đỡ là một lần tay hắn phải tê dại đi, lực đạo Dịch Phong đánh quá mạnh tưởng như tay Đồng Kinh đã rời khỏi thân thể rồi.

Đồng Kinh kinh hãi nhưng thân là đệ tử Kiếm Thần há có thể sợ hãi, hắn hét lên một tiếng, một đạo thanh quang bắn ra, một cổ khí lưu cường đại trong nháy mắt lan ra bốn phía. Mọi người đang vây xem đều bị chấn động ngã xuống mặt đất, đều kêu lên đau đớn.

Nhân thân Đồng Kinh đầy ngoan cường, công lực toàn thân trong nháy mắt tăng lên gấp ba lần. Rất nhanh song phương hai bên giao thủ không dưới trăm chiêu, kiếm quang đao khí lần lượt được tung ra tạo một vòng tròn kinh khí lớn.

Dịch Phong thầm khen ngợi Đồng Kinh

-Công lực thật thâm hậu.

Dứt lời, Dịch Phong biến thành nhiều nhân ảnh xuất hiện xung quanh. Chỉ thấy chín đạo quang mang đỏ rực rồi bay thẳng lên phía trên đầu Đồng Kinh, rồi hội tụ thành một quang trụ đỏ rực và bắn thẳng vào đầu Đồng Kinh.

Kiếm quang của Đồng Kinh như lớp quang tinh huy động kiếm pháp "Đồng Thủy Quyết" thật nhanh. Một tầng chân khí màu lam hình thành vô số khí thuẫn ở trên đỉnh đầu. Đến cuối cùng, hai mắt hắn lóe thân quang, hai tay cầm kiếm đánh ra một chiêu kiếm Phá thiên. Một đạo quang trụ cực kỳ mạnh mẽ từ trên thân quái kiếm bắn thẳng về phía chân trời, đón nhận đạo quang trụ công kích của Dịch Phong.

Tiếng nổ kinh thiên đình tai nhức óc vang lên khiến tất cả mọi người đình tai nhức óc. Chân khí cực mạnh hoàn toàn không bị khống chế hình thành một cơn gió lốc thổi bay mọi thứ xung quanh.

Mù mịt qua đi, chỉ còn lại hai thân ảnh, Dịch Phong vẫn đứng vững ngạo nghễ, còn Đồng Kinh càng không ngừng run rẩy, thân thể bỗng nhiên bị đánh xuống một hố to dưới mặt đất. Đệ tử Kiếm Thần.....Bại trận.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trường an, ta tới đây

Toàn thân bị dư chấn của đao chiêu Dịch Phong đánh ra, Đông Kinh cơ hồ cảm giác được mình đã đặt một chân vào cửa tử đấy là Dịch Phong còn kim lại sức không thì hẳn cũng chẳng còn mạng nữa.

Dịch Phong chậm rãi đến gần chỗ Đông Kinh đưa tay đỡ dậy nhưng một kẻ cao ngạo như hắn, Đông Kinh gạt tay từ chối ý tốt, tự gượng dậy mà thân thể vẫn còn run rẩy.

Hắn đi lướt qua người Dịch Phong không quên nói lại một câu như một lời ước định.

-Chuyện này chưa xong đâu, ta sẽ còn gặp lại ngươi.

Dịch Phong nhún vai không nói gì liền nhanh vào trong quán, đánh mắt nhìn quanh mọi thứ đã đổ nát, mọi người đều dán mắt vào hắn với vẻ kinh sợ. Cũng phải thôi, đây là lần đầu họ được tận mắt chứng một trận giao đấu kinh thiên vừa rồi.

-Chủ quán, thiệt hại bao nhiêu?

-Không, khách quan không phải trả.

Chủ quán mặt sợ hãi, thật sự là ông không hề muốn mọi chuyện xảy ra như này, chỉ biết lắc đầu xua tay từ chối. Nhìn biểu hiện chủ quán, Dịch Phong cười khò.

-Bao nhiêu nói đi, ta không như mấy tên kia đâu. Xem nào, sơ sơ tính ra khoảng 20 lượng bạc.

Nói xong, liền móc trong ngực mấy nén bạc đưa cho chủ quán rồi cùng Hoa Ngọc Khanh rời đi, hắn cũng chả còn tâm trạng nào để ăn, ngày hôm nay hắn gặp đủ chuyện rồi, sáng đánh với mấy tên lạ mặt nhưng không biết có gặp lại không vì hắn đã tha một tên, chiều lại đánh với đệ tử Kiếm Thần.

Hoa Ngọc Khanh nhìn Dịch Phong rồi nắm chặt tay hắn dường như nàng hiểu được hắn đang nghĩ gì, nhẹ nhàng nói.

-Phu quân, giang hồ là vậy, chúng ta là người võ lâm, mọi chuyện chúng ta gặp đều nằm ngoài ý muốn. Chàng đừng suy nghĩ nhiều.

-Ừm, chắc ta nghĩ nhiều rồi mà thôi để ta bế nàng đi cho nhanh.

Dịch Phong bế nàng trong lòng không để Hoa Ngọc Khanh kịp phản ứng, nàng chỉ xấu hổ cúi đầu sâu vào ngực hắn, mặt sung sướng, hít luồng hương đặc biệt nhẹ tỏa ra từ cơ thể hắn. Thân thể nàng càng lúc càng mềm, lắng nghe tiếng gió rì rào bên tai cùng nhịp đập con tim của Dịch Phong.

Nàng bỗng thấy mọi thứ im ắng tưởng là Dịch Phong vẫn đứng liền ngẩng đầu nhìn hắn rồi chấn kinh trước tốc độ kinh người này, mọi thứ nàng nhìn chỉ là xẹt qua vì quá nhanh rồi nàng nhanh chóng phát hiện toàn bộ nàng và Dịch Phong đều được bao phủ hộ thể chân khí. Nhìn không thấy phí sức lực cũng không lúng túng chút nào từ nét mặt hắn, thi triển chân khí hộ thân hành tẩu nhanh như thiểm điện, vậy thì công phu của Dịch Phong đã đạt đến loại trình độ nào, nàng thật khó có thể hình dung được mặc dù đã chứng kiến sức mạnh hắn vừa rồi.

Tốc độ hắn bây giờ sử dụng là năm thành công lực ngang với hai ngày đi đường bộ. Nếu nói mấy ngày trước sao hắn không dùng luôn cho nhanh thì thực sự là Dịch Phong muốn trải nghiệm mọi thứ do ở Vô Ưu Cốc lâu quá tách biệt bên ngoài mà nếu như hắn làm vậy thì bây giờ đã không có Hoa Ngọc Khanh trong tay hắn rồi, việc này là thiên ý sao.

Không lâu sau đã đến cửa thành Trương An phía đông thì cũng đã gần lờ mờ tối.

Hai người đứng trước cổng thành, vẫn còn kẻ đến người đi tấp nập, thập phần phồn hoa, mọi loại người đều có, có điều người trong võ lâm đều mang binh khí dấu đi, có trọng binh trấn thủ. Nhìn cảnh tượng phồn hoa trên đường cái, nhân triều bắt đầu khởi động, thương cổ như vãn, các thức các dạng gì đó đều có tiêu thụ, Trương An là nơi hội tụ của các thương nhân phương Bắc, đường đi thì rộng rãi, các cửa hiệu san sát nhìn mãi không thấy điểm dừng. Tuy đã gần tối nhưng trên đường phố người đi lại không ngớt.

Vệ binh nơi cổng thành chiếu theo lệ tra hỏi, thấy bọn họ như một cặp thân tiên, nam thì tuấn nhã, nữ thì kiều mị, trong lòng vô cùng hâm mộ. Bất quá mọi ánh mắt đều tập trung trên mặt Hoa Ngọc Khanh, trông mắt như muốn lột ra ngoài.

Dịch Phong ho khan nhẹ giọng hỏi.

-Các vị quan gia, hai người bọn ta được đi rồi chứ?

Đi vào trong thành, ánh đèn từ những những l-ng đèn đỏ như tô cái vẽ đẹp đêm huyền bí của Trương An, phía dưới dòng người rất đông rất tấp nập, rất nhiều cửa hàng, tửu điểm, quán trọ, kỹ viện vẫn còn mở cửa chào mời khách.

Dịch Phong vào Hoa Ngọc Khanh đi tìm một cửa hàng quần áo dù sao y phục hắn mặc cũng không phù hợp với thời thế bây giờ, Hoa Ngọc Khanh thì mặc áo hắn cũng không hay.

Hoa Ngọc Khanh chọn một bộ xiêm y màu trắng toát lộ vẻ phiêu dật như tiên tử phủ dài xuống chân, che lấy nội y là một cái khố dài màu trắng, bên trong âm áp, bên ngoài đẹp đẽ, lại thêm một cái dây lưng có viền kim tuyến, vừa khít với eo lưng của nàng, lộ ra bờ mông tròn lẳn.

Dịch Phong thì không có thẩm mỹ như nàng, chọn đại một bộ lam y, đôi giày là xong. Tổng cộng hết 5 lượng bạc, sau đó thẳng tiếng Phong Nguyệt trở về nghỉ ngơi.

Hoa Ngọc Khanh đã ngủ mê mết, mặt tràn đầy xuân ý, miệng cười thỏa mãn, đôi môi hồng thắm thoảng chu ra, vẻ kiêu mị hạnh phúc không gì tả được. Lúc này, Dịch Phong một tay thì ôm lấy bờ hông trắng đẹp nõn nà của nàng, tay kia thì giữ hờ ngọc nữ cực đại. Ngọc nữ dưới bàn tay của gã biến thành vô số hình dạng.

Cảm nhận được sự sáng khoái ở ngực, Hoa Ngọc Khanh chậm rãi mở mắt thấy bàn tay Dịch Phong đang tác quái tác quái, nàng e lệ, thân người uốn éo qua lại như rắn trườn, muốn thoát khỏi vòng tay hắc nhưng bị Dịch Phong kéo lại ôm chặt.

-Thôi nào, sáng rồi, tối qua còn chưa đủ với chàng sao?

Dịch Phong hôn nhẹ lên má cười hi hi ha ha.

-Với nàng thì ta chưa bao giờ thấy đủ cả.

Vừa nói bàn tay lực đạo xoa bóp mạnh hơn khiến nàng run rẩy. Biết nàng động tình, bản thân hắc cũng không chịu nổi sự giằng xé của dục hỏa, bắt đầu một trận cuồng phong bạo vũ.

-Thiếp không xong rồi, mau mạnh lên.

-Hoa nhi, dễ chịu không?

-A...A...dễ chịu.

Hoa Ngọc Khanh không biết đã trải qua bao nhiêu khoái cảm, khi tỉnh lại lần nữa thì thấy Dịch Phong đang ngồi bên chuẩn bị cơm. Uể oải ngồi dậy, nàng mỉm cười duyên dáng nhìn Dịch Phong, nàng bây giờ quả là hạnh phúc. Hai người ăn điểm tâm rồi dắt tay nhau ra phố chơi.

Mặc dù ở Bắc Thần Cung, nàng được phân phó làm nhiệm vụ được đi đây đi đó nhưng chưa bao giờ được gọi là đi chơi thật sự. Trên phố các cửa hàng bán những thứ hấp dẫn đến kỳ lạ, Hoa Ngọc Khanh như cô bé nắm chặt tay Dịch Phong, lúc đi đằng này lúc thì đằng kia, cửa hàng nọ cửa hàng kia.

Đến tiệm trang sức, Hoa Ngọc Khanh nhìn lướt qua một lượt rồi chỉ vào cái trâm vàng sáng chói. Chủ tiệm nhìn hai người biết là kẻ giàu liền ra vẻ gian thương tặng bóc cái trâm khen lấy khen để.

Hoa Ngọc Khanh đương nhiên là có tiền nhưng vẫn thích thú với tình lang mua cái trâm hết 7 lượng bạc, đúng là với cách tiêu tiền kiểu này không biết Bắc Thần Cung chỗ nàng chắc hẳn là cả một núi tiền chứ chẳng chơi.

Cầm trên tay cái trâm, Hoa Ngọc Khanh đưa cho Dịch Phong, hắc đương nhiên là hiểu ý nàng.

-Để ta đeo cho nàng. Chà, quả nhiên không ngoài dự đoán, đẹp, rất đẹp. Cứ như nó được tạo ra chỉ dành cho nàng vậy.

-Thật không?

Dịch Phong gật đầu chắc nịch.

-Thật, với nàng đeo món trang sức nào cũng đều đẹp hết.

Hoa Ngọc Khanh nhẹ cười trước lời tán thưởng phu quân liền kiễng chân thom vào má hắc như một phần thưởng. Dịch Phong cảm nhận được cái đôi môi mềm mọng ẩm ướt hôn phớt lên má mình một sự đãi ngộ mà riêng hắc mới có.

-Má? Chỉ là má thôi sao? Còn chỗ này nữa mà.

Dịch Phong chỉ vào miệng mình cười thâm ý, Hoa Ngọc Khanh như hiểu ra, thân pháp được thi triển lập tức cách xa hắc tránh thoát vòng tay chuẩn bị ôm nàng. Nàng còn ngoái lại cười trên.

-Mơ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Khẩu Quyết Kỳ Lạ

Hai người cứ vậy mà nắm tay nhau xen lẫn đoàn người đi tập nập, thi thoảng lại nghe thấy tiếng cười của Hoa Ngọc Khanh, xem ra hai người rất vui vẻ.

Đi cùng với mỹ nhân đương nhiên sẽ thành tiêu điểm chú ý của mọi người, đánh tiếc hăm mộ thì ít mà ghen tị thì nhiều, Dịch Phong khloe miệng dương lên đắc ý "Ai bảo lão bà ta mê người quá mà".

Bất chợt ở phía xa xa có một nhóm người cười ngửa với tốc độ rất nhanh, người dân lập tức như kiến thấy người tàn nhanh sang hai tạo lối đi cho họ.

Nhìn lướt qua, thì có thể nhận định là người trong giang hồ, dẫn đầu là thiếu hiệp khoảng hai tám hai chín tuổi toàn thân lục y, rất anh tuấn thu hút ánh nhìn của những ánh mắt si mê của thiếu nữ.

Người này là đại đệ tử của phái Hoa Sơn- Y Vân có tiếng tăm trong giang hồ là nhân vật kiệt xuất của phái Hoa Sơn. Đi sau là cô nương toàn thân quần áo vàng nhạt phối hợp với vóc dáng mảnh mai động lòng người, khiến nàng lộ ra trong đám đông hết sức chói lọi.

Đường nét thân thể đầy đặn hấp dẫn ánh mắt của tất cả những người nhìn, cô nương này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt vẫn còn mang theo vài phần non nớt. Nàng là Nhan Bắc Thu con gái chương môn Hoa Sơn.

Đi ngang với Y Vân là Xuất Vân đạo trưởng- Trương Tâm phái Võ Đang, nghe nói là truyền nhân của chương môn Võ Đang Xuất Trần đạo trưởng, thiên tư cực tốt, võ công cực cao. Còn lại là đám đệ tử hai phái đi theo phía sau.

Dịch Phong nhìn rồi quay sang Hoa Ngọc Khanh.

-Hình như là có chuyện thì phải?

Hoa Ngọc Khanh gật đầu nói.

-Đúng vậy, ở đây có vụ án giết người mới hơn ngày trước khi hai ta đến đây.

-Giết người? Nạn nhân chắc có tiếng tăm nên hai phái này mới phải ra tay.

-Nạn nhân là Quyền Vương- Tiêu Thế Viễn. Thiếp nghe được là ông ta bị giết mà còn chưa nhận thức được là mình đã chết, thế nên tên sát thủ này đang là mối lo ngại vì chưa tìm được manh mối và chưa tra tìm được loại võ công mà hắn dùng để giết nạn nhân. Chẳng muốn đến đó xem chứ?

Đến gia viên Tiêu Thế Viễn, đã đông đúc người quan sát, toàn là người trong võ lâm, lên tới hàng trăm người. Mà cả gia viên trong biển lửa đã hóa thành đồng tro tàn rồi, một vùng rộng lớn bày ra hàng trăm cỗ thi thể, hiển nhiên là sau khi phát hiện người ta liền kéo số thi thể này ra đây duy chỉ có xác Tiêu Thế Viễn vẫn còn nguyên si.

Tiếng bàn luận của vòng người xung quanh không dứt, tất cả đều đưa ra một giả thuyết đủ thể loại, Dịch Phong và Hoa Ngọc Khanh tìm một chỗ thoáng ít người đứng nhìn.

Tiểu cô nương Nhan Bắc Thu nhìn trăm cỗ thi thể xung quanh đến phát ón, một cảnh tượng kinh dị với người mới bước chân ra giang hồ như nàng, không chịu được mà chạy về phía đứng chỗ Dịch Phong đứng mà nôn thốc nôn tháo.

-Eo....ooo!!!!

-Oái!!!!

Dịch Phong kinh dị mà nhảy cẫng lên, Nhan Bắc Thu cũng hoảng vội xin lỗi sau đó nhìn thấy sang bên cạnh Hoa Ngọc Khanh lên vui vẻ mừng rỡ.

-Hoa tỷ, không ngờ là gặp tỷ ở đây.

Nàng cười nhẹ lấy khăn đưa cho Nhan Bắc Thu lau miệng.

-Tỷ cũng không nghĩ rằng gặp muội ở đây, lâu nay vẫn khỏe chứ?

-Vâng, muội vẫn ổn, muội vừa được đại ca dẫn đi ra ngoài không nghĩ là hắn lại dẫn muội đến đây, thật đáng ghét mà.

Dịch Phong thấy hai người quen nhau nói chuyện như đã quên mình đứng đây liền ho nhẹ vài tiếng ý muốn nhắc Hoa Ngọc Khanh còn chưa giới thiệu hai bên.

Hoa Ngọc Khanh lờm nhẹ hần, nhẹ giọng nói với Nhan Bắc Thu.

-Nhan muội, đây là phu quân của tỷ danh tự là Dịch Phong.

-Dịch lang, đây là Nhan Bắc Thu muội muội kết nghĩa của thiếp.

-Oa...không ngờ tỷ đã lấy chồng rồi, sau muội không biết chứ?

-Cũng mới thôi.

Nhan Bắc Thu ánh mắt tỏa sáng nhìn Dịch Phong tựa hồ bị phong thái của hắn làm cho chấn kinh. Y Vân thấy đệ muội nói chuyện với người lạ định gọi lại nhưng nhìn kỹ đó mỹ nhân Hoa Ngọc Khanh, gặp đúng người trong mộng mà hắn hằng mơ ước liền bỏ công việc khám xét đi lại gần.

-Hoa cô nương lâu lắm không gặp.

Hoa Ngọc Khanh hơi khựng lại, hình như là nàng không hề quen hắn liền lắc đầu cười.

-Xin lỗi nhưng ta và ngươi có quen nhau chăng?

-Khoảng 2 năm trước, Hoa cô nương có đến Hoa Sơn trao đổi võ học Nhan Bắc Nguyệt đại sư tỷ tại hạ sau đó còn cứu tại hạ một mạng, lúc định báo đáp nhưng Hoa cô nương đã rời đi.

-À ta nhớ ra rồi mà ngươi không cần phải báo đáp ta không để tâm mấy chuyện đó.

-Nhưng mà...

-Không cần với lại ta với phu quân còn nhiều việc phải làm

Y Vân nghe được từ miệng Hoa Ngọc Khanh nói ra hai từ "phu quân" làm hắn kinh ngạc, là người nào đã đánh đổ được Băng Lãnh mỹ nhân này, không thể nào mục tiêu hắn là bày tỏ được tâm tình với nàng sao lại như thế được.

Hoa Ngọc Khanh tựa hồ cảm thấy Y Vân có cảm tình với mình liền chốt hạ cho hắn bớt tư tưởng, kéo lấy tay áo Dịch Phong.

-Đây là phu quân ta- Dịch Phong.

Y Vân nhìn Dịch Phong, khoe miệng giương lên lộ ra một chút chế giễu thâm nghĩ "Chỉ là một tên tiểu tử nhà quê chỉ được cái mã bên ngoài không biết hắn đã làm gì để Hoa Ngọc Khanh có thể quy tâm được chứ, thật tức chết" ngược lại Dịch Phong cũng tinh ý nhận thấy ánh mắt đầy ghen tị nhưng không để tâm lắm.

Y Vân ôm quyền chào hỏi.

-Thật vinh hạnh khi được biết phu quân của Hoa cô nương, chẳng hay thiếu hiệp có danh tiếng gì chăng? Dịch Phong nhưng sao từ trước đến giờ chưa từng nghe tên nhỉ?

Nói xong, Dịch Phong nhận trong lời nói đầy chế giễu ý đầy xấu xa.

Hoa Ngọc Khanh phát hiện vẻ xấu xa trong mắt hắn, tức thì nảy sinh lòng căm thù hắn. Con tim thiếu nữ luôn luôn hướng về người yêu mình lập tức phản bác lại.

-Điều này có gì kỳ quái, mỗi một người lần đầu đi vào giang hồ, đều là chưa được ai biết đến, chẳng qua là coi ý kết cuộc nổi tiếng nhanh hay chậm mà thôi. Mà việc phu quân ta có nổi danh hay không e là không đến việc Y công tử phải bận tâm.

Cảm giác được ý lạnh trong lời nói của nàng.

Y Vân cũng hơi hơi khó chịu. Nghĩ rằng gã nổi tiếng lâu nay, người nào thấy gã cũng phải nhún nhường ba phần, chưa bao giờ có người nói chuyện với gã như thế. Nếu không phải coi nàng là mỹ nữ, có lẽ hắn sớm đã nổi giận rồi mặc dù nàng là mục tiêu của hắn.

Nhan Bắc Thu thấy không khí trùng xuống vội cười tươi cứu giúp Y Vân.

-Áy nha, Hoa tỷ đừng để ý...

-Có gì không phải để ý chứ, ta thấy người như thế cũng có không ít, chẳng qua Hoa cô nương không biết đấy thôi. Loại người này bắt đầu thường hay nổi tiếng cực kỳ nhanh, thế nhưng không bao lâu thì không xuất đầu lộ diện nữa, không phải là chết vì tai nạn, thì là bản thân bị thương nặng, trốn tránh ẩn núp. Chỉ là mây khói lướt qua mà thôi, không đáng nhắc đến.

Hoa Ngọc Khanh gượng giữ nhưng vẫn kiềm chế lại.

-Vậy người như thế nào mới đáng nói hay là một kẻ chỉ dựa vào danh tiếng của môn phái mà hành tẩu giang hồ.

Nhan Bắc Thu thấy ngữ khí hai người bất hòa vội chạy ra nói với Xuất Vân đạo trưởng ra khuyên bảo. Xuất Vân đạo trưởng ôm quyền chào hỏi.

-Thật vinh dự thấy được Hoa cô nương không biết Hoa cô nương đến đây có việc gì?

-Phu quân ta hiểu kỳ với vụ án nên ta đưa đến đây.

Xuất Vân cũng ngạc nhiên rồi cười ha hả chúc đôi uyên ương.

-Nếu Dịch công tử hiểu kỳ vậy xin mời.

-Khoan đã ta đã biết hần là người của Tà hay Chính đâu?

Y Vân lên tiếng ngăn lại.

-Không sao, ta tin phu quân Hoa cô nương không phải là người Tà Phái.

Cả ba người rồi đi bỏ lại Y Vân tức giận một mình.

Nhìn lướt qua cơ thể Tiêu Thế Viễn đúng là nhìn bề ngoài không hề có sự va chạm nào cả thật đáng ngờ nhưng bất chợt Dịch Phong thấy được một vết thương được vẽ thành một vòng tròn nhỏ phía sườn che khuất tầm nhìn.

Nhìn vết thương Dịch Phong như nhớ ra một điều gì đó.

-Xuất Vân đạo trưởng chẳng hay ngài đã nghe đến câu "Lấy Quyền Giết Quyền, Gặp Phật Đấu Phật"

-Cái này ta chưa có nghe đến.

Xuất Vân mặt khó hiểu không biết Dịch Phong lại nói câu đó, Hoa Ngọc Khanh và Nhan Bắc Thu cũng vậy.

-Là thế này

"Vai phối hợp hông, Trờ phối hợp gối, Tay chân hợp nhất"

"Cầm- phải giữ chặt, Nã- nắm bắt linh hoạt, Cầm-Nã luyện thành"

"Binh Khí như thể tay chân, gọi là Người-Vật hợp nhất"

"Tâm ý phối hợp, Khí hợp cùng ý, Khí lực hợp nhất"

"Nội âm ngoại dương, nội ngoại hòa quyền"

"Một vẽ không thuận tất khó luyện thành"

-Bài thơ này có nghĩa là gì?

-Ý của nó chính là "trước quyền sau cước đến cầm nã hợp nhất nắm giác quan như binh khí,hợp nhất khí lực nội âm ngoại dương". Nếu như tại hạ đoán không nhầm thì tên sát thủ này luyện theo khẩu quyết võ công như trên, mục tiêu thứ nhất là quyền đã xong giờ có lẽ là đến cước.

-Hừ... chỉ là một lời phỏng đoán thiếu căn cứ.

Y Vân cười lạnh.

Dịch Phong cũng nhìn khá lâu rồi bình tĩnh vạch ra chỗ vết thương bên sườn Tiêu Thế Viễn.

-Cái ấn ký này là do tên sát thủ để lại nó thuộc về bộ tộc Tây Mạc có thể tên sát thủ này liên quan đến Tây Mạc. Nhưng theo người nói thì cũng đúng đây chỉ là phỏng đoán của ta chưa có căn cứ nhưng theo như ta biết thì nó là vậy. Thôi, cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cảnh giới

Làng Thạch Trán Sơn một mớ hỗn độn la liệt những đồng đồ nát, không bóng người, không gì cả, phía xa xa một căn nhà thấp thoáng ngọn lửa cháy bùng bùng trước cơn gió lạnh về đêm, một nam nhân tuổi chừng trên hai mươi ngồi xoay tròn xiên thịt.

Khuôn mặt thấp thoáng qua ánh sáng ngọn lửa, không được anh tuấn như tuổi trẻ thanh niên và thấy được sự khắc khổ hằn rõ chắc hẳn đã chịu nhiều mệt mỏi lẫn đau khổ từ nhỏ.

Gặm một miếng thịt nhai ngấu nghiến như chưa hề được ăn mấy ngày, chỉ mất vài phút năm xiên thịt đã được xử gọn.

Gãy nhẹ thanh củi, hấn ôm gọn thân mình như bó hẹp vào không gian có ánh sáng, hấn khóc, đôi tay chai sần đã mất đi vịn tay úp lên mặt che đi biểu cảm của mình.

-Cha mẹ con nhớ hai người....Tiểu Liên huynh nhớ muội lắm. Hãy đợi ta báo thù xong, ta sẽ tìm muội.

Bất chợt một cơn gió lớn thổi ào ào bên ngoài làm cánh cửa vốn đã nát nay lại bị cơn gió đó thổi bay đi mất, hấn nhìn ra ngoài cảnh vật đen thui cơn mưa bắt đầu rơi xuống ào ào.

-Roẹt!!!!.....Đoàng.....

Một tia chớp lóe sáng cả một vùng kèm đó là tiếng sấm nổ vang trời, ngay tức thì trước mắt hấn xuất hiện một hắc y nhân đứng trước cửa trùm kín nhân điện, hai người mặt đối mặt không ai nói gì, hấn nhìn hắc y nhân rồi cúi xuống nghịch đồng lửa.

-Tây Thành Dững

Hắc y nhân lên tiếng âm trầm.

-Có chuyện gì hả... Viên Hộ Pháp?

Tây Thành Dững lạnh lùng hỏi lại nhưng mặt vẫn hướng vào ngọn lửa, Viên Hộ Pháp(chức danh không phải tên) chậm rãi ngồi xuống trước mặt đưa một tờ giấy ghi năm chữ "Lam Cước"- Hùng Chí Long.

-Nhiệm vụ lần trước, Thánh Yêu mình chủ có lời khen cho ngươi. Chà, một kẻ không hề có danh tiếng giang hồ lại sở hữu một thân tuyệt học đánh bại được cao thủ Quyền Vương, kẻ như ngươi nếu toàn tâm toàn ý với giáo phái không chừng mình chủ sẽ ưu đãi với ngươi.

-Bớt nói nhiều, nếu xong rồi thì rút.

-Làm gì căng thẳng dữ dội vậy...

Nói đoạn Viên Hộ Pháp đứng dậy ghé sát vào mặt hấn trầm giọng đầy uy hiếp

-Ngươi nên nhớ ta đang là người được mình chủ phái tìm thông tin kẻ giết gia đình ngươi. Liệu mà ăn nói cẩn thận...Ha...Ha...Ha.

Ngay trảng tiếng cười cùng đó sấm chớp lại nổi lên, thân ảnh Viên Hộ Pháp đã biến mất như chưa từng xuất hiện chỉ còn tiếng pháp phùng của mảnh rèm bay phất phới trước mặt Tây Thành Dững.

Phong Nguyệt trợ, Dịch Phong và Hoa Ngọc Khanh ăn tối sau buổi đi chơi đầy vui vẻ mặc dù có chút bức mình từ cái tên Y Vân kia nhưng cũng không làm hỏng buổi chiều đầy phấn khởi, Hoa Ngọc Khanh gấp một miếng thịt vào bát Dịch Phong đôi mắt hiện lên đầy yêu thương với tình lang của mình giờ chỉ thiếu cái hôn lễ nữa thôi là đủ.

Hoa Ngọc Khanh bỏ vào miệng miếng đậu rồi nói.

-Dịch lang, sao chàng biết được cái vết thương ẩn ký trên người Tiểu Thế Viễn thuộc về Tây Mạc tộc?

-À, cái này ta nhớ khoảng 12 năm trước có một nhóm người vô tình vào được Vô Ưu Cốc, họ xin tá túc một đêm nhưng mà lão già lại không cho một mực nhất quyết đuổi họ đi. Ta thấy họ cũng tội, trên người lại mang nhiều vết thương cùng đó là đứa con của họ thì bị thương nặng ở chân nên đã lên đưa đi nghỉ chỗ khác.

Sau này ta có hỏi thì lão già bảo những người đó thuộc về bộ tộc Tây Mạc là những kẻ máu lạnh tàn bạo nhất vô lâm mỗi lần tộc Tây Mạc xuất hiện thì toàn những chuyện không hay và dạn ta nên tránh. Tây Mạc tộc có thói quen sau khi đánh bại hoặc giết đối thủ thì sẽ lưu trên người đó một vết ấn ký hình tròn như một dấu lệnh cho chiến tích.

Hoa Ngọc Khanh "À" một tiếng, quả thực như được mở mang kiến thức không nghĩ một người trên núi lại có kiến thức uyên thâm như vậy, không biết cái người mà Dịch Phong nói là "lão già" kia là ai có thể là cao nhân không thích nổi danh nên đã thoái ẩn giang hồ?.

Cơm đã ăn xong, Hoa Ngọc Khanh thì đi tắm, Dịch Phong ngồi xếp bằng vận công, hấn nhắm mắt lại dùng phép nội thị kiểm tra xem cơ thể mình, trong đầu hấn hiện huyết quản kinh mạch toàn thân, giống như là phức họa kết cấu cơ thể hoàn chỉnh, biểu thị rõ ràng tình trạng cơ thể.

Ở phía đan điền có hai cỗ nội công một đỏ một xanh rất cường đại cuộn tròn như hình đồ thái cực và được bao bọc bởi cỗ nội lực khác hiển nhiên đó là Vô Tướng Pháp Nguyên Khí và Ly Hỏa Huyền Băng Công. Dịch Phong song thủ bắt thủ ấn vận động Vô Tướng Pháp Nguyên Khí chạy xuyên qua mười hai chính kinh cùng kỳ kinh bát mạch với nhiệm vụ làm giãn nở và lấp đầy.

Hấn uyển chuyển song thủ tạo thành vòng tròn vận hàng vòng chu thiên xung quang người bao bọc luồng khí xanh lam như lửa nổi mỗi một vòng chu thiên là lúc kinh mạch hấn lại nở ra một ít ngay lúc này hấn cảm thấy phát sinh ra biến hóa của cơ thể, cảm biến được mọi việc xung quanh có thể lên tới mười dặm (trước đó là ba dặm). Phát hiện ra điều này hấn tăng cường tốc độ di chuyển của chân khí, thần trí tỏ ra linh hoạt tỏ ra linh hoạt.

Võ công hần bây giờ đã sang một cảnh giới mới của cường giả: Siêu Thánh Nhập Thần. Cường giả trên đời được phân ra thành 4 loại chính. Dựa theo biểu hiện mà ước lượng cảnh giới của người đó. Không có quy tắc hay hướng đi cụ thể nào để giúp võ giả đạt được cảnh giới tiếp theo. Tự thân các võ giả tu tập tới một mức nào đó sẽ tự có các biểu hiện cường giả. Bẩm sinh, thiên phú cũng là một lợi thế để sớm trở thành cường giả.

Siêu Phàm Nhập Thánh: Cường giả có ngộ tính cao, dù là bất cứ loại võ học gì cũng nhanh chóng luyện thành

Siêu Thánh Nhập Thần: Có thể dung nạp võ học tiền nhân vào tư duy nhất, cải tiến, đột phá cảnh giới võ học

Siêu Thần Nhập Hóa: Có thể dựa vào trực giác, ý niệm mà lúc lâm trận tự có thể sáng chế ra chiêu thức

Siêu Hóa Hoàn Hư: Cảnh giới trong truyền thuyết. Các cường giả ở cảnh giới này có thể trùng quy hư vô, cải tử hoàn sinh(chưa ai ngoài Đạt Ma sư tổ Thiếu Lâm và Vương Trung Dương sư tổ Toàn Chân)

Nhả ra một ngum trọc khí trắng, Dịch Phong mở bừng song nhãn léo sáng như kim ngọc chiếu rọi cả căn phòng, nhìn song thủ nắm chặt cảm nhận sức mạnh mới Dịch Phong mỉm cười thỏa mãn.

-Có chuyện gì chàng cười vậy?

Hoa Ngọc Khanh từ phòng tắm bước ra, mái tóc vẫn còn ẩm ướt, những giọt nước còn sót lại lăn chậm trên làn da căng mịn trắng bóng vẫn còn hương thơm từ nước tắm, nàng lúc này mặc thật khiêu gợi, mặc đúng cái áo mỏng tang in hằn rõ lớp da, phía dưới thấp thoáng đám lông đen mỗi bước lại lộ ra khe hồng ẩm ướt khiến dục hóa Dịch Phong bừng thịnh.

Lập tức bế thốc nàng, đặt nhẹ vào giường, Hoa Ngọc Khanh đương nhiên biết hần sẽ làm gì cũng phải thôi nàng thật gọi cảm quá mà, Dịch Phong hôn lên cổ nàng hít thật sâu cái mùi thơm từ cơ thể nàng tiết ra như một đượ liệu tình ái. Cái miệng tìm đến miệng, bốn cánh môi hòa quyện với nhau, trao cái thứ dịch thơm tho mà chỉ có ở những đôi tình lữ mới cảm nhận được.

Phía dưới, cái tay hần cũng chả yên phận, khỏe léo gạt lớp áo sang một bên rồi xoa bóp cặp vú bự đủ mọi hình dạng, đỉnh núm thì bị hần kéo ngất làm nàng khẽ rên nhưng cũng thật sướng chả mấy chốc mà cương cứng như đỉnh núi.

-A...

Hoa Ngọc Khanh rên rỉ, ý loạn tình mê đáp ứng lại đôi môi tham lam của Dịch Phong, hai tay trên lưng hần âu yếm xoa nắn.

Môi lưỡi của hai người quấn vào nhau rất lâu mới buông nàng ra. Hần ngấm nhìn sắc hồng trên mặt Hoa Ngọc Khanh, đôi mắt hồ thu mơ màng lóe lên quang thái say người, đôi môi hồng bị hần mút tới căng mọng đỏ tươi, rất là dụ người. Dịch Phong thân thương đang chuẩn bị tấn công bỗng Hoa Ngọc Khanh đỏ mặt lí nhí nói.

-Đề thiếp tự đến, chàng không được cử động

Hoa Ngọc Khanh chuyển đòn bộ lùi về phía sau. Tiểu huynh đệ cường tráng đó đã đứng thẳng băng trước mắt nàng, ngọc thủ lạnh mát nắm lấy cái thứ nóng bỏng đó, lên xuống trên đùi một chút.

Dưới sự khiêu khích của nàng, nó đã tỏ ra dữ dằn hơn nữa. Khuôn mặt xinh xắn thẹn đỏ lên, mông đưa lên cao hơn chút, đem thân thương nhắm cần thận, cuối cùng bạo dạn ngồi mạnh xuống.

Cảm giác tiêu hồn làm Dịch Phong muốn rên thành tiếng.

Dịch Phong bắt đầu chuyển động, từ hạ thể truyền lại những khoái cảm cường liệt vạn phân tiêu hồn. Tay nâng cặp mông này nở mà nhấp liên tục. Hoa Ngọc Khanh cảm thụ khoái cảm chỉ biết rên những tiếng vô nghĩa.

Cùng với động tác mạnh mẽ của hần, Hoa Ngọc Khanh kêu mị kêu lên. Nàng nhắm chặt hai mắt, hai má rục lên như những đám mây hồng khó nhọc nói.

-Dịch lang...yêu thiếp nhiều hơn nữa.

Hoa Ngọc Khanh đột nhiên ôm chặt lấy hần, tuyết đòn phong cuồng lên xuống, nàng hoàn toàn đắm chìm trong đam mê. Hai thân người dán chặt vào nhau nhanh chóng chuyển động.

Chả mấy chốc Hoa Ngọc Khanh toàn thân run lên, kêu lên một tiếng, không kìm được, tiết thân.

P/S: Sắc này ổn chứ hay còn nặng quá:)

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sát thủ

Sáng sớm tinh mơ, mặt trời vẫn chưa mọc hẳn chỉ lờ mờ nấp sau dãy núi lớn che khuất. Dịch Phong vươn vai giãn gân cốt, lý do hẳn dậy sớm như vậy là vì buổi sáng sớm là thời điểm dương kinh đầy nhất rất thuận lợi cho người tu luyện công pháp thuần dương.

Nhìn sang cạnh Hoa Ngọc Khanh vẫn chìm trong giấc ngủ ngon, khoe miệng nàng còn nhếch lên xem chừng nàng đang mơ thứ gì đó rất vui, hẳn nhìn nàng rồi đặt nụ hôn lên má sau đó mới nhẹ nhàng bước xuống giường.

Đi trên tuyến lộ con đường chính, nhìn các dãy nhà san sát vẫn im ắng, đi được đoạn cách xa khu người ở, thì dừng chân trước một trung niên nam nhân bán bánh bao, đang dùng gậy lăn bột xếp nhân.

-Ông chủ, bán cho ta bốn cái.

Trung niên dừng động tác lấy khăn lau tay vui vẻ nói.

-Khách quan ngồi đợi một lát, bánh sắp chín rồi.

Ngồi tạm cái ghế con, hẳn nhìn trung niên nam nhân thoăn thoắt làm bánh, động tác rất mau lẹ rất thuần thực, chỉ là điểm đáng ngờ ánh mắt người này thỉnh thoảng liếc kín đáo nhìn hẳn, thật đáng ngờ.

Bớt chợt, một cô bé khoảng chừng mười bốn tuổi, khuôn mặt rất trong sáng, không có lấy một điểm đáng nghi, mặc bộ y phục màu xanh lục, dáng người mảnh khảnh, mỏng manh. Nói chung đẹp thì không hẳn là đẹp mà nói xấu cũng hẳn là xấu, khuôn mặt thanh tú là lỗi cuốn người khác mà thôi.

Cô bé đang cầm những bó hoa để đem đi bán, tà thủ xách một giỏ hoa tươi, từ từ tiến về phía hẳn.

Cô bé dịu dàng nói.

-Công tử mua hoa đi, rẻ lắm. Công tử có thể mua để tặng cho phu nhân hoặc là tặng cho tình nhân cũng được, họ thực sẽ hạnh phúc lắm đấy.

Dịch Phong thầm nghĩ "Nếu ta mua những bó hoa này, thì khi trở về tặng cho Hoa nhi, nhất định nàng sẽ thích lắm".

Nhìn vào giỏ hoa của cô bé, bất nhẫn động tâm. Dịch Phong hỏi giá, chọn lấy bông mà mình thích, ngay tại thời điểm đó, linh ứng hẳn đột nhiên rộn lên sự bất an.

Thời điểm hẳn chuẩn bị sờ vào bông hoa, khoe miệng cô bé cười nhếch lên như thể âm mưu đã thành. Bông hoa hẳn chạm vào lập tức bắn ra bụi vàng, nhận thức nguy hiểm, hẳn vội toàn chuyển chân khí một cách nhanh chóng né tránh.

Ngay tức thì, một ánh sáng bóng loáng chết người ngay tại phía sau, cực quý dị công kích bản thân, không có lấy một tiếng động phát ra.

Dịch Phong tà thủ tung một chưởng kinh đầy lui, đúng là một loại kiếm pháp rất kỳ đặc, vô thanh vô tức tiếp cận bản thân mình một cách nhanh chóng, âm thanh toàn bộ khắp nơi đều biến mất, không thể phát hiện được kẻ nguy hiểm này.

Cô bé bán hoa biến mất và gian hàng bánh bao cũng mất theo, Dịch Phong biết mình đã rơi vào bẫy kẻ địch, cẩn thận quan sát tứ phía.

-Roẹt...Roẹt

Hai đạo kiếm kinh đánh ra bắt ngờ chứa bên trong âm hồn quý dị công kích, Dịch Phong lanh lẹ chuyển thân né tránh, xoay người lại một cách nhanh chóng, đúng là một thân pháp vô song vùng tay trái chém ra một đao khí hóa giải hai kiếm kinh.

Đôi mắt hẳn lạnh nhìn hai kẻ trước mắt, nam trung niên bán bánh và cô bé bán hoa nhưng giờ biến đổi thành khuôn mặt lạnh lẽo.

-Nói, vì sao tấn công ta.

Nam trung niên khác hẳn vẻ hiền từ vừa nãy, hẳn cười ngoác miệng nhe ra hàm răng sắc nhọn, tay xoay tròn thanh kiếm sắc bén như chơi đùa món đồ chơi.

-Người đang cầm một thứ đáng lẽ thuộc về chủ nhân bọn ta. Bây giờ thì giao nó ta sẽ cho người chết nhanh gọn không đau đớn.

-Ý người là "Nó"

Dịch Phong lời viên Tỳ Thủy Liên Châu giờ trước mặt kẻ địch.

-Bây giờ thì nói tên các người đi.

Nam trung niên cười khẩy.

-Được, cho người biết tên để chết không uất ức. Ta là Ngân Ưng còn người bên cạnh ta là Hắc Oa cả hai bọn ta nằm trong Lục Hắc Thần đứng thứ sáu trong La Sát Giáo. Bọn ta đến đây ngoài trừ mục đích lấy Ty Thủy Liên Châu mà còn báo thù cho tứ huynh đệ bị người giết.

-Hóa ra là lấy việc công báo thù việc tư sao.

-Xem chiêu

Hàn quang trong mắt Ngân Ưng lóe lên trường kiếm trong tay xuôi theo đường lối kỳ lạ đánh về phía Dịch Phong. Trường kiếm khẽ lay động, liên tiếp tạo ra trăm mũi kiếm như lớp lớp con sóng không ngừng lập lòe tấn công.

Gió cuộn mù mịt cùng ánh kiếm như vũ bão, Dịch Phong tả lực đã chỉ liên tiếp phá vỡ cùng lúc đó hắn thấy được ánh mắt đặc ý của Ngân Ưng. Phía sau lưng hắn, hắc sắc chưởng Hắc Oa đã ấn mạnh vào giữa lưng hắn. Chưởng lực ấn đây, nhưng Hắc Oa chỉ cảm thấy một lực phản chấn cực mạnh truyền lại, đánh tan ba tầng chưởng lực cường hoành của mình, lòng cực kỳ kinh hãi, hình như không ngờ võ công Dịch Phong cao như thế.

Còn Dịch Phong bị trúng đòn cảm thấy lưng ngực nôn nao khó thở, vô cùng âm độc.

-Chết tiệt là Sát Đoạn Trường, mình sợ quá.

Chưởng lực chứa kịch độc, trúng người ắt chết. Không ngờ hôm nay Dịch Phong lại sợ ý, không nhìn ra đây là quỷ kế của địch nhân, bị một chưởng tổn thương không nhẹ. Biết Dịch Phong đã trúng chưởng độc ắt hẳn không chống đỡ được bao lâu nữa.

Hai người nghiêng mình công đến, chiêu thức mau lẹ ác liệt, công lực thâm hậu, mỗi chiêu mỗi thức toàn là sát chiêu rất thâm độc. Dịch Phong tạm thời lách người tránh thế công đồng thời vận công chữa thương áp chế độc chưởng ra ngoài, đan điền mỗi vòng quay thương thế giảm đi phần nào, không bao lâu, thương thế cơ bản đã khỏi phục.

Nghĩ đã được hơn thời gian độc kinh phát tác đáng lẽ Dịch Phong phải gục rồi, tại sao sau khi hắn trúng độc chưởng, lại không có tí dấu hiệu và phản ứng nào của việc trúng độc chứ, Hắc Oa nhìn mà khó hiểu.

Dịch Phong trầm giọng sát khí đã bùng thịnh nói.

-Các người hết cơ hội để giết ta, và bây giờ đến lượt ta tiếp lễ.

Nói xong, liền lờ ra Kiếp Vương Dao xoay tròn như gió trong tay hắn, lóe lên hàn quang đoạt hồn. Ngân Ưng và Hắc Oa đưa mắt ra hiệu với nhau, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ hết sức kinh dị, Hắc Oa nghiêng người nhào về phía Dịch Phong, song thủ nhắm mắt trở nên đen sì, lại thi triển Sát Đoạn Trường lần nữa, chưởng phong veo veo âm hiểm bất tán khiến không khí xung quanh khó hít thở.

Sau lưng Hắc Oa, trường kiếm Ngân Ưng y như độc xà, âm hồn không tan, từng kiếm không rời khỏi từ huyết, dồn đối phương vào tử địa, tuyệt học Ma Hồn Kiếm một lần nữa được tung ra.

Dịch Phong bắt đầu thế công của mình, đao kiếm quyền chưởng vang đoàng đoàng như sấm. Kiếp Vương Dao chớp quang như biến mất trong tay hắn, chém ra những quỹ đạo đao kinh ảnh ảnh thực thực không biết đâu mà tránh. Hắc Oa bị đao kinh bức lui không né tránh được bị chấn lực đánh bay phía sau.

Ngân Ưng thấy Hắc Oa bị đánh, tức giận huy động trường kiếm, toàn lực công kích, mũi kiếm linh hoạt như thể vật và người hợp nhất.

Mỗi lần đâm đến cách người Dịch Phong một gang thì ngừng lại, vô luận gã cố sức ra sao, vẫn không có cách tiến lên một phân nào nữa. Lần nào Dịch Phong cũng chỉ chấn trường kiếm của gã ra, liên tục bức phải công kích toàn lực, Ngân Ưng mỗi khi muốn dừng lại, Dịch Phong liền áp sát không tha, trên người gã lưu lại vô số dấu vết, máu tươi ướt gần hết áo quần gã.

Dần dần kiếm pháp Ngân Ưng bắt đầu lộn xộn, thế lực bắt đầu hạ xuống, hơi thở bắt đầu gấp bách.

-Giờ thì chết đi.

Dịch Phong vung đao chém mạnh một đao, vết chém cực ngọt bỏ đôi người Ngân Ưng. Liếc mắt sang phía Hắc Oa định chạy trốn, Dịch Phong bắn một chỉ lực xuyên qua đầu. Kết cục Lục Hắc Thần đã bại trước một kẻ vô danh.

-La Sát Giáo sao? Thật sai lầm khi tha tên công tử kia sống. Mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối rồi.

Phía chỗ khác cách Trường An rất xa cũng xảy ra một trận kịch chiến, đỉnh núi Thạch Phùng, bị đổ nát hơn phân nửa. Một trung niên nằm dài trên mặt đất giữa vùng máu, đôi chân đã nát bấy không ra hình thù sau cuộc chiến kinh thiên. Ông nhìn kẻ đang tập tễnh đến trước mặt mình, rồi nói trong tiếng thở dốc.

-Hai chân người bẩm sinh khuyết tật một dài một ngắn, không ngờ có thể luyện được thổi pháp đến mức này....Khục...Khục...

Nam trung niên cơ hồ sắp cận cửa tử, thở ra rất nhiều huyết. Kẻ kia chậm rãi nói.

-Ông là "Lam Cước" võ công khiêu chiến ông chính là thổi pháp của ông.

Chương 13: Ta vốn đẹp trai hơn người

Lôi hai thi thể đã chết cứng vào chỗ khuất người đi lại, Dịch Phong lấy trong ngực áo một gói giấy nhỏ, ở bên trong là một nhúm bột phấn màu trắng, hấn lấy ra một nhúm rồi rắc lên xác Ngân Ưng và Hắc Oa lập tức hai cái xác sủi bọt trắng hóa thành hai vũng máu thấm ướt nền đất.

Dịch Phong ngó nhìn xung quanh rồi đi mất hút mà không hề nhận ra trên nóc nhà, một mỹ nhân lục y dáng người thon thả, váy xẻ ra lộ cái đùi trắng bóc, song phong đều đặn cao ngất biểu thị phong vận của tuyệt sắc giai nhân, mày liễu mắt phượng, mũi dao miệng nhỏ, trên gương mặt như ngọc thấu ra sự bóng loáng trong suốt, làm lộ ra vẻ tự tin lơ mờ và xinh tươi.

Nàng tuyệt không kém Hoa Ngọc Khanh thậm chí là có phần hơn nhờ ở khí chất. Mỹ nữ này đã chứng kiến cảnh Dịch Phong giao đấu, trên khóe miệng nàng hiện nụ cười như hoa đua nở thực mê người. Nhưng tóm lại mỹ nữ này là ai? Tại sao với một người như Dịch Phong lại không thể phát hiện ra, phải chăng mỹ nữ này võ công cao hơn hẳn. Nàng nhìn dõi theo thân ảnh hấn dần khuất sau những ngôi nhà rồi mất hút chỉ để lại tiếng vang leng keng trong con gió lạnh.

Buổi sáng sớm, mặt trời đã lên cao, người dân Trường An đã tụ tập đông đúc ở các dãy nhà bày bán các thứ chuẩn bị cho ngày mới bắt đầu. Những tiếng ồn vang lên tận phòng Dịch Phong, Hoa Ngọc Khanh chậm rãi mở mắt cả thể nàng hầu như phần thân trên hoàn toàn bạo lộ chỉ có phần dưới có chân đắp ngang hông che đi vùng nhạy cảm, nàng nhìn sang bên cạnh không thấy tình lang đâu bèn ngồi dậy nhưng hạ thân truyền đến một chút nhói ở dưới, nàng chỉ biết thầm mắng cái tên ngốc không biết thương hoa tiếc ngọc nào cả.

Cạch

Tiếng cửa mở, Dịch Phong cũng đã về, hấn nhìn thấy một cảnh tượng quá là muốn thổ huyết mà, cái dáng người khiêu gọi đó dù có thấy bao nhiêu thì không bao giờ chán cả.

- Tiểu Hoa nhi, nàng muốn bức phu quân đây mà.

Dịch Phong cười dâm chuẩn bị thịt nàng lần nữa nhưng Hoa Ngọc Khanh đâu có để hấn thực hiện được ý đồ nàng thân pháp nhanh nhẹn dường như sau khi song tu cùng Dịch Phong võ công cũng đã tăng tiến lên rất nhiều, mình chứng là thân pháp Phiêu Ảnh của nàng đã lên tầm cao mới.

- Xú phu quân đừng có mà mơ.

Nàng cười yêu mị chạy nhanh vào phòng tắm.

Dịch Phong cười lắc đầu, nhìn sang góc nhà, Tiểu Giáp đã không biết tha từ đâu một đồng sâu bỏ ngời ánh sáng lấp lánh. Khoảng chừng một lúc Hoa Ngọc Khanh ra ngoài, cái mùi thơm dụ hoặc từ phòng tắm bay ra quyến rũ hấn, cái mùi đặc trưng này có lẽ hấn chả có thể nhầm được.

Dịch Phong liền đứng dậy ôm gọn nàng vào lòng như muốn che chở, nàng trong lòng e thẹn và vui sướng không thể tả. Có lẽ đây chính là tâm tư của thiếu nữ. Dịch Phong hôn lên môi mộng chín đỏ quyến rũ trong lòng, song thủ ôm ngọc thể nhu mì rung động lòng người. Tay ở trên đường cong mỹ lệ ấy, nhẹ nhàng vuốt ve, im lặng cảm thụ hai bầu ngực lớn đàn tính khác thường, tà thủ xuôi theo vòng eo từ từ trượt xuống dưới, ngón tay như là đang gây ngọc huyền cầm, phát ra trợn trợn âm thanh hài hòa mỹ diệu khó tả.

Hấn thâm tình ghé sát tai nàng phả ra cái hơi nóng đầy nam tính thâm tình nói.

- Tiểu Hoa nhi ưa thích ta làm vậy không?

Hoa Ngọc Khanh bên lên mở mắt, nhìn được tình cảm nồng nàn trong mắt hấn, tâm tư thiếu nữ vui sướng vô cùng. Trong lòng nàng kích động không thôi, đối với một thiếu nữ ở thời đại ai ai cũng đầy mưu mô, có thể nhận được một phần tình yêu chân thành, là không dễ.

Đặc biệt ở là võ lâm hỗn loạn bất an này, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, đều có thể mất đi sinh mạng, tình yêu đối với người võ lâm lại nói, đặc biệt không ổn định như người bình thường. Khiến người ta thường thường có một loại cảm giác không chân thực, bởi hồi trong lòng nhưng lại gạt đi.

- Hoa nhi rất thích

Đầu nhẹ nhàng tựa vào ngực hấn, mặc tay hấn từ từ vuốt ve an ủi trên cơ thể mềm mại của mình. Hai người thủ thủ một hồi mới rời nhau để xuống dưới ăn điểm tâm.

Xuống dưới cũng khá khá nhân sĩ từ các nơi đến, ồn ào náo nhiệt. Hai người chọn một góc bàn rồi gọi món, trong lúc chờ từ bàn nào đó vang lên tiếng lớn về cặp cao thủ trẻ nào đó xem chừng rất tiếng tăm rất lớn. Nhận thấy vẻ hiếu kỳ, Hoa Ngọc Khanh nói.

-Hai người đó đều vô cùng nổi danh ở võ lâm, đáng gọi là nhân vật nổi danh nhất trong lớp trẻ. Hai người một nam một nữ, nam là Thiên Sinh Long đệ tử Thái Hồng Kinh một cao thủ rất có tiếng tầm chính lẫn tà. Còn nữ Cung Như Mộng là người thuộc Tâm Linh Cung cũng giống như Bắc Thần Cung của thiếp. Mà còn nữa, Cung Như Mộng là tuyệt thế giai nhân xếp thứ ở Thiên Tiên Bảng đấy. Thế nào chàng động tâm chứ.

Dịch Phong hớp chén trà cười khỏ.

-Ta đã thấy nàng ta đâu mà động tâm chứ với lại ta nghĩ rằng có cả một đồng nam nhân theo đuổi nàng ta ấy chứ.

Nói xong hần lại liếc nhìn đám người, ai ai trên mặt đều lộ ra vẻ hứng thú có thể gặp được mỹ nhân trên Thiên tiên, trong lòng há có thể không vui, gương mặt đều rất hứng thú, tỏ ra gấp không thể chờ được.

Vừa mới nói xong, ở cửa quán ồn ào, ánh mắt đám người đều dừng lại trên người Cung Như Mộng, cơ hồ toàn bộ đều bị vẻ mỹ lệ của nàng làm cho ngây ra, mắt không rời đi chỗ khác, thần sắc chấn kinh.

-Cung Như Mộng đó.

Dịch Phong gật đầu thường thức, Cung Như Mộng cả người áo trắng như tuyết, hiển lộ ra hơi có chút phiêu dật. Bộ mặt tuyệt mỹ, đẹp đến mức khiến người ta không biết dùng lời nào để mô tả. Nụ cười khe khẽ, hiện ra mấy phần khí chất thánh khiết, khiến người ta có một loại cảm giác thần thánh bất khả xâm phạm. Đôi mắt sáng ngời, chớp lên về động người, khiến người muốn say. Hết sức hấp dẫn sự chú thị của tất cả mọi người tại đó.

Thiên Sinh Long bên cạnh, trạc độ trên hai mươi, bộ mặt có vẻ phần chần cùng kiêu ngạo, tỏ ra có chút đắc ý. Dung mạo anh tuấn bất phàm, tương đối có lực hấp dẫn. Trong mắt lóe lên sự đắc ý, tựa hồ đang khoe khoang cái gì. Cả người y phục màu xanh, trong tay cầm một cây chiết phiến(quạt giấy gấp), thi thoảng phe phẩy vài cái, tỏ ra vô cùng phiêu dật, và khác với mọi người.

Nhưng sau đó lại đến phần gặp người quen nhưng cũng không hẳn là quen, Y Vân, Xuất Vân đạo trưởng, Nhan Bắc Thu cùng một vài người mới đi cùng.

Nhan Bắc Thu vốn được diện kiến đôi nam nữ nổi tiếng giang hồ vô cùng thích thú vừa hay thấy được Hoa Ngọc Khanh cùng Dịch Phong, nàng hồ lớn.

-Hoa tỷ, Dịch ca.

P/S: Viết từ c13 mong mọi người ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ta vốn đẹp trai hơn người (2)

Dịch Phong vốn không ưu Y Vân, cái tên này quá là hãm với hần, chỉ cần nhìn thôi là muốn tương vào mặt chọc phát cho bỏ ghét. Nhưng mà Nhan Bắc Thu lại thấy hai người nên đành miễn cưỡng cười đáp lại không những thế nàng ta lại còn hí hửng lôi kéo hai người cùng ngồi đám người đó.

Y Vân thấy hần cũng không khác gì chỉ biết tức giận trong đầu chứ không muốn thể hiện ra trước mặt ba vị mỹ nữ này.

Bàn được ghép lại nên khá rộng, có Nhan Bắc Thu, Xuất Vân Đạo Trưởng, Y Vân là những người hần biết, sau là những người mới biết là Long Tôn nhị đệ tử Hoa Sơn, Lưu Phi đệ tử tục gia của Võ Đang cặp mắt như cổ ý lại như vô ý đang nhìn Hoa Ngọc Khanh và Nhan Bắc Thu ở phía đối diện, trong mắt có vẻ vừa kinh ngạc vừa hãm mộ. Ngồi cạnh Xuất Vân là một đạo sĩ ngoài ba chục tuổi, đạo sĩ này mày trong mắt sáng, song mục có thần. Nghe nói là truyền nhân của chưởng môn Võ Đang Xuất Trần đạo trưởng, thiên tư cực tốt, võ công cực cao, đáng tiếc luôn bế môn luyện võ trong Võ Đang, bởi vậy chưa có danh khí gì trong võ lâm. Người này đạo hiệu là Quang Tiêu, đồng môn đều gọi y là Kiếm Quang, ám chỉ rằng kiếm pháp hần cực cao.

Tiếp là một thiếu niên hơn tuổi Dịch Phong chừng một hai tuổi này, người không phải là người của Hoa Sơn và Võ Đang, nhân phẩm bất phàm, mày kiếm mắt sao, cực kỳ tuấn tú. Trên mặt hiện ra nụ cười ôn hòa, đang yên lặng nhìn tam mỹ nhân ở phía đối diện. Người này kêu bằng Vũ Phi thuộc Võ Lâm Giáo Thần chi nhánh ở Trường An có quan hệ với chính phái.

Thiên Sinh Long lúc này đang nhìn đám người rong mắt lóe lên sự đắc ý, tựa hồ đang khoe khoang, cùng khinh bỉ.

Vũ Phi nhìn Thiên Sinh Long một, rõ ràng nhìn được sự đắc ý trong mắt gã. Hần ngậm cười khẩy một tiếng, Thiên Sinh Long người không phải đắc ý, chưa biết mèo nào cắn mèo nào đâu, chung quy có ngày ta sẽ vượt hơn người.

Ngoài mặt Vũ Phi vẫn mang phong thái của một công tử điềm đạm nhã nhặn cười nói

-Thiên huynh và Cung cô nương hôm nay quang lâm Trường An, quả là vẻ vang không ít cho thành Trường An. Không biết các vị định ở lại đây bao lâu? Nếu có thời gian rảnh, tiểu đệ sẵn lòng làm chủ, kính mời hai vị chơi vui vẻ mấy ngày ở Trường An.

Thiên Sinh Long nhìn Cung Như Mộng, thấy nàng không lời, bèn nói

-Bọn ta có thể phải nán lại hai ba ngày, đồng thời có chút việc. Hào ý của Vũ huynh xin tâm lĩnh, lần sau có cơ hội, nhất định đến vùng này nữa, vui vẻ du ngoạn một phen với Vũ huynh.

Vũ Phi lại nói

-Không biết hai vị có việc gì, có cần tiểu đệ giúp đỡ không. Nói thực, trong Trường An, muốn làm việc gì, ta có thể giúp được, tin rằng phải có phần giúp được các vị.

Thiên Sinh Long lại phe phẩy quạt trong tay, cười nhẹ

-Kỳ thực chỉ có vài việc nhỏ, hào ý Vũ huynh xin tâm lĩnh. Bọn ta vốn chỉ đi qua vùng này, nghe nói ở đây phát sinh một số sự tình, nhất thời hiếu kỳ, bèn đến xem xem. Ấy, mọi người cứ ăn cơm uống rượu đi, nói chuyện cho vui vẻ.

Nói xong bèn kêu mấy người động thủ ăn uống, nín thinh không đề cập tới việc của mình. Còn Cung Như Mộng chỉ yên lặng ngồi ở đó, giống như một đóa bạch liên thánh khiết, nở trong trần thế.

Dịch Phong ngồi khuất sau Hoa Ngọc Khanh nghĩ thầm

-Mẹ nó chứ, ngoài thì đẹp nhưng bên trong thối nát, tâm tư tên Thiên Sinh Long này cùng Vũ Phi quả thực không đơn giản. Ta cần phải cẩn thận.

-Ô, là mỹ nữ Thiên Tiên Hoa Ngọc Khanh đây, thật là vinh hạnh khi được diện kiến.

Thiên Sinh Long lúc này mới phát giác Hoa Ngọc Khanh, vốn là sự chú ý của hắn đều đổ dồn vào Cung Như Mộng nên không biết có vị mỹ nữ ngồi ở đây, hắn cũng thầm kinh ngạc trước vẻ đẹp có thể sánh ngang với Cung Như Mộng, với Hoa Ngọc Khanh thì đó là vẻ đẹp của sự lạnh lùng khó gần còn Cung Như Mộng có khí chất thần thánh, làm người ta từ trong lòng này sinh sự tôn kính nàng, không dám có tư hào tà niệm với nàng.

Hoa Ngọc Khanh chỉ gật đầu đáp lễ chứ không nói gì là Thiên Sinh Long có phần hơi ề mặt nói thẳng ra thì chỉ ít cũng cười lại, hắn là danh danh đỉnh đỉnh trong giang hồ, ai đối với hắn cũng phải khiêm nhường năm sáu phần, Vũ Phi ngồi đối diện thấy điều đó cười lạnh "Tưởng suất ca lắm sao?".

-Chàng ăn đi

-Ừm, cảm ơn nàng.

Thiên Sinh Long lại nghe thấy giọng điệu ngọt ngào như mật từ Hoa Ngọc Khanh cùng nụ cười đẹp mê hồn điên đảo khi thấy nàng gấp miếng thịt đặt vào bát người ngồi cạnh bị che khuất tầm nhìn.

Hắn hơi liếc mắt nhìn ra Dịch Phong, suốt từ trước tới nay hắn tương đối tự tin về dung mạo mình, nhưng hôm nay vừa thấy Dịch Phong, hắn đột nhiên phát giác, thế giới này vẫn còn có nam nhân so với mình suất ca hơn, so với mình càng sung mãn mị lực của nam nhân.

Thiên Sinh Long thầm nghĩ vì sao Hoa Ngọc Khanh làm mặt lạnh với hắn "Thảo nào mà người không động tâm với ta".

Trong lòng Thiên Sinh Long nổi lên tâm lý bất bình, tựa hồ cho rằng thiên hạ không nên có nam nhân tuấn mỹ hơn hắn. Từ khoảnh khắc này, trong đầu hắn đã nảy sinh tâm lý căm ghét Dịch Phong mặc dù hai người chưa hề có sự va chạm nào, cũng có thể là tâm lý đố kỵ.

-Vị công tử ngồi cạnh Hoa cô nương là chẳng? Sao lại ngồi núp sau vậy?

Thiên Sinh Long cười lạnh chắc chắn tên này có quan hệ với Hoa Ngọc Khanh, được lắm, ta sẽ làm bề mặt hắn đáp lễ lại Hoa Ngọc Khanh.

Cung Như Mộng nhìn hắn, ánh mắt cũng ngậy ra một cái. Không ngờ nam nhân này lại anh tuấn đến xuất kỳ, so với Thiên Sinh Long còn hơn mấy phần. Khiến nàng lưu ý nhất là ánh mắt rất mị lực như hút hồn nàng vào đó.

Cung Như Mộng trong lòng kinh động, một cỗ chân khí mát mẻ mau chóng vận chuyển toàn thân, tâm hồn nổi sóng mới chịu từ từ lắng lại.

Đáng tiếc đã nảy sinh một đường khe hở. Nàng ngâm kỹ quái, đối với mình mà nói, là truyền nhân của Tâm Linh Cung, quan trọng nhất chính là luyện tâm, Võ học của Tâm Linh Cung không giống võ học khác, là lấy luyện tâm là chính, đối với việc tu luyện tâm hồn xa hơn hẳn người khác. Mỗi thiên tâm truyền nhân đều là người ý chí kiên nghị, đối với sự dụ hoặc của vạn vật, có lực đề kháng cực mạnh.

Hoa Ngọc Khanh nghe Thiên Sinh Long hỏi liền lên tiếng thay Dịch Phong.

-Đây là phu quân của ta, danh tự Dịch Phong.

Hoa Ngọc Khanh vừa dứt lời lập tức cả quán "Ồ" trong ngõ ngách ai mà biết được Băng Lãnh Ma Nữ đã có phu quân trong đầu mọi người đều có chung ý nghĩ là kẻ nào mà có thể thuận phục được nàng ta.

Vũ Phi nghe xong bèn ôm quyền chúc mừng.

-Hoa cô nương đã lấy chồng quả thực là tin chấn động nhưng cũng chúc hai vị đầu bạc răng long.

-Cảm ơn ý tốt Vũ công tử.

Những người ngồi đó cũng tiếp tục ôm quyền chúc đôi phu thê thế quái nào định làm bề mặt Dịch Phong nhưng lại thành ra thế này.

Dịch Phong thấy trong mắt hần nổi lên một ngọn lửa, biết hần đã nổi cáu rồi khước miệng giương lên, lộ ra một chút chế giễu nhìn hần.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ta vốn đẹp trai hơn ngươi(3)

Thiên Sinh Long ngậm tức giận, đáng tiếc hiện tại ở cùng Cung Như Mộng, hần không muốn biểu lộ ra bộ mặt hung ác độc địa của mình phá đi hình tượng nho nhã, hần lại nói.

-Chẳng hay Dịch công tử đây có danh tiếng trên giang hồ chẳng? Phải vậy thì mới có thể lấy được mỹ nữ như Hoa cô nương chứ. Đúng không?

Ý này Thiên Sinh Long nói ra sáu phần châm chọc còn lại bốn phần là để dò xét xem Dịch Phong có danh tiếng trên giang hồ không, ngay khi hần hỏi lập tức đám người ngồi đó cũng lắng nghe.

Dịch Phong liếc nhìn quanh rồi nhấp chén trà nói thảm ngẫm "Con bà nó chứ sau cứ thích kiếm chuyện vậy" sau ôn tồn nói.

-Ta mới xuất sơn chưa đến năm ngày đâu có danh tiếng, thực hổ thẹn với các quý vị ở đây.

Nói xong liền cười nhạt một tiếng, Hoa Ngọc Khanh vốn định lên tiếng nhưng nhận ra ánh mắt Dịch Phong liền thôi.

-Mới xuất sơn sao? Dịch công tử ta nói này, những người mới xuất sơn thì không có kinh nghiệm giang hồ không chừng chỉ vài ngày sau chết mà không ai hay, nhưng mà nếu Dịch công tử có khó khăn thì cứ nói, Thiên mỗ ta nếu vừa sức thì sẵn sàng giúp.

Hoa Ngọc Khanh phát hiện vẻ xấu xa trong mắt hần, tức thì nảy sinh lòng căm thù hần, chế giễu Dịch Phong là chế giễu nàng.

Hoa Ngọc Khanh lạnh nhạt đáp trả lại.

-Điều này có gì kỳ quái, mỗi một người lần đầu đi vào giang hồ, đều là chưa được ai biết đến, chẳng qua là coi rút cuộc nổi tiếng nhanh hay chậm mà thôi. Danh tiếng của phu quân ta chưa có nhưng rất nhanh thôi sẽ vượt qua ngươi.

Cảm giác được ý lạnh trong lời nói của nàng, Thiên Sinh Long đã khó chịu hơn lại khó chịu hơn. Chưa bao giờ có người nói chuyện với gã như thế. Nếu như không phải là người Bắc Thần Cung thì sớm đã có trận chiến. Nhưng đó chỉ là phần nhỏ, cái chính là Cung Như Mộng đang ngồi cạnh hần. Ở trước mặt nàng, hần luôn luôn cố gắng biểu hiện ra bộ mặt quân tử khiêm tốn, để nàng vui lòng.

Nhưng đáng tiếc dù làm thế nào cũng không tiến triển tình cảm lên một chút nào làm hần cũng khá nôn nóng. Thiên Sinh Long vẫn nho nhã đáp lại.

-Nhưng nếu theo lời Hoa cô nương nói thì người như thế cũng có không ít, chẳng qua mọi người không biết đấy thôi. Loại người này bắt đầu thường hay nổi tiếng cực kỳ nhanh, thế nhưng không bao lâu thì không xuất đầu lộ diện nữa, không phải là chết vì tai nạn, thì là bản thân bị thương nặng, trốn tránh ẩn núp. Tóm lại là không đáng nhắc đến.

-Hừ, vậy theo ngươi thì ai đáng nhắc đến hay là như ngươi một kẻ nhờ vào danh tiếng sư phụ mình ra ngoài hành tẩu giang hồ, người như vậy mới giữ gìn yên ổn lâu dài ư? Người khác đều không đáng nói tới, vậy thì thiên hạ nào lại đến vô lâm?

Mấy người bên cạnh thấy ngữ khí hai người bất hòa, vội khuyên can. Trong mắt Vũ Phi thoáng qua ý cười, trong lòng nổi lên một chút đắc ý.

Nhan Bắc Thu kéo tay áo khẽ nói

-Hoa tỷ, ít nói hai câu, không cần thiết đắc tội với hần, mỗi người nhận câu tránh bất hòa.

Dịch Phong thì cười hí hửng thảm ngẫm "Hay lắm tiểu Hoa nhi, nói cho hần nhục chết đi"

Thiên Sinh Long đại nộ trong lòng, không ngờ Hoa Ngọc Khanh đã ở trước mặt bao nhiêu người, nói chuyện với gã như thế, từ ngày xuất đạo đến nay, chưa hề có chuyện này. Hôm nay nếu mà gã nhẫn nại, truyền ra vô lâm còn không khiến người ta chê cười. Theo cách nói của nàng, gã hành tẩu vô lâm hoàn toàn nhờ vào uy danh của sư phụ, gã vốn là kẻ vô dụng, đây là sự sỉ nhục cực lớn.

Hần sao có thể tha thứ, nghĩ đến đây, cười gằn nói

-Hoa cô nương tốt nhất là ngươi nên rút lại lời vừa nói, Thiên Sinh Long ta hôm nay xem như nể mặt bọn họ bỏ qua không nhắc đến, nếu không đừng trách ta xuất thủ giáo huấn. Thiên hạ hiện nay, can đảm nói chuyện với ta như thế, ngươi là người đầu tiên.

Ngữ khí lãnh liệt, hàn quan bạo xạ trong mắt.

Vũ Phi trong mắt thoáng qua vẻ vui sướng. Cung Như Mộng nhũ mây, tựa hồ lần đầu thấy được bộ mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Thiên Sinh Long. Nhan Bắc Thu biến sắc mặt, không ngờ sự việc trở nên căng thẳng, ngấm lo lắng trong lòng. Nghĩ đến bối cảnh thân phận của Thiên Sinh Long, nàng rất lo lắng.

-Sao ta phải rút lời nói. Muốn chiến sao? Hừ, ta không ngăn ai cả, đừng tưởng ngươi có sự phụ danh danh đại đỉnh võ lâm mà khiến người khác phải cam chịu.

Nhất thời mọi người ở Nguyệt Phong trợ đỡ dồn sự chú ý vào cuộc đối chọi gay gắt này. Thiên Sinh Long sắc mặt lạnh như tiền, đứng phắt dậy, trong mắt lộ ra to to hàn quang, khiến người không rét mà lạnh. Gã tĩnh lặng nhìn nàng, một cỗ chân lực kiếm khí từ song nhãn mạnh mẽ bức thẳng đến.

-Tĩnh

Một tiếng vỗ của thủy tinh vang lên kèm tiếng nói vang lên. Dịch Phong đã thay Hoa Ngọc Khanh phản kích lại, tên này muốn kiếm chuyện đây mà, không do dự mà dùng chân khí đối chiến phá vỡ hai đạo kiếm khí. Thiên Sinh Long chấn kinh thối lui lại ra sau, lập tức tiếng nói Dịch Phong vang lên.

-Bớt bớt lại đi, ngươi thấy bất nạt nữ nhân trong khi còn nhiều người ở đây sao và trên hết ngươi lại dám động thủ với nương tử của ta.

-Thiên Sinh Long, khẩu khí ngươi không nhỏ, có điều hành sự không ra gì mà như cc, đàn độn, ra đây điều võ dương oai, cũng không cảm thấy làm mất mặt sự phụ ngươi. Nếu không vừa lòng đối với Dịch Phong ta, có thể đến kiếm ta, con người ta ai đến đều không từ chối, một quy tắc không chết đã tàn.

Lời nói vừa dứt một tiếng như sấm kinh động mặt đất chấn động đến mức tất cả mọi người trong quán khí huyết đều quay cuồng, trong lòng khó chịu cùng cực. Tức thì trong mắt mỗi người đều hiện ra vẻ kinh hãi, ngây ngốc nhìn Dịch Phong, vẻ mặt lộ ra vẻ không tin.

Thiên Sinh Long chịu đựng đầu tiên, cả người lắc lư, sắc mặt liền hết sức trắng bệch, khoe miệng lộ ra vết máu. Đám người không ngờ Dịch Phong dám động thủ với Thiên Sinh Long, nhưng trên hết là kinh ngạc trước võ công chấn kinh này.

-Dịch Phong ta cáo từ hẹn ngày tái ngộ.

Nói xong liền dứt tay Hoa Ngọc Khanh rời đi. Thiên Sinh Long vội vận chân khí liền nghe được truyền âm mật mà Dịch Phong gửi đến mà chỉ có hần nghe được.

-Ta vốn đẹp trai hơn ngươi.

Phốc

Lại một ngụm máu.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hồi tưởng

Mọi người trong quán như hít khí lạnh cách làm của Dịch Phong, bọn họ lại có chút không dám tùy tiện đồng ý. Biết rõ sau lưng Thiên Sinh Long có sự phụ cao thủ nổi danh như một bức tường lớn chống đỡ cho hắn, vậy mà đi gây với gã, vậy không phải tự mình tìm khổ là gì, quả là không hiểu hắn nghĩ thế nào nữa?

Cái danh tự "Dịch Phong" lập tức bắt đầu lan truyền khắp nơi bởi hắn là người đầu tiên dám đả thương Thiên Sinh Long.

Hai người Dịch Phong cùng Hoa Ngọc Khanh nắm tay nhau dạo trên phố, nhìn tình lang bên cạnh nàng bỗng thở nhẹ rồi nói.

-Dịch lang, ta xin lỗi.

-Vì chuyện gì?

-Ta không nên thách thức Thiên Sinh Long khiến chàng dây vào một kẻ như hắn, tương lai nhất định vô cùng phiền phức. Nhưng đúng là ta nhìn không quen hắn khinh thị chàng, cho nên nhịn không được mà khẩu chiến.

Dịch Phong chỉ cười nhẹ, tay hắn khẽ vuốt vài sợi tóc của nàng, thấy được ánh mắt lộ ra vẻ áy náy.

-Nàng không phải để ý chuyện đấy, ta đâu có giận nàng. Huống hồ nàng cũng vì bảo vệ ta, mới cãi nhau với Thiên Sinh Long. Ta làm sao có thể tức giận, ta cao hứng còn không kịp nữa. Lại nói, đắc tội với Thiên Sinh Long thì đã làm sao, muốn chiến nhau sao chỉ sợ rằng đạo pháp ta vừa tung ra hắn đã bình ra quần rồi.

Hoa Ngọc Khanh bị câu cuối cùng của hắn chọc cho gây cười, không nhịn được bật ra tiếng cười mềm mại, âm thanh cực kỳ mỹ diệu động người.

-Nhưng mà sau lưng Thiên Sinh Long hắn có nhiều kẻ quen biết e rằng là...

-Đó là việc tương lai, đến lúc gặp sư phụ Thiên Sinh Long rồi nói đi, nói không chừng cũng có thể vượt ra ngoài dự đoán, phải không?

Hoa Ngọc Khanh gật đầu đồng ý, bỗng nàng như có phản ứng nhìn lên phía nóc nhà rồi nhìn Dịch Phong nói

-Chàng cứ đi dạo một lúc đi, thiếp có chuyện.

-Hả, chuyện gì? Có vấn đề gì sao?

-Không, không có gì, thiếp chỉ đi một lát rồi về. Chàng yên tâm.

Dịch Phong đành miễn cưỡng gật đầu, Hoa Ngọc Khanh chỉ chờ có thể rồi đi mất hút trước dòng người đi lại. Dịch Phong chỉ còn một mình, hắn chẳng biết đi đâu lần thân đi chậm lại rồi dừng trước một ngôi nhà lớn, nói là nhà cũng không đúng nó giống như ngôi đền hay chùa thì đúng hơn. Hắn đi vào thăm khen kết cấu xây dựng rất tinh xảo đẹp đẽ, cây cối hoa lá rất phù hợp với phong cảnh.

Cứ đi thong dong rồi dừng trước tấm thạch bích lớn được khảm nạm chữ bằng những viên đá quý vô cùng đẹp, liếc xung quanh cũng khá nhiều tấm thạch bích tương tự nhưng hắn cảm thấy cái này nó mang một cái gì đó rất uy phong凛冽, Dịch Phong nhìn rồi lẩm bẫm trong miệng.

Đệ Nhất Bảng: Thần Võ Anh Kiệt - Thiên Lý Huân

Đệ Nhị Bảng: Bồng Lai Cung Chủ - Thạch Na Na

Đệ Tam Bảng: Quái Cái - Tống Văn Kiệt

Đệ Tứ Bảng: Phật Ấn Như Lai - Vô Thần

Đệ Ngũ Bảng: Kiếm Ảnh - Liễu Nhược

-Đó là năm người mạnh nhất võ lâm được giang hồ ghi danh.

Giọng một một lão nhân vang lên sau lưng, hắn ngoái lại nhìn đánh giá, lão tiền bối vóc người khôi ngô, eo lưng thẳng tắp, đôi mắt thần quang nội liễm, tóc mi đã toàn bộ trắng, một bộ râu phiêu trước ngực, thật có dáng dấp tiên phong đạo cốt. Dịch Phong ôm quyền hơi cúi đầu chào hỏi.

-Tiền bối là người trông coi nơi này.

-Đúng vậy, thật hiếm khi có người đến đây. Nào, đến đây ngồi uống nước.

Lão nhân cười niềm nở ra dấu mời ngồi ở bàn đá gần đó, đôi tay nhanh nhẹn pha nhanh ấm trà rồi rót vừa nói.

-Thiếu hiệp chắc từ nơi khác đến phải không?

-Dạ, đúng.

Lão nhân lại cười hiền lại nói.

-Cái bảng ghi danh mà thiếu hiệp vừa xem xuất hiện từ 100 năm trước. Thời kỳ đó võ lâm sôi nổi chưa từng có, cao thủ nhiều như mây, đạt đến đỉnh cao hơn bao giờ hết. Thiên Cơ Lão Nhân ở Thiên Cốc đã tạo nên tấm bích thạch ghi danh năm người mạnh nhất, chính là năm tuyệt thế cao thủ thời bấy giờ, có thể nói mỗi người là nhân vật thuộc cấp bậc tôn sư.

Năm đại cao thủ được Thiên Cơ Lão Nhân công bố mà nổi danh bốn biển, uy chấn giang hồ ai ai đều biết. Mặt khác, Thiên cơ cốc chủ tuyên bố với võ lâm rằng ai có thể hạ bệ được một trong năm người đó thì sẽ được thế tên vào vị trí mà người đó có được.

Lập tức vô số cao thủ đều khiêu chiến những đều thất bại hoàn toàn. Ngay cả những giáo phái như La Sát Giáo, Thánh Minh Yêu Vực, Đại Địa Giới đều không bì được mà còn căn dặn người trong phái phải tránh những người đó không rất phiền phức.

-Những tiền bối đó mạnh đến vậy sao!

-Không hẳn là vậy, còn nhiều cao thủ mạnh như họ cũng ra khiêu chiến nhưng kết quả đều là hòa hoặc mang tính chất trau dồi võ học. Nhưng rồi vào cái

ngày đó...

Lão nhân giọng bỗng trầm lại, đôi mắt như nhớ về cái ngày ở quá khứ.

- Có một kẻ mà giang hồ đã phải khiếp sợ, đổ máu bởi hắn.

- "Hắn" là ai?

Dịch Phong như thu hút vào câu chuyện hỏi lại.

- Thiên Hạ Duy Ngã Độc Tôn - Tà Vương Thần Quân. Một kẻ xưng danh toàn võ lâm bởi sức mạnh tuyệt đối của hắn. Thông thạo đủ mọi tuyệt kỹ đao, quyền, kiếm, cước, chưởng, độc, y thuật. Hắn đi qua nơi nào là nơi đó thay chất thành đồng, máu lạnh tàn bạo không gì ngăn cản hắn. Hắn đi khắp nơi tìm xem ở đó có ai là cao thủ là chiến.

Phật Ân Như Lai bị hắn một chưởng phá nát đàn điện, Quái Cái bị hắn phế tứ chi,...vv, nhiều cao thủ nhận thức được vấn nguy nên đã hợp sức nhưng đều thất bại, người chết đã nhiều nay lại nhiều hơn. Minh Chủ chính phái bây giờ là Hoàn Vu phải chạy đến cầu cứu Thần Võ Anh Kiệt người được cho mạnh nhất. Nhưng ông lại đến vào lúc Thần Võ Anh Kiệt đang bế quan luyện "Vô Đạo Đức Kinh" không thể ra bây giờ, tình thế nước sôi lửa bỏng họ lại phải chạy đến cầu cứu Bồng Lai Cung Chủ.

(Hồi tưởng quá khứ)

- Minh chủ, việc này giờ tính sao? Thiên Lý Huân...hắn đang bế quan không thể ra bây giờ.

Hoàn Vu nghe tin chán nản ngồi bệt xuống đất, đôi mắt ngơ ngác nhìn hư không, dường như những ngày mà Tà Vương Thần Quân tàn sát, nhiều vấn đề đã khiến ông suy nghĩ cách mà tóc đã bạc trắng. Mọi người chỉ biết đứng chôn chân trước cơn mưa rào âm u sấm chớp nổ đùng đùng mà còn chả biết liệu sẽ còn giông tố nào nữa.

Tham mưu Mộ Dung Chính đứng nghĩ một lúc rồi đến gần Hoàn Vu bèn nói.

- Hay là chúng ta đến Bồng Lai Cung cầu cung chủ ở đó, hiện giờ các cao thủ họ đã chết rất nhiều rồi.

Hoàn Vu lắc đầu xua tay.

- Cầu? Chắc gì họ đã cho chúng ta vào. Bọn nữ nhân chúng cao ngạo còn không nể mặt ai. Sao mà cầu cứu được. Chả lẽ võ lâm sẽ đi đến hồi kết sao?

Bỗng từ đâu đó một thiếu nữ tầm mười bảy tuổi trên lưng ngựa phi đến rất hời hợt những giọt nước mưa đã thấm đẫm cả người.

- Cha.

Hoàn Vu thất kinh đứng dậy quát lớn

- Tư Ninh, sao con đến đây, ta đã dặn phải ở nhà còn gì.

- Cha, nghe con nói đã.

Tư Ninh lôi ra một tấm lệnh bài vàng bóng đưa Hoàn Vu, ông ngạc nhiên hỏi lại.

- Cái này? Sao con lại đưa nó cho cha.

- Cha hãy đến Bồng Lai Cung đưa cho cung chủ, họ sẽ đáp ứng yêu cầu của cha. Vật này con có được là ngày bé, con lên cứu một người thuộc Bồng Lai Cung nên người đó đưa cho con cái này như báo đáp.

Như vớ được gỗ trên biển, Hoàn Vu như thấy được tia sáng vội lệnh đến Bồng Lai Cung tức khắc.

P/S: Mấy chương sau là hồi tưởng nhé, mà chả biết có hay không nhưng kệ cứ đăng, ai đọc thì đọc:))

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chia xa

Lão nhân nói đến hồi kết rồi thờ dài nhẹ nhẽ mang chút ưu phiền, có lẽ ông là người được tận mắt thấy.

-Đó là những gì ta nhớ được.

-Câu chuyện này thật ly kỳ nhưng sao không ai nhắc đến Tà Vương Thần Quân trong lịch sử? Có phải mọi người muốn quên đi, phải không tiền bối?

Lão nhân nhấp chén trà gạt đầu rồi nói

-Có lẽ vậy, chuyện năm đó quá nhiều máu đổ xuống, mọi người ai cũng sợ hãi hấn nhưng ta khi thấy ánh mắt hấn lại chứa tột cùng của đau khổ, tuyệt vọng. Có chăng, hấn trở nên độc ác là có chuyện đã đả kích hấn?

-Vậy tiền bối có biết hấn đến từ đâu?

-Không ai biết cả, nhưng nếu biết ta nghĩ chắc chỉ có Thần Võ Anh Kiệt, Bồng Lai Cung Chủ, và vị cao nhân có danh tiếng lớn "Đạo Quang Phổ Chiếu".

"Đạo Quang Phổ Chiếu" Dịch Phong đã nhớ ngay đến thạch động hấn vô tình tìm được, chả lẽ vị cao nhân này chết cũng là do Tà Vương Thần Quân cũng phải hấn mạnh như vậy còn gì, nhưng thật lạ hấn nhìn bộ hài cốt thì không thấy một vết thương hay có độc tố sót lại, thật kỳ quái mà lại trong bức thư cuối cùng thì vị cao nhân này cũng nói là bị trọng thương, chuyện này từ trước đến giờ có khi nào liên quan đến Tỳ Thủy Liên Châu.

Lão nhân thấy Dịch Phong trầm tư bèn lên tiếng đánh thức hấn.

-Thiếu hiệp đang suy nghĩ chuyện sao?

-À, không, không có chuyện gì.

Lão nhân cũng cười nhẹ, tay lại rót trà vào cốc Dịch Phong, ánh mắt có chút lạ thường kín đáo nhìn hấn, lão nhân nói buâng quơ một câu.

-Thiếu hiệp, có khi nào liên quan đến Tà Vương Thần Quân.

Dịch Phong ngạc nhiên trước câu nói, trong lòng bẽ bộn những nghi vấn nhưng bẽ ngoài tỏ ra chưa nghe rõ lão nhân nói gì.

-Tiền bối nói gì sao?

-Bỏ đi, ta nói linh tinh ấy mà.

Sắc trời cũng dần chuyển quá trưa, Dịch Phong liền cáo từ. Dõi theo bóng hình dần lên loi vào đám đông, lão nhân thở nhẹ nói thì thầm.

-Trong phút chốc, ta cảm nhận được khí tức của hấn.

Màn đêm buông xuống rất nhanh bao phủ cả thành trì, trên đường cái người đi đường rất thưa thớt, gió đêm thổi hiu hắt, không ai nguyện ý đứng ở ngoài này chịu khổ cả.

-Lâu như vậy rồi, Hoa nhi sao còn chưa trở về nhỉ?

Dịch Phong nhìn ra ngoài cửa sổ thầm nghĩ, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng.

Vù...Vù...bên ngoài đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, Dịch Phong trong lòng bất an, đi đi lại lại trong phòng, nằng dù có mưa bán gì thì đáng lẽ giờ này cũng phải về rồi chứ, chẳng lẽ nàng đã gặp bất trắc, nhưng thực lực của Hoa Ngọc Khanh khỏi bàn cãi, cho dù gặp cao thủ có thực lực hơn cũng không có khả năng bị kiềm chế một cách vô thanh vô tức, thế nào cũng phải xuất hiện một chút động tĩnh.

Dịch Phong xuống đứng tại cửa lầu điểm, cơn mưa cũng bắt đầu rơi xuống tí tách cùng cơn gió lạnh.

Nhìn lại chỉ có một mình hấn đứng đây, trong lòng hấn dâng lên cảm giác bồn chồn, lo lắng. Hoa Ngọc Khanh làm việc rất tinh minh, cẩn thận, không có lý nào vô duyên vô cớ ra đi mà không trở lại như vậy, cho dù có việc gì thì cũng khẳng định phải trở về nói với hấn một tiếng.

Người như bốc lửa, Dịch Phong mượn nhanh một cái ô của quán rồi bước nhanh trong mưa tìm kiếm nàng, đến một cửa hàng bán tạp hóa nằm ở ngã tư đường, hấn ghé vào hỏi đôi vợ chồng già, thông qua miêu tả cho hai người, bà vợ à lên nói có một vị cô nương đeo khăn nặng trắng che kín nửa mặt đến đây mua đồ nhưng thật lạ đang lựa chọn vật dụng đột nhiên lại nói không muốn mua nữa rồi vội vàng chạy nhanh ra ngoài.

Dịch Phong cau mày suy nghĩ.

-Chả lẽ Hoa nhi gặp chuyện sao?

Suy nghĩ đó thoáng hiện lên nhưng hấn lập tức phủ nhận, cơn mưa lại càng nặng hạt, hấn đã đi khắp nơi, gặp ai hấn lại hỏi nhưng đều là cái lắc đầu. Quay lại quán trọ, hấn cũng đã ướt sũng người, hấn đành lên phòng rồi phát hiện Hoa Ngọc Khanh đã ở đây.

Chỉ là Hoa Ngọc Khanh lúc này khuôn mặt tái nhợt, răng cắn vào môi, những giọt nước mắt chảy chậm chậm trên đôi má đỏ hồng, Dịch Phong thấy lạ nên nghĩ ngay nàng gặp chuyện gì, vừa thấy hấn vào phòng, Hoa Ngọc Khanh đã không kìm được mà chạy đến ôm lấy hấn mà khóc nức nở.

-Hoa nhi, nàng gặp chuyện bất trắc sao?

Hoa Ngọc Khanh không trả lời mà đáp lại bằng đôi môi lạnh giá vào miệng hắn chiếc lưỡi chủ động cuốn tới khiêu khích, eo lưng uốn éo như rắn lượn.

Bị biểu cảm đầy khiêu gợi đã kích thích hỏa dục trong người nhưng Dịch Phong cảm thấy có gì đó không hợp lý, hắn nghiêng đầu thoát khỏi đôi môi hồng đang quấn quýt của Hoa Ngọc Khanh, nắm lấy đôi tay nàng.

-Khoan đã, nàng dừng lại.

Hoa Ngọc Khanh bất ngờ rút đôi tay khỏi Dịch Phong, đẩy ngã hắn lên giường, xé nát y phục, nàng vừa xé nhưng những giọt nước mắt cứ chảy dài.

-Dịch lang, ta không muốn xa chàng, thực sự không muốn.

Dịch Phong thở dài, hắn biết là Hoa Ngọc Khanh có chuyện, hắn đỡ nàng ngồi bên giường rồi nói.

-Nàng có chuyện gì cứ nói với ta.

-Sáng nay, lúc chia tay chàng, ta có gặp người ở Bắc Thần Cung nói phải về môn phái lập tức.

-Vậy ngày mai nàng phải đi luôn?

-Vâng.

-Vậy nàng cứ về đi, ta sẽ kiếm nàng sau.

-Ta lo chàng mới xuất sơn ngoài này đầy những cạm bẫy.

-Đừng lo, ta biết phải làm sao mà.

Nhất thời Dịch Phong cười khi khi nhanh chóng lột sạch sành sanh y phục trên người nàng, làm lộ ra thân hình mịn màng sáng bóng tựa mờ dề. Hắn thâm tán thưởng, đây đúng là kiệt tác hoàn mỹ nhất trên đời, phong nhã nở nang tuyệt đôn tròn trịa eo lưng nhỏ nhắn, ngũ quan thanh tú như tiên nữ trong tranh, làn da mịn màng hoàn mỹ đến khó tin.

Dịch Phong đùa giỡn đôi vú lớn một tay nắm không vừa ấy, trong tay biến dạng thành muôn hình dạng. Hoa Ngọc Khanh nhắm hờ đôi mắt, tỏa ra lửa tình ngùn ngụt, hơi thở càng lúc càng như hơi nước sôi sùng sục. Tay của nàng nắm chặt cánh tay hắn, như cự tuyệt lại như hòa theo, từ miệng vô thức phát ra những tiếng rên rỉ không kiềm giữ được.

-Muốn chứ, tiểu Hoa nhi.

Hoa Ngọc Khanh rên lên một tiếng, cắn chặt môi, mắt nhắm nghiền, đầu nghiêng qua một bên, quyết không chịu nhận thua.

Dịch Phong một tay luồn xuống phía dưới, lướt qua vùng bụng dưới phẳng lì, vuốt ve hai chân mịn màng, nhưng vẫn không tiến thêm chút nào. Làm kiểu này khiến cho Hoa Ngọc Khanh bị khiêu khích cho chịu không nổi.

-Cho ta...cho ta đi.

-Được, ta tấn công đây...Đỡ lấy.

Có lẽ vì sắp phải chia ly, hai người đều dốc hết sức lực. Từ phòng tắm tới phòng khách rồi vào phòng ngủ, vết tích hoan ái không chỗ nào không có. Cuối cùng Dịch Phong tung hết ba bốn lượt con cháu trong người vào Hoa Ngọc Khanh, nàng lúc này như con bạch tuộc quấn chặt vào hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trương an, tạm biệt

Bên ngoài, trời bắt đầu đổ cơn mưa lớn ào ào, Hoa Ngọc Khanh mở to mắt rúc người trong lòng ngực ấm áp của Dịch Phong. Nàng thầm thở dài một tiếng. Nhanh thôi, nàng sẽ phải nói lời tạm biệt với chủ nhân của vòng tay này, nhưng đến bao giờ mới có thể gặp lại đây? Trong lòng nàng không biết vì sao chợt dấy lên cảm giác sợ hãi.

Nàng biết thời gian đã không còn sớm nữa, mặc dù trời còn chưa sáng, nàng đã quen có hắn bên cạnh, nếu phải rời xa, nàng liệu có hóa điên hay không? Cuối cùng không được ngửi mùi vị nam nhân dễ chịu trên phu quân yêu quý, không cảm thụ được vòng tay che chở và rộng lớn.

Cảm nhận lồng ngực ướt, Dịch Phong tỉnh giấc kỳ thực là hấn cũng chả ngủ được, Hoa Ngọc Khanh ngược đầu lên, vừa hay gặp phải ánh mắt ưu thương đang nhìn mình.

-Chàng đã tỉnh?

Hoa Ngọc Khanh khẽ lau nước mắt đọng nơi khóe mắt, thì thầm hỏi. Dịch Phong không trả lời mà ôm chặt lấy nàng, hít sâu mùi hương thơm từ người nàng rồi hôn lên trán.

-Nàng định nhân lúc ta không tỉnh định rời đi sao?

Hoa Ngọc Khanh rung mình, quả thực là nàng đã có ý định đó, nàng lại tuôn nước mắt dài.

-Cho dù có đi thì phải nói với ta, ta không thích khi tỉnh không thấy nàng đâu.

-Ta...

-Không sao, ta hiểu mà.

Dịch Phong vỗ nhẹ vào cặp mông nàng rồi đứng dậy mặc áo.

-Chàng giận ta sao?

Hoa Ngọc Khanh từ phía sau ôm lấy eo Dịch Phong. Hấn chậm rãi xoay người, bung lấy khuôn mặt, lắc đầu.

-Không, nàng đã quyết định trở về thì nên đi sớm, môn phái có chuyện mà phải đến tận đây báo thì chắc chắn là có chuyện rồi.

Tiền Hoa Ngọc Khanh lên xe ngựa, hấn nhìn nàng dần khuất đi mà trong lòng đầy trống rỗng. Hoa Ngọc Khanh đã rời đi thì hấn cũng chả còn lý do mà ở Trường An nữa, dự định sau bữa trưa hôm nay hấn đi khởi hành, điểm đến tiếp theo Lạc Dương.

Sáng đã lên đỉnh điểm, người dân nơi đây lại bắt đầu một ngày mới, Dịch Phong thất thểu đi một mình đến các cửa hàng vật dụng cho chuyến đi tiếp theo, để đến Lạc Dương hấn sẽ phải qua Đồng Quan sau đó qua vài địa phương nhỏ Ly Sơn,....

-Dịch thiếu hiệp.

Một gọi đúng là của Xuất Vân đạo trưởng, hấn quay lại thăm nghĩ người này đến gặp mình có chuyện gì sao?

-Xuất Vân đạo trưởng, khỏe.

-Đa tạ, lúc này ta có đến Nguyệt Phong trợ tìm thiếu hiệp những lão bản ở đó nói là đã trả phòng, vừa hay lại gặp được thiếu hiệp ở đây, quả là may mắn.

Dịch Phong cười trừ rồi nói.

-Chẳng hay Xuất Vân đạo trưởng đến gặp là có việc?

Xuất Vân đạo trưởng nhìn quanh rồi chỉ vào quán nước gần đó. Hai người đã an vị, ông mới nói.

-Đúng là thiếu hiệp nói, nạn nhân tiếp theo là cao thủ thối pháp "Lam Cước" Hùng Chí Long.

-Ồ

Dịch Phong cũng không quá ngạc nhiên nhưng với tốc độ này thì nhanh quá tính ra mới được có ba ngày.

-Vậy Xuất Vân đạo trưởng đã có dự định gì?

Xuất Vân nhấp chén trà nói.

-Ta chưa có dự định gì, tên sát thủ này quá mức xuất quỷ nhập thần, không để lại dấu tích gì. Ta nhờ thiếu hiệp nếu như trên đường mà có bắt gặp manh mối nào thì hãy báo với ta.

-Cái này quả thực ta không muốn dính dáng đến mong Xuất Vân đạo trưởng thứ lỗi, ngài biết đấy, ta mới xuất môn thôi không thích có phiền toái đến.

Dịch Phong nhẹ nhàng khước từ hấn thật không muốn có rắc rối vào người. Xuất Vân đạo trưởng chỉ còn thở dài buồn bã.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời chói chang vô cùng độc hại, khiến những ai để đầu trần đều cảm thấy choáng váng đầu óc. Bên ngoài bắc môn thành Trường An, Dịch Phong đứng ngắm nhìn một hồi rồi rời đi.

Tháng năm ở Trung Nguyên, so với những năm trước thì nóng hơn rất nhiều, người đi đường ai cũng thấy mệt chỉ muốn nhanh chóng về nhà thoát cái oi bức, Dịch Phong thì ngược lại dù cho có đang hối hả đi dưới ánh mặt trời nóng bỏng, khuôn mặt cũng không đỏ lên, hơi thở cũng không có chút gì là khó nhọc.

Hắn đi đã khá lâu rồi, nhìn thấy trước có một mảng rừng cây lớn đã có kha khá người ngồi nghỉ, vừa hay hắn bắt gặp.

-Quái lạ, sao họ đến đây, chả lẽ cũng đến Lạc Dương.

Thiên Sinh Long bắt gặp Dịch Phong cũng ngồi gần đó trong mắt hắn tràn ngập vẻ cừu hận, Dịch Phong cũng không thèm để ý, khinh miệt liếc mắt nhìn hắn. Đôi mắt không ngần ngại dò xét trên người Cung Như Mộng, hắn cố ý trêu tức, Thiên Sinh Long tức giận nghiêng răng kèn kẹt.

Gió không biết đã chạy đến địa phương nào, thời tiết nóng nực khiến lòng người cảm thấy khó chịu. Nhưng thời tiết như vậy không ngờ lại khiến người đi đường nhanh chân lên không ít, phía con đường đầy nắng gắt có người hối hả chạy đến để trốn tránh vầng mặt trời chói chang.

Dịch Phong nhìn thấy có ba người, một cặp đi trước, ai cũng nhận ra là một cặp tình lữ, người phía sau là một thanh niên mà Dịch Phong thấy chắc phải hơn tuổi hắn, trên mặt hiện ra thần thái mờ nhạt yếu ớt. Nhìn từng hơi thở, hắn đoán vị thanh thiếu hiệp này đang bị nội thương nặng nhưng cảm cực đến giờ quả là kỳ tích.

Cặp tình lữ kia, thì người nam bên cạnh khoảng tầm hai sáu, trên khuôn mặt anh tuấn, chớp động một chút tà dị mờ nhạt, khoe miệng khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười đắc ý, hai mắt thần quang ẩn hiện, xem ra không phải là một kẻ đơn giản, võ công cũng thuộc nhất lưu cao thủ. Thiếu nữ đi cạnh thập phần mỹ lệ, trên mặt là đôi má lúm đồng tiền lộ ra chút tiểu ý thật sâu, trong ánh mắt hàm chứa vẻ ngọt ngào nhẹ nhàng, có vẻ đang rất hạnh phúc.

Lại nhìn về thanh niên phía sau, đôi mắt hắn bồn chồn lo lắng, Dịch Phong thầm nghĩ "Chả lẽ là người này bị cướp người thương", vị thanh thiếu niên này đi chừng vài bước thì ngã ra đất, có lẽ nguyên nhân là bởi ánh nắng mặt trời.

Dịch Phong lắc đầu đứng dậy kéo hắn vào bóng mát, đôi tay áp vào đỉnh đầu thanh thiếu hiệp, truyền vào đó một luồng hàn băng chỉ khí trong nháy mắt bao phủ quanh người, rất nhanh cảm giác mát mẻ sáng khoái đã xóa đi sự nóng nực mệt mỏi.

Thanh thiếu hiệp kia tỉnh lại nhìn hai phía rồi thấy cặp tình lữ vẫn đang ngồi đây mới thở phào.

-Nước không?

Dịch Phong tu một ngụm rồi đưa đến trước mặt thanh thiếu hiệp kia, chắc do đã khát nước đã lâu nên thanh thiếu hiệp kia uống rất nhanh tràn cả hai bên mép miệng.

-Uống từ từ thôi.

Cảm nhận được dòng nước mát thấm trong người, cơ hồ thanh thiếu hiệp cảm thấy khỏe hơn chút, thanh thiếu hiệp lúc này mới để ý Dịch Phong, liền ôm quyền cảm tạ.

-Đa tạ.

-Không có gì, mà ta thấy ngươi hình như đang theo dõi cặp tình lữ kia, có ý đồ xấu hả? Mà thôi đó chuyện của ngươi, ta là Dịch Phong.

-Tại hạ Ngô Chúc.

Ngô Chúc lại quay sang nhìn cặp tình lữ vừa nói.

-Tên nam nhân kia là đồ khốn.

-Đồ khốn?

Ngô Chúc gạt đầu trong lời xuất hiện hận ý cũng không cam lòng.

-Hắn là Tam Trọng hay còn gọi là Tam thiếu, tôn nhi của Tam Lực, người này vô cùng thâm độc, những người biết hắn đều không dám trêu chọc tới hắn, bởi vì võ công của hắn vô cùng cao cường. Nhưng thứ mà làm cho người ta thấy ghê tởm đó chính là bề ngoài lương thiện của hắn nhưng đằng sau lại vô cùng âm hiểm độc địa, thủ đoạn rất độc ác.

Khụ...khụ

Ngô Chúc bất ngờ ho vài tiếng, tay vừa rời khỏi miệng xuất hiện vài vết máu xem ra còn bị xuất huyết bên trong nữa, Dịch Phong áp nhanh vào sau lưng truyền nội khí nói.

-Ngươi bị xuất huyết bên trong.

Ngô Chúc xua tay lắc đầu nói tiếp.

-Nhưng hắn che dấu cực tốt, thiên hạ không có mấy người biết được, người thường hay bị diện mạo anh tuấn giả dối của hắn mê hoặc. Kẻ chọc giận hắn

cho đến bây giờ toàn bộ đều chết cả, không có lấy một người còn sống. Còn nữ nhân bên cạnh...

Ánh mắt Ngô Chúc đột nhiên trở nên nhu hòa đầy yêu thương.

- Nàng là thê tử sắp cưới của tại hạ, tên Lâm Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Kết giao huynh đệ

Dịch Phong ngạc nhiên, thế quái nào thê tử sắp cưới lại đi cùng với nam nhân khác mà người này vẫn không có sự can thiệp hay làm gì khác, chỉ có theo dõi thế hóa ra thành kẻ điên sao.

Nếu như là nam nhân khác thì sẽ nổi điên lên nhưng Ngô Chúc lại khác, trên mặt hắn hiện lên sự lo lắng lẫn ôn nhu khi nhìn về nữ nhân kia, Dịch Phong cũng không hiểu sức mạnh si tình nó đến cỡ nào mà khiến người phải điên đầu vì nó.

- Người vẫn định tiếp tục theo dõi?

Ngô Chúc thở dài, đôi mắt nhìn xuống đất, hắn cũng không biết có nên hay không nên nhưng cái chính là hắn lo cho Lâm Vũ, nàng vốn không ra giang hồ nhiều và kinh nghiệm không có nay lại dính vào cái tên mưu mô xảo quyệt, hắn thực là không yên lòng. Thấy hắn trầm lặng như vậy Dịch Phong vỗ vai hắn cười nói.

- Được rồi, người cứ như thế này chả khá khẩm hơn là bao, nếu như thê tử của người đã quyết ý như vậy, người còn muốn cưỡng cầu lại sao, nín không được thành ra lại càng tạo khoảng cách.

- Với lại võ công của người bây giờ, so với Tam Trọng, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi. Điểm này người phải nhớ rõ, không được cùng hắn giao thủ, không được để hắn kiểm được cơ mà giết người.

Không để Ngô Chúc trả lời, Dịch Phong đã kéo hắn đứng dậy.

- Mà bỏ qua đi, đi uống rượu cho giải sầu, coi như ta với người kết giao hảo hữu.

Hai người song hành bước đi lướt qua đôi tình lữ kia, Tam Trọng liếc mắt đầy thâm độc nhìn Ngô Chúc tựa hồ hắn đang dự tính âm mưu.

Đến một tửu quán, hai người Dịch Phong, Ngô Chúc chọn lấy một bàn có chỗ ngồi khá đẹp, kêu ngay một vò rượu với đồ nhắm trong lúc đợi, Dịch Phong có hỏi.

- Người luyện kiếm pháp phải không?

- Phải, tại hạ được ân sư nuôi dưỡng từ nhỏ sau đó dạy kiếm pháp đến nay cũng được 12 năm.

- Ta xem người cũng thuộc dạng là kẻ không đến nỗi yếu không chừng cũng có danh tiếng lớn trong giang hồ.

Ngô Chúc gãi đầu cười.

- Cũng không hẳn, làm một vài việc nên có chút danh tiếng nhưng tại hạ không thích nổi trội trong đám đông.

- Được đấy, điểm này người giống ta nhưng mà kẻ nào mà cứ cà khịa thì ta xử đẹp hắn luôn.

Hai người tuy mới gặp mà như hảo hữu lâu năm nói chuyện rất hợp ý xem chừng Ngô Chúc cũng muốn buông bỏ cái gánh nặng tâm lý tuy chưa rõ ràng nhưng cũng có phần tiến triển. Đồ nhắm và rượu đã đem lên, hai người hai bát cạn chén vang "cạch" liên tục huyền não cả tầng trên.

Ngô Chúc thâm nhẹ lòng, người lần đầu gặp mặt đã trở thành ân nhân cứu mạng hắn, hơn nữa đối với hắn chân chính có lòng tốt, Ngô Chúc trong mắt hiện ra ánh mắt kiên định, âm thanh nhẹ nhàng vang lên trong không trung.

- Dịch thiếu hiệp, tại hạ Ngô Chúc xin nguyện kết nghĩa huynh đệ, nhận Dịch thiếu hiệp là đại ca.

- Ấy nha, người còn hơn tuổi ta đó.

- Không hề, Dịch đại ca đã có lòng tốt cùng thiện chí ta vẫn giữ quan điểm này.

Nhìn thần sắc đầy vững chắc Dịch Phong biết dù hắn có nói thế nào cũng không được, quả thực chuyển đi này xem ra thuận lợi, Dịch Phong nhanh tay

rót đầy hai bát rượu, cả hai nâng lên song phương đồng dạ nói lớn.

-Huynh đệ chúng ta, tuy không sinh cùng năm cùng tháng nhưng nguyên chia sẻ ngọt bùi đắng cay.

Hai người uống cạn bát rượu rồi khà một tiếng sáng khoái.

-Vậy Ngô đệ, đệ định dự tính làm gì?

Ngô Chúc quả thực chưa nghĩ đến chuyện này hần trăm một lúc mới nói.

-Đệ cũng chưa biết sẽ làm gì nhưng nếu nói ngay thì đệ muốn đi đâu đó khuấy khóa rồi trở về sư môn. Thế còn đại ca.

-Ta thì sẽ đi Lạc Dương.

Trời đã ngả chiều tối, Dịch Phong và Ngô Chúc tìm đến một quán trọ thuê hai phòng nghỉ ngơi. Nằm dài trên giường, Ngô Chúc vắt hai tay sau gáy mà thao thức trong màn đêm, hần không ngủ được vì mỗi lần nhắm mắt là những hình ảnh kỷ niệm cùng Lâm Vũ lại hiện ra, quên được một người sao khó đến vậy.

Trần trọc mà ngủ không vào, Ngô Chúc quyết định đi dạo cho thoải mái tinh thần, bên ngoài mọi người vẫn còn tấp nập đi lại, Ngô Chúc dân hòa mình lẫn đám đông. Đi chừng vài bước, hần nhìn thấy Tam Trọng đang nói chuyện với kẻ nào đó thật đáng ngờ, lòng dấy lên sự tò mò, hần quyết định theo dõi hần.

Tam Trọng đi nhanh vào một quán trọ lớn cách quán trọ Ngô Chúc chừng năm sáu nhà.

Lên phòng trọ nhưng theo yêu cầu của Lâm Vũ mà Tam Trọng buộc phải thuê hai gian, trong lòng thầm bực bội trong lòng nghĩ đến, đêm nay trước hết phải nhân cơ hội chiếm giữ lấy thân thể của nàng, tránh cho nàng cứ tiếp tục như vậy, khiến lòng hần ngứa ngáy khó chịu. Nhìn Lâm Vũ chải tóc, nàng khoác trên mình tấm áo mỏng lộ phần gáy thật mê người, Tam Trọng nuốt nước miếng, chậm chậm đi đến gần.

Trong mắt hần hiện lên vẻ tham lam, hay tay dùng sức bất ngờ ôm lấy eo nàng, không để ý sự giãy dụa của nàng. Lâm Vũ giãy dụa cố tránh những hành động dâm ý của hần tức giận nói.

-Tam đại ca, huynh đừng hành động này mau.

Tam Trọng cười ranh mãnh nói.

-Lâm muội, mỗi một lần nhìn thấy muội ta lại nhịn không được muốn ôm nàng vào lòng.

Lâm Vũ nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay xấu xa kèm đó là cú tát vang lớn. Tam Trọng ngạc nhiên không ngờ Lâm Vũ dám phản kháng lại, hần sờ má đã có vết đỏ.

-Tiện nhân, ngươi nghĩ ta không biết vì sao ngươi đi theo ta sao? Ngươi muốn mượn ta để khích tướng Ngô Chúc, phải không?

Lâm Vũ run người cổ gàn giọng.

-Đúng thì đã sao.

-Hừ, vậy thì người tiêu rồi, thứ mà Tam Trọng ta muốn thì đừng hòng kẻ nào có được.

Trong mắt Tam Trọng lóe lên vẻ âm lãnh mà Lâm Vũ không thể nào nhìn thấy được, chỉ lực chạm trên người nàng điểm một cái, nhất thời Lâm Vũ trở nên mềm nhũn. Bởi vì huyết đạo đã bị chế trụ, nên có vẻ như không hề dùng lực phản kích. Trong mắt nàng lộ ra vẻ phẫn nộ, oán hận nhìn Tam Trọng.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nguy hiểm

Buông ra, đồ khốn.

Lâm Vũ cả người không thể cử động bị Tam Trọng tận sức thương thức cái cơ thể nóng bỏng này. Lòng nàng hối hận vô cùng, miệng vẫn không ngừng khóc lóc mắng chửi, trong lòng cực kỳ hận tên Tam Trọng kia. Hận hần hèn hạ vô sỉ, hận thủ đoạn hạ lưu của hần, lúc này trong tâm trí nàng lại hiện lên hình ảnh mà nàng đã quá sai lầm khi rời bỏ hần.

Thầm hận vì sao không biết quý trọng hạnh phúc của mình và tất cả đã muộn rồi, đây có lẽ là sự trừng phạt dành cho nàng ngay cả cơ hội làm lại cũng

không còn. Ngược lại, Tam Trọng mãi mê nhăm nháp trong mắt tràn đầy lửa dục, hân hoan sức chơi đùa cặp ngực đầy đặn biến hóa đủ mọi hình dạng, nghịch cũng đã thỏa mãn, hân bắt đầu cời y phục của nàng, lúc này Lâm Vũ đã gần như lửa thể hoàn toàn, cố gắng vững vậy nhưng bất lực.

Chính vào lúc này, khi hữu thủ của Tam Trọng nhẹ nhàng muốn lần vào khe hẹp mà tiến vào trong, thì đột nhiên có một cỗ khí tức nồng đậm, trong nháy mắt đã bao trùm cả căn phòng. Trong lòng Tam Trọng chấn động, vẫn còn chưa kịp có phản ứng, thì một nhân ảnh đã phá cửa sổ xông vào, một cỗ chưởng lực hung ác vô cùng đánh thẳng tới ngực của hắn.

Chưởng lực chứa kinh tuy không mạnh nhưng đủ để đẩy lui, Tam Trọng vội vận công chống đỡ, khi hân định thần lại thì hóa ra kẻ đánh hắn là Ngô Chúc, cái tên chết tiệt này phá hỏng chuyện tốt của hắn, lòng cực tức giận còn Lâm Vũ thì như vớ được khúc gỗ giữa sông.

-Ngô Chúc, ngươi đã tự dẫn mạng đến đây thì đừng hòng thoát ra.

Tam Trọng vận động quyền song thủ nắm chặt, quyền kinh cứng như thạch tiếp lấy bốn kiếm cương của Ngô Chúc, Vốn là trong ấn tượng của Tam Trọng, hân đúng là chỉ cần nắm thành công phu, cũng có thể giết được Ngô Chúc. Nhưng khi quyền kiếm này chạm nhau, thần sắc của Tam Trọng cũng phải biến đổi, thân thể không khỏi lùi hai bước, trong mắt hiện lên vẻ kinh dị.

Hắn không rõ công lực của Ngô Chúc đã tăng thêm bội phần như vậy, đây là một sự tình không thể lường trước được, quả thực Ngô Chúc đại thịnh công lực là con tức giận của hân đã bạo phát. Ngô Chúc một chưởng chấn lui Tam Trọng, không để cho hân có cơ hội kịp hoàn thủ, lại thuận thế xông lên. Mỗi một kiếm cương đều toàn lực mà phát ra, cỗ tình tấn công vào tử địa của hân, nhưng đáng tiếc Ngô Chúc tự mình cũng hiểu được, điều này chẳng thực tế chút nào, nhưng trong lòng có chút uất hận không cam tâm.

Bất được nhịp trận đánh, Tam Trọng đã ổn định được thế trận, hân nhìn lạnh Ngô Chúc cười âm hiểm, song thủ biến thành quyền đầu, quyền phong vô cùng mãnh liệt rất nhanh đã bức Ngô Chúc từng bước từng bước lui lại đằng sau, quyền kiếm tung ra tạo thành những vết cắt, vết lõm hân sâu trong căn phòng.

Ngô Chúc thở hổn hển, nói chiến thắng thì hân chả có cơ hội nào, nhưng kéo dài tình trạng này thì cái mạng hân cũng không giữ nổi chứ đừng nghĩ đến việc giải thoát cho Lâm Vũ.

-Ngô ca, huynh mau chạy đi, mặc kệ muội. Muội...muội xin lỗi huynh.

Lâm Vũ cố hét lớn khuyên Ngô Chúc chạy nhưng hân lắc đầu, giọng đầy thâm tình.

-Đừng sợ, ta sẽ cứu muội.

Tam Trọng chứng kiến cảnh này đầy phần uất.

-Ta sẽ giết cả hai người.

Nói xong công lực mãnh liệt gia tăng, công thế trong nháy mắt đã tăng lên gấp mấy lần, đến lúc này, áp lực lên Ngô Chúc nhất thời đã vô cùng nặng nề, ngay cả thở cũng đã khó. Thân hình hân trong không gian chật hẹp, nhanh chóng chớp động, né tránh công kích của Tam Trọng.

Vì né tránh quyền kinh bá đạo âm độc của Tam Trọng mà Ngô Chúc đã cố gắng hết mức rồi nếu như không phải được Dịch Phong chữa trị thì e rằng đã nằm đất. Quyền như vũ bão tung ra, Tam Trọng vừa đánh vừa khích tướng.

-Ngô Chúc, ta nói cho ngươi biết, ta bây giờ đổi ý. Ta sẽ không giết ngươi bây giờ mà sẽ cho ngươi sống để chứng kiến ta mần thịt người người yêu và chưa hết đâu, khi mà ta đã chơi chán thì ta sẽ cho đám thuộc hạ chén.

-Chó chết Tam Trọng, ta phải giết ngươi.

Quyền kiếm giao nhau, Ngô Chúc mượn lực phản chấn, thân hình dôi xa ba thước, tránh được quyền kinh cường hoành bá đạo kia.

Tam Trọng hừ lạnh một tiếng

-Ngô Chúc chịu chết đi, ta xem ngươi còn có thể sống sót mà thoát khỏi tay ta không?

Nói xong hữu thủ biến thành quyền, một đòn công ra. Quyền đầu hoàn toàn bình thường trong nháy mắt đột nhiên xảy ra biến hóa, bỗng trở thành một sắc ám hồng, quyền đầu có hình dạng to lớn hung hiểm quái dị vô cùng. Một quyền phát ra, nhất thời một đạo quyền kinh ám hồng, mang theo âm thanh sấm đánh vang trời, thanh thế khiến cho người ta phải sợ hãi, đang bao vây lấy Ngô Chúc tứ phía.

Ngô Chúc vội vận kinh lực hét lớn, lập tức uy áp nội công tỏa ra đẩy lui quyền kinh, hân bây giờ đã gần như hết sức, nhìn sang Lâm Vũ đang chảy nước mắt, hai tay nắm chặt lại như đã quyết định điều gì đó.

Thân hình hân chớp động đã đến cạnh Lâm Vũ, bế xốc nàng rồi phi người ra cửa sổ chạy thoát Tam Trọng, hân dự tính sẽ để Lâm Vũ vào chỗ khác rồi tự mình dụ Tam Trọng sau đó đồng quy vu tận với hân.

Tam Trọng bất ngờ, thân pháp trong nháy mắt đuổi theo Ngô Chúc.

Trên đường chạy, Ngô Chúc vội giải khai huyết đạo chế trụ, Lâm Vũ nước mắt như mưa.

-Ngô ca, muội xin lỗi.

-Được rồi, ta không giận muội, bây giờ cần phải chạy....

Không nói hết câu, Ngô Chúc đã khụy xuống, nhìn lồng ngực đã bị một quyền Tam Trọng đánh vào giờ đã thấm máu, nhức nhối cùng đau đớn.

Phía sau một luồng khí lạnh áp tới, Tam Trọng đã bắt kịp, hất hết lớn vung tuyệt kỹ "Thần Thông Quyền" phái Không Động, quyền pháp cương mãnh, đơn giản mang tính bạo lực, hủy diệt. Ngô Chúc như phản xạ vô thức đẩy Lâm Vũ sang một bên, tự mình hứng chịu quyền thần này, hấn sẵn sàng đón nhận mặc Lâm Vũ trong lực tác động đẩy của hấn mà bất lực gào khóc.

Phanh....

Một tiếng nổ vang lớn xé nát một phạm vi lớn, gió rít kêu gào như quỷ tru, mặt đất bị xói tung, một khung cảnh đổ nát nhưng thật lạ, Ngô Chúc không sao cả, đứng trước hấn là một thân ảnh ngạo nghễ, quần áo bay phấp phới, hấn thêu thào.

-Dịch đại ca.

Dứt lời cả người hấn ngã nhào phía trước.

Không lâu sau, trong màn đêm một nhóm người đang khiêng Tam Trọng, khi chúng vừa đến một cảnh tượng kinh ngạc, Tam Trọng dường như bị một ai đó đánh bay tạo thành một vệt đường dài thẳng, một kẻ đang bắt mạch Tam Trọng, giọng hấn đầy tức giận.

-Là ai có thể đánh bại được công tử?

-Khoan nghĩ đến việc đó đi, giờ phải cứu công tử trước đã.

-Xương cốt công tử gần như đã vỡ nát, ta cảm giác kẻ này dường như còn nương tay.

-Chết tiệt, ta sẽ tìm ra kẻ nào đã làm ra việc này.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Yêu muội đi

-Thả ta ra....thả ta ra.

Lâm Vũ vùng vẫy cố gắng thoát khỏi Tam Trọng, hấn đang đè nàng ra giường dùng sức áp chế nàng mặc cho những tiếng la hét vô nghĩa.

-Tam Trọng, thả Lâm Vũ ra.

Ngô Chúc hét lớn chỉ tay vào Tam Trọng, hấn bước chân nhưng không hiểu sao phía dưới chân như có lực hút mạnh dị thường, hấn không tài nào di chuyển được.

Lại nhìn Lâm Vũ đang bị Tam Trọng tận sức nhấm nháp cơ thể, cả người hấn bị bao trùm màn đêm hấn bất lực hét lớn.

-Không!!!!

Ngô Chúc mở bừng mắt, hóa ra là hấn mơ, là một giấc mơ ác mộng, lại nhìn xung quanh là căn phòng hấn thuê nghỉ ngơi mùi thuốc đắng, hấn nghĩ là ai đã đưa mình về đây chắc chỉ có thể là Dịch Phong. Vậy còn Lâm Vũ thì sao, nàng ở đâu, nhưng câu hỏi hiện lên trong đầu, Ngô Chúc gượng dậy nhưng cơn đau ở ngực nhói lên đến buốt óc.

Tiếng cửa phòng vừa đúng lúc mở ra, một thân ảnh quen thuộc với hấn- Lâm Vũ, nàng nhìn Ngô Chúc tỉnh lại, nước mắt đã nhanh rơi trên mặt.

Nàng cũng không biết phải nói sao, bởi vì tất cả những điều này đều do sai lầm của nàng gây nên. Bây giờ trong lòng Lâm Vũ chỉ có một hy vọng duy nhất, chính là Ngô Chúc có thể bình yên vô sự. Đến lúc đó nàng và hấn sẽ kiếm một địa phương không người, cùng hấn ẩn cư, báo đáp thật tốt tình yêu của hấn, vì hấn mà sinh con đẻ cái, cả đời nghe theo lời hấn nói, tuyệt không bướng bỉnh nữa, yên bình mà sống hết quãng đời này thì trong lòng đã thỏa mãn lắm rồi.

Lâm Vũ nghẹn ngào run rẩy đi đến cạnh giường Ngô Chúc ôm lấy hấn, hấn cũng như nàng nước mắt đã chảy đầy trên mặt, Lâm Vũ run giọng.

-Ngô ca, muội thật xin lỗi huynh.

-Không sao, tất cả đã yên bình trở lại, ta không có giận muộn.

-Tất cả là tại muộn, tại cái tính bướng bỉnh đã khiến Ngô ca suýt vào cửa tử, muộn thật đáng đời mà.

Ngô Chúc không nói gì cố hết sức bưng lấy khuôn mặt đỏ ửng vì khóc, hôn lấy đôi môi Lâm Vũ, nàng bất ngờ nhưng rất nhanh hòa hợp với hắn, hai người hôn một nụ hôn chứa đầy vị ngọt của tình yêu có vị mặn của sự hối lỗi.

-Ồi, hình như ta đến không đúng lúc.

Dịch Phong vô tình bước vào phòng thì chứng kiến cảnh tình chàng ý thiếp đầy mặn nồng. Lâm Vũ đỏ bừng vội dứt lấy khỏi môi Ngô Chúc đẩy hắn ngã xuống giường làm hắn đau đến phát khóc. Dịch Phong chỉ biết cười lắc đầu đôi tình lữ này, bắt mạch cho Ngô Chúc hắn cảm thấy sức khỏe tạm thời đã ổn định, hắn thở dài rồi cốc một cái vào đầu Ngô Chúc mắng.

-Tên ngốc này, đệ không nhớ là ta đã dặn đừng có tìm đến Tam Trọng cơ mà, nếu như không phải đêm qua ta đến kịp thì giờ này đệ đã nằm đất chứ không phải nằm giường đâu.

Sau đó lại chuyển hướng đến Lâm Vũ mắng tiếp.

-Còn Lâm cô nương, người thấy đấy, một việc còn con mà gây ra hậu như này, về sau sửa cái tính đó đi.

Mắng đã khô họng hắn dừng chếp miệng.

-Ồ, vậy thôi, hai người cứ tiếp tục công việc khi này.

Sau đó rời khỏi phòng để lại hai người phải phì cười, Lâm Vũ ôm chặt lấy Ngô Chúc thầm cảm ơn ông trời đã cho nàng cơ hội làm lại.

Ban đêm, tại căn phòng thân thể Lâm Vũ nhẹ nhàng tựa vào lòng Ngô Chúc, đưa bàn tay mềm mại khe khẽ vuốt ve khuôn mặt hắn, Lâm Vũ nhẹ giọng đầy yêu thương.

-Ngô ca, muộn yêu huynh.

Ngô Chúc nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia ưu sầu, tựa hồ nhớ lại tình cảnh đêm hôm đó. Nhìn về mặt đau khổ của Lâm Vũ, hắn ôm chặt nàng, miệng trịnh trọng nói

-Từ giờ trở đi, ta cũng sẽ không rời xa muộn nữa, cả đời này chúng ta vĩnh viễn không phân li. Ta sẽ dùng chính tính mạng của mình, cả đời bảo vệ muộn, để muộn được sống trong thế giới hạnh phúc.

Lâm Vũ tình hoài đại động, liếc mắt yêu kiều nhìn hắn nói

-Ngô ca, yêu muộn đi.

Năm chữ ngắn gọn nhưng hàm chứa thâm tình sâu đậm. Lâm Vũ nhẹ nhàng dang đôi môi, khẽ nhắm mắt lại, Ngô Chúc trong lòng tràn đầy ái ý, nhẹn không được cúi đầu hôn xuống đôi môi thơm tho kia.

Từng lớp áo dần được thả xuống đất, hai cơ thể trần trụi nguyên thủy nhất đang làm động tác giao hợp. Ngô Chúc hôn ngấu nghiến mà Lâm Vũ cũng hưởng ứng, hai người hôn như chưa bao giờ được hôn, như thể đã cách xa mấy kiếp rồi.

Hai tay hắn hoạt động linh hoạt trên bầu ngực rất vừa tay, khi thì nắn bóp, khi thì vẽ nhũ hoa khiến Lâm Vũ rơi vào nhục dục đầy khoái cảm. Ngô Chúc bế nàng ngồi lên đùi mình cúi đầu say sưa hôn lên nụ hoa trên đỉnh ngọc nhũ Lâm Vũ, một tay luồn qua tay nàng nhẹ nhàng mon trớn ngọc nhũ kia, tay còn lại tiến dần qua vùng bụng bằng phẳng đến khu vực giữa hai đùi nàng, thăm hỏi vùng thần bí thâm u mướt mà của người thiếu nữ.

-Sợ quá....

Lâm Vũ môi thơm hé mở, vùng bụng dưới khó chịu nảy lên, đôi chân dần tách rộng, tựa như muốn Ngô Chúc chà hời ầu yếm nhiều hơn.

Dưới sự loạn động của cả tay lẫn miệng, tiếng rên rỉ của Lâm Vũ càng lúc càng lớn, cặp đùi mở rộng, song thù(hai tay) siết chặt đầu Ngô Chúc vào ngực nàng của nàng, thân thể không tự chủ được khẽ run rẩy.

-Á...thiếp ra.

Cuối cùng, giữa tiếng rên rỉ kéo dài của Lâm Vũ, một dòng nhiệt khí từ rãnh hoa phun ra, đạt tới lần cao trào đầu tiên trong cuộc đời mình. Lúc sau, Lâm Vũ mới bắt đầu từ trên đỉnh vu sơn chậm chậm hạ xuống, thân thể cũng dần dần trở nên mềm nhũn. Nàng nhẹ nhàng hít sâu một hơi không khí, gương mặt ngập tràn nét say mê cùng thỏa mãn.

Lừa dục đã bập phát, phía dưới Ngô Chúc thì chưa được phát tiết, hắn nhanh đặt nàng xuống, tách lấy hai chân nàng rồi lúi thủ chuẩn chỉnh chiến. Khi tìm được điểm vào, Ngô Chúc đẩy hông thật mạnh phá tan màng trinh báo hiệu giang hồ võ lâm có một thiếu nữ thành phụ nữ. Lâm Vũ nỉ non khóc nhưng không phải vì đau mà khóc vì cuối cùng cũng được kết hợp cùng người mình yêu quý thực còn muốn gì hơn.

Ngô Chúc hăng say nhấp mà Lâm Vũ cảm nhận được sự khoái cảm, hai người làm không biết bao lâu không biết bao nhiêu tư thế, cuối cùng là hai tiếng thỏa mãn kéo dài đầy hòa hợp.

-Ta ra

-Thiếp cũng ra đây.

Ngô Chúc cảm thật sâu trong tử cung Lâm Vũ, phun ra hàng vạn tinh binh, Lâm Vũ cong người đón nhận tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đáng nghi

Lâm Vũ tỉnh lại, nhìn thấy nam nhân mình thương yêu đang tình tứ nhìn mình, trong lòng nàng nổi lên một cổ ngọt ngào. Đến lúc này đây trải qua bao trắc trở, Lâm Vũ đã sâu sắc hiểu được, có rất nhiều chuyện đều phải thật sự quý trọng, nếu không đến lúc mất đi mới hối hận thì không còn kịp nữa. Nhìn vào mắt hắn, trong mắt Lâm Vũ lộ ra một tia thờ dài, trong lòng tự nói với chính mình, từ nay về sau hảo hảo quý trọng, có thể còn có kết cục tốt, nếu không sẽ lại có nước mắt.

Ngô Chúc thấy biến hóa trong ánh mắt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngọc của nàng, hỏi

-Lâm nhi sao vậy, tại sao trong mắt muội lại lộ ra một tia thờ dài?

-Không phải, muội cao hứng bởi vì có huynh bên cạnh. Từ nay về sau, chúng ta sẽ quý trọng lẫn nhau, cùng nhau đi tìm cuộc sống hạnh phúc cho chúng ta, cùng sống vui vẻ ở một chỗ, có được không, Ngô ca?

Nói xong, nhẹ nhàng kéo tay hắn đặt lên cặp ngực của mình, kiều mỵ nhìn hắn. Biểu tình đó thật sự hấp dẫn bất kể nam nhân nào, khiến hắn cực kỳ hưng phấn. Trên mặt Ngô Chúc lộ ra một tia mỉm cười, dụng lực hưởng thụ cái bánh bao đầy đàn tính kia, thâm tình hôn lên mắt nàng.

Sắc trời từ từ sáng lên, Ngô Chúc sau khi hết lòng vuốt ve an ủi, cũng buông Lâm Vũ ra, hai người cùng mặc y phục rời giường. Sau khi sửa sang quần áo chỉnh tề, cả hai ra khỏi phòng thấy Dịch Phong đang vắt chân ở lan can, cả hai người nhanh nhẹn nói.

-Dịch đại ca, buổi sáng khỏe.

-Ừ, hai người buổi sáng khỏe, xuống ăn điểm tâm thôi, ta gọi món rồi.

Lâm Vũ xuống dưới trước, Dịch Phong mới ngoái lại nhìn Ngô Chúc cười ranh, tay huých nhẹ.

-Chiến rồi hả?

Ngô Chúc đỏ mặt gãi tai rồi gật đầu.

Bữa sáng diễn ra rất vui vẻ, một lúc sau Dịch Phong nhìn hai người rồi hỏi.

-Vậy hai người tiếp theo sẽ làm gì?

-Nội thương của đệ cũng đã đỡ nhiều, đệ tính sẽ rời Trung Nguyên, tìm một địa phương không có ai, cùng nhau sống yên ổn ở đấy. Đệ đã chán ngấy kiếp sống giang hồ này, muốn rời khỏi võ lâm, ẩn cư sơn lâm.

-Ồ, vậy ta trước hết chúc phúc cho hai người, hy vọng các ngươi có thể sánh bước đến đầu bạc răng long.

Dịch Phong tiếp tục hành trình của mình, hắn đang đi theo tuyến lộ đến Lạc Dương, đi mãi đến quá trưa mà không hề thấy quán xá nào, hắn thầm nghĩ có phải đi lạc hay không? Đưa mắt nhìn xung quanh thì phát giác có một thân ảnh thi triển khinh công thượng thừa, nhanh chóng đi tới, rất nhanh đã tới bìa rừng. Đó là một vị tráng hán cao lớn khoảng ba mươi hai ba mươi ba tuổi, thân thể khôi ngô, hình thể khiến cho người ta phải sợ hãi. Trong ánh mắt người này thần quang khỏe khoắn. Người này lưng đeo một thanh long đầu đại đao, uy vũ bất phàm, ánh mắt cẩn thận đánh giá đám người trong rừng cây, trong ánh mắt lộ ra vẻ hồ hởi nhàn nhạt, tựa hồ chẳng để những người này vào trong mắt.

Dịch Phong liền thi triển khinh công đuổi theo, chỉ chớp mắt đã đến cạnh nam nhân kia.

Vị nam nhân phát hiện có kẻ đến gần mình, như phản xạ bản năng liền thanh đao vung ngang một chiêu tạo thành một vòng cung chắn nát mặt đất, Dịch Phong

nhanh chóng nhảy lên hô lớn

-Khoan đã.

Ánh mắt của đại hán tử kia cuối cùng dừng lại trên người Dịch Phong, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, phảng phất như ý thức được điều gì đó. Cũng không thấy nhìn thấy tư thế điệu bộ của hắn ra sao, đại hán tử kia đã tới trước người Dịch Phong, khinh công tuyệt diệu như vậy khiến cho những người ở đây thần sắc khê biến.

-Tiểu tử, ngươi muốn cái gì? Định đánh lén Ngũ Long ta hả?

-Không phải, ta chỉ muốn hỏi đường.

Ngũ Long nhìn Dịch Phong.

-Tiểu tử ngươi vô cùng quái dị, so với người bình thường hết sức bất đồng, rất có ý tứ. Ta là Ngũ Long, người trong võ lâm kêu bằng Long Dao chính là ta, có rất ít người dám cùng ta nói chuyện, ngươi đúng là một kẻ kỳ lạ lại còn hỏi đường ta.

Dịch Phong cười nhẹ hóa ra là Ngũ Long một cao thủ đao pháp rất giỏi mà hắn nghe được ở quán trọ, một mình hắn tự xông vào Hồ Bang Trại giết hơn mười cao thủ có tiếng sau đó thành lập một bang phái có danh lớn trong võ lâm.

-Ta muốn hỏi đường đến Lạc Dương có đúng là đi đường này, đúng chứ?

-Phải.

-Cảm ơn, mà ngươi cũng đi hướng đến Lạc Dương?

-Không, ta chỉ đi đường này một đoạn thôi.

Dịch Phong thấy tên này bề ngoài cục tính nhưng rất dễ nói chuyện bèn nói.

-Hôm nay có duyên gặp gỡ, thật sự là tam sinh hữu hạnh. Nào, uống một chút nước rồi chúng ta kết giao bằng hữu, thế nào?

Nói xong Dịch Phong đem túi nước trong tay đưa cho hắn. Vừa hay có mấy người đi qua nhìn thấy khiếp sợ, biết rất rõ tính tình của hắn, là một kẻ nổi danh nóng tính, không ai dám trêu chọc hắn, không thể tưởng được Dịch Phong dám cùng hắn kết giao bằng hữu.

Ánh mắt của Ngũ Long thoáng lộ vẻ hoài nghi, kết giao bằng hữu ư? Sự tình này cho tới bây giờ cũng chưa từng có. Người trong võ lâm không ai không e ngại hắn ba phần, thấy hắn là không ai không lùi tránh ba bước, hoặc là khuôn mặt tươi cười ngênh tiếp hắn, có thể nói kết giao bằng hữu, thì đây là lần đầu tiên sau nhiều năm khi hắn xuất đạo mới gặp được.

Nhưng nhìn Dịch Phong, hắn thấy được tiểu tử này không hề nói chơi, liền gật đầu.

-Được, ta và đệ kết giao bằng hữu. Từ nay về sau huynh đệ chính là bằng hữu của Ngũ Long ta, nếu ai dám làm gì với đệ, đệ cứ tìm ta, ta thay đệ ra mặt.

Trên khuôn mặt Ngũ Long nở nụ cười rất khó gặp được, bàn tay to bè như cái quạt nan vỗ xuống vai của Dịch Phong ba phát, nếu là người thường thì coi như gãy xương, Dịch Phong thăm nghĩ Ngũ Long này có lẽ bẩm sinh thần lực, bằng không thể nào chỉ tùy ý vỗ một cái cũng hàm chứa chân khí vô cùng vậy.

-Thế huynh đi đâu?

-Ta có việc đến một địa phương cách Lạc Dương không xa. Nếu xong việc sớm ta sẽ qua Lạc Dương.

-À mà, Ngũ đại ca có biết "Phi Kiếm" Ngô Chúc không?

Ngũ Long nhíu mày để nhớ lại rồi gật đầu.

-Ta có gặp hắn vài lần. Có việc gì sao?

-Đệ muốn nhờ huynh phái người trong bang của huynh đề ý họ giúp đệ.

-Ôi dào, tưởng chuyện gì, không thành vấn đề. Giờ ta đi trước đây.

Khi màn đêm buông xuống, Dịch Phong vẫn không chưa tìm được chỗ nghỉ chân. Nhìn dòng người phía trước vẫn tiếp tục đi, hắn nhìn hai bên đường trống trơn, một bên là rừng một bên là cánh đồng hoang vắng. Dịch Phong thăm nghĩ.

-Cứ đi theo đám người phía trước vậy, biết đâu trong số họ biết địa phương có thể nghỉ chân.

Lại đi thêm mười dặm đường nữa nhưng đám người phía trước lại rẽ vào thâm sơn không đi đường chính. Nhưng trong thâm sơn này lại có chỗ nghỉ

chân làm Dịch Phong ngạc nhiên, một nơi hoang vu không bóng người lại có người ở.

Đến gần là một khu trang viên cũng gọi là lớn, trước cửa treo hai đèn lồng đỏ và đứng giữa cửa là một lão nhân lưng gù chống gậy dường như biết trước được có người sẽ đến đây, một người trong nhóm người tiến lên nói.

- Vị lão bá này, bọn ta hôm nay không kiếm được khách điểm, muốn tá túc nơi này một đêm, mong lão bá tạo điều kiện cho.

Lão nhân giọng khàn khàn nhưng cảm giác đầy ma mĩnh nói.

- Được, được, trang viên hoan nghênh, mời vào.

Dịch Phong nhanh theo chân đám người đi vào. Đi vào trong, Dịch Phong quan sát tứ phía nhận xét nơi này rất rộng lớn, xây dựng tới mấy chỗ túc lâu(nhà nghỉ). Kết cấu xây dựng rất thẩm mỹ, xem ra son trang này thật không đơn giản. Bốn phía có cây có cỏ, có hoa có lá, còn có giả sơn thủy trì, bên hồ nước là tiểu đình, khung cảnh thật sự mỹ lệ, làm cho người ta lúc đến có không ngỡ rồi đi.

Gia nô nhanh chóng chỉ đường qua con đường nhỏ đến dãy nhà nhỏ rồi nói.

- Chỗ này có tất cả ba phòng là chỗ cho các vị nghỉ ngơi, bởi vì hôm nay người tới tá túc bản trang rất nhiều, cho nên có điều gì chiếu cố chưa được chu đáo, mong các vị lượng thứ. Mặt khác, bản trang cung cấp chỗ dừng chân miễn phí, nhưng không cung cấp đồ ăn, vì để tránh phát sinh những sự tình ngoài ý muốn, mong các vị hiểu cho.

Dịch Phong nhìn tên gia nô rồi đi trong lòng cảm thấy hoài nghi, hẳn cảm nhận được cái lạnh trong khu viên này nhưng hắn lắc đầu bỏ qua. Vì tất cả có mười hai người tính cả Dịch Phong nên mỗi phòng có bốn người.

Dịch Phong nhanh kiếm một giường rồi nằm nghỉ, hắn vắt tay lên trán nằm nghĩ về Hoa Ngọc Khanh, không biết nàng đã đến nơi chưa.

- Đây, người thấy có lạ không?

- Lạ gì?

- Người không thấy sao, tên hạ nhân này rất quái lạ, trong lời nói của hắn lộ ra vài phần kỳ lạ, đối với chúng ta cũng là không nghe thấy không hỏi đến, một chút cũng không lo lắng chúng ta tới có mục đích gì, điểm ấy rất đáng hoài nghi.

- Ủ, ta cũng thấy vậy, cho dù chủ nhân của trang viên này có rộng rãi hào hiệp, thịnh tình hiếu khách thế nào, cũng sẽ không đối với thân phận khách nhân chẳng nghe chẳng hỏi tới, nơi này nhất định có vấn đề, phải cẩn thận.

Một loạt những nghi vấn từ ba nam nhân kia bàn tán, Dịch Phong thầm nghĩ không ngờ họ cũng nhận ra vấn đề.

- Mà thôi, đi nghỉ đi, mai lên đường sớm.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đáng nghi(2)

Trong căn phòng nhỏ cùng không gian tĩnh lặng, Dịch Phong nằm lẳng lẳng trên giường, không để ý đến tiếng kêu thảm thiết nhưng ngăn ngời ngoài cửa sổ.

Nhìn sang ba nam nhân vẫn say giấc, hắn bắt đầu thả thần thức bao trùm khu trang viên. Chân khí lưu động rất nhẹ, Dịch Phong dò xét các căn phòng khác và phát giác một phòng có hai khách nữ duy nhất ở đây, hai nàng dường như cũng phát hiện điều dị thường nhưng rất thông minh không hề rời phòng mà ở yên trong đó tùy thời chuẩn bị động thủ.

Lúc này tiếng hét thảm thiết đầu tiên chỉ một chút thời gian, lại là một tiếng hét thảm khác truyền đến, truyền tới rất rõ ràng tới trong căn phòng. Dịch Phong đứng dậy mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

- Sợ rằng đêm nay sẽ có người chết.

Hắn nhẹ nhàng mở cửa một trận đại phong thổi tới, cây cối đung đưa theo chiều gió, đặc biệt lạnh đến gai người. Dịch Phong nhìn ra phía bên ngoài, chân khí cực nhanh xoay chuyển, chỉ một chút đã nắm rõ hoàn toàn mọi động tĩnh xung quanh trong phạm vi năm mươi trượng. Ánh mắt của hắn có chút chần chừ, hắn cảm giác được có một cái bóng đang cấp tốc chớp động thân ảnh, lúc ẩn lúc hiện, rất khó để nhận ra đây có phải là thật hay không.

Đây là sự tình mà Dịch Phong cho tới bây giờ chưa từng gặp phải, nếu thật sự là vị võ lâm cao thủ, vậy võ công của hắn có lẽ chính là lợi hại nhất từ khi Dịch Phong xuất môn tới nay gặp được. Sắc mặt hắn có chút ngưng trọng, từ từ liếc mắt nhìn về phương xa, trong lòng tràn đầy kinh hãi. Võ công của

người này hẳn từ khi xuất đạo tới nay mới có thể gặp, tuyệt đối là cao thủ có thực lực không lường được, rốt cuộc là ai đây? Thật làm cho người ta có chút không giải thích được, cũng khó có thể đoán ra. Hắn ẩn tàng ở chỗ này, đánh lên những người này có mục đích gì, chẳng lẽ lại có bí mật gì? Nhưng hẳn nghĩ lại rồi đóng cửa.

Phía bên ngoài cách gian phòng Dịch Phong chừng 40 bước chân đã có xuất hiện nhóm người khá đông tầm mười lăm người thuộc các phái Tàng Kiếm, Không Động, Hành Sơn đứng vây quanh mấy căn phòng.

Dạ Hiên(phái Tàng Kiếm) nhất thời rống lên một tiếng giận dữ, như muốn biến núi non trở thành đồng bằng, chạy tới bên cạnh thi thể của bảy sư đệ, lớn tiếng khóc rống lên.

Sắc mặt mấy người đều đại biến, Tống Hằng(phái Hành Sơn) trong miệng giận dữ nằng

-Tên hung thủ này thật quá can rồ rồi, không ngờ lại hung tàn như vậy, nhất cử giết sạch toàn bộ bốn người bọn họ. Đồng thời cũng hút máu đoạt mệnh, thủ đoạn thật quá tàn nhẫn mà. Trương thí chủ hãy đề nghị thương đau a, địch nhân của chúng ta thập phần hung tàn, người phái hồi phục tinh thần lại, vì người đã chết mà báo thù thật tốt.

Những cỗ thi thể tại đây, tất cả đều là bị người hút máu mà chết, miệng vết thương đều nằm ở vùng cổ họng. Đồng thời nơi đây đã rất đông người đứng xem, trong lòng mọi người đều có chút sợ hãi, bởi vì cho đến bây giờ đã chết không ít người, nhưng còn không có phát hiện hung thủ là ai.

Tống Hằng nhìn những thi thể đã trắng bệch, hắn hít sâu một hơi lấy bình tĩnh.

-Được rồi, chúng ta bây giờ cần phải bình tĩnh, trước hết phải li khai địa phương này, nếu còn đứng đây thì không tốt chút nào.

Nói xong bèn bước đi, những người khác cũng theo sát phía sau. Nhưng nơi này yên tĩnh chẳng có gì kỳ lạ và lúc này lại xảy ra biến hóa, làm cho người ta nảy sinh một loại cảm giác hư ảo. Dạ Hiên chỉ cảm thấy hoa mắt, trải qua một chút mơ hồ không rõ, tựa hồ như có biến hóa gì đó. Quay đầu nhìn lại đám người ở phía sau, vốn còn có đang có nhiều người, nhưng đảo mắt đã chỉ còn lại có bốn người, những người còn lại đã chẳng thấy đâu nữa.

Dạ Hiên kinh hãi nhìn quanh bốn phía sớm đã rời tình cảnh chẳng nhúc nhích được một bước. Hắn chỉ cảm thấy như lâm vào hư ảo, dưới chân không ngừng đi, nhưng thế nào cũng không tiến ra được. Trong lòng hắn cực kỳ hoảng sợ, biết dụng phải trận pháp, hắn hiểu được kỳ môn độn giáp, trận pháp thuật số mà võ lâm vẫn lưu truyền. Quay đầu nhìn lại, đám người phía sau đã biến đi đâu mất, mà giữa không trung lại ầm ầm truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Dạ Hiên hiểu được bọn họ đã xong rồi, hắn có lẽ cũng xong rồi.

Hắn biết không thể chạy thoát, đành bất đắc dĩ phải ngừng lại. Dạ Hiên tập trung tinh thần cao độ, đề tụ công lực toàn thân từng thời khắc phòng ngự công kích của địch nhân. Hắn từ từ xoay người, đột nhiên một bóng đen không hề có dấu hiệu báo trước xuất hiện trước mắt hắn, không có một chút thanh âm. Dạ Hiên mở miệng kinh hô một tiếng, song thủ lập tức đặt trước ngực, kinh hãi nhìn vị khách không mời này.

Nhìn ánh mắt lóe lên ám hồng sắc quang mang này, Dạ Hiên đột nhiên nhận thấy toàn thân tựa hồ như cứng ngắc lại, một chút cử động cũng không được, trong lòng liền trầm xuống, một cỗ khí tức từ vong đang bao trùm trong lòng hắn.

Hắc ảnh há miệng, lộ ra một hàng răng nanh màu huyết hồng, trong miệng rõ ràng có thể thấy được những giọt máu còn tươi đang nhỏ giọt. Hắc ảnh vỗ lấy Dạ Hiên đang cực lực phản kháng kia, trong mắt lộ ra lãnh ý, mở miệng cắn nát cổ họng, cực lực hút lấy huyết nhục(máu) của hắn. Dạ Hiên chỉ cảm thấy máu rất nhanh chảy ra ngoài, cái mạng hắn đang gần đến điểm tử, hắn hoảng sợ trọn trùng song nhãn, dùng toàn bộ lực lượng, chỉ phát ra được một tiếng hét thảm thiết, càng khiến cho màn đêm âm trầm khủng bố, có thêm một phần khí tức đáng sợ.

Bịch...

Dạ Hiên nằm dài trên mặt đất thân sắc trắng bệch, mắt mở trừng như thấy được nỗi sợ hãi tột cùng. Hắc ảnh lau nhanh vết máu trên miệng, hắn cười đầy ác độc.

-Chỉ cần thêm chút máu nữa thôi, Huyết Nhục Ma Công ta luyện sẽ hoàn thiện.

Lại nói về gian phòng Dịch Phong. Lã Thiên Vũ người nằm giường cạnh Dịch Phong đã tỉnh giấc nói nhỏ với hai đồng môn của mình.

-Này, hai người có nghe thấy tiếng kêu không?

Tiêu Bán cùng Trúc Tĩnh ngái ngủ phát tay, ngáp dài ngáp ngắn.

-Ngủ đi, ta đâu có nghe thấy gì.

-Người nằm mơ thôi, ta đang buồn ngủ lắm.

Nói xong cả hai đã chìm lại vào giấc ngủ ngon lành. Lã Thiên Vũ nhìn ngoài cửa sổ, trăng đêm tròn trĩnh tỏa ánh sáng mập mờ sau nhưng đám mây trời chậm, cơn gió mát khẽ lùa vào nhưng sao hắn thấy lại ớn lạnh, cảm giác có kẻ nào đó đang nhìn vào đây. Nghĩ bụng, Lã Thiên Vũ đứng dậy mặc quần áo tay xách kiếm để ra ngoài xem có gì lạ.

Vừa kéo then cài, Dịch Phong dùng truyền âm mật đến tai Lã Thiên Vũ.

-Nếu là ta thì ta sẽ chọn không rời ở chỗ này. Ra ngoài thì người đã bước một chân vào quỷ môn quan rồi. Hãy cân nhắc.

Lã Thiên Vũ sắc mặt kinh hoàng vội nhìn quanh phòng rồi phát hiện Dịch Phong nằm gác tay miệng lẩm bẩm nói với hắn, Lã Thiên Vũ cũng sử dụng truyền âm mật lại.

-Người biết có chuyện xảy ra?

-Không, nhưng ta chắc chắn không có gì tốt đẹp.

-Vậy ta càng phải ra xem xét.

-Đừng cố tỏ dũng cảm, người sẽ chết.

-Vậy người hãy nói lý do tại sao ta phải ở đây?

Dịch Phong ngồi dậy nhìn bên ngoài rồi khép lại cửa sổ nói.

-Bên ngoài có cao thủ và kẻ này dư sức giết các người, cách thức giết người rất ác độc.

-Người...tại sao biết được?

Lã Thiên Vũ bất giác nghi vấn lại Dịch Phong, trong lòng cũng nhanh chóng chuyển động chân khí có thể nhất thời thấy Dịch Phong hành động nghi ngờ là tấn công. Dịch Phong thấy vậy cười nhếch mép.

-Người không cần biết với cả đừng cố vận chân khí làm gì, người không đủ sức đánh lại ta đâu, và lại nếu người nghi ngờ ta thì ta chẳng đợi đến lúc này đâu. Nói chung là ta nói thế người cũng đủ hiểu, mạng người không có lần thứ hai đâu, hiếm lắm. Ra ngoài là địa ngục chờ người, khôn ngoan thì ở lại. Và mau đánh thức đồng môn người dậy đi, đêm nay ta nghĩ khó tránh khỏi máu đổ.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đáng nghi(3)

Lã Thiên Vũ hơi nghi ngờ nhưng hắn lại thấy lời nói của Dịch Phong có phần đáng tin liền nhanh chóng đánh thức Tiêu Bân cùng Trúc Tinh dậy, e rằng chuyến đi này diêm rui sẽ còn kéo dài.

-Tiêu Bân, Trúc Tinh, mau dậy.

-Gì nữa hả? Ta đang ngủ.

-Người không ngủ thì để người khác ngủ đi.

-Suyt!!!! Nói bé thôi. Dậy đi.

Tiêu Bân mắt nhắm mắt mở, khóe miệng vẫn còn chây dãi, mơ màng nói.

-Người gọi bọn ta dậy có việc gì?

Lã Thiên Vũ khẽ nói.

-Ta nghĩ nơi này có vấn đề.

Trúc Tinh uể oải đứng dậy lấy khăn đắp ít nước lau mặt cho tỉnh táo nói.

-Vấn đề? Về cái gì?

-Có kẻ muốn sát hại những người tạm trú ở đây.

Tiêu Bân định nói bỗng có tiếng động ở mấy gian gần phòng trong nghe thật quỷ dị mờ ám rồi lại im bật, nhất thời cả bốn người tĩnh lặng nhìn nhau, không gian im ắng có thể nghe được rõ tiếng thở, Dịch Phong ra dấu tất cả bình tĩnh không ai lên tiếng.

Dịch Phong nhẹ nhàng đến cửa sổ, mắt hé qua khe cửa, không gian vẫn im ắng tối mịt, biết nơi này không phải là nơi tốt lành cho nên vì sự an toàn, hắn bắt tất cả mọi người phải ở yên tại chỗ cẩn thận đề phòng, không được coi thường vọng động, tránh xảy ra chuyện.

Tiêu Bản trên trán bắt đầu đỏ mờ hời, tuy rằng thời tiết về đêm là rất mát nhưng trong hoàn cảnh này nó lại khác, hắc khê nhỏ giọng.

-Thiên Vũ, nếu như có chuyện vậy thì còn Tôn sư huynh cùng vài sư huynh sư đệ thì sao, ta cần phải báo cho họ biết.

-Phải đấy, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

Lã Thiên Vũ cũng lo lắng như hai người họ nhưng nếu bây giờ mà ra ngoài thì rất nguy hiểm, cái tiên quyết bây giờ là phải đảm bảo tính mạng của mình trước.

Phía bên ngoài, số người chết đã hơn ba chục mạng, mỗi một người nơi cổ họng đều có một huyết động, trên đỉnh đầu năm có năm lỗ máu sâu hoắm, tử trạng cực kỳ thê thảm. Hiên nhiên cũng là bị người hút sạch máu mà chết. Mà cách nơi này không xa, có hai người đang loay hoay vô hướng chính là Tôn Phi sư huynh Lã Thiên Vũ cùng một vài người đồng môn.

Hắc ảnh nhẹ nhàng liếm môi một chút, bỏ ra lớp trùn mủ vẫn luôn che dấu diện mạo chân thật của hắn. Trong mắt hắc ảnh bắn ra một đạo xích hồng sắc quang mang, chợt lóe lên, trong đêm đen quý bí dị thường nhìn đám người Tôn Phi.

Tôn Phi vốn là đang thiêu thiêu ngủ bỗng nghe thấy tiếng người la hét thoang thoảng rồi im bật, hắn đã nghe đến ba lần hỏi mấy người trong phòng thì đều lác đàu, trong lòng hắn nảy sinh nghi ngờ, liền huy động đồng môn ra ngoài xem sao.

Cách bọn họ không xa, trong một bụi hoa, hắc ảnh cao lớn đeo mặt nạ kia đã lặng lẽ đứng ở nơi đây rồi, lạnh lùng nhìn những người này.

Lúc này, có một người đi đến tiểu ở bên cạnh bụi hoa, vô tình đã đem đến cho hắc ảnh này một cơ hội rất tốt, chỉ thấy hắn nhoáng lên, thân ảnh đã biến mất. Không lâu sau một tiếng hét thảm vang lên xung quanh khu vực Tôn Phi đứng đó, cả đám kinh hãi bởi tiếng hét thảm thiết, sắc mặt đại biến.

Tôn Phi lệnh cho những người ở đây chia thành các tốp hai đến ba người dò xét các phía nhưng làm thế lại càng có lợi cho tên sát nhân kia. Lập tức iếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, số người còn sống rất nhanh giảm xuống, cảnh tượng này khiến sắc mặt Tôn Phi dù rất dũng cảm nhưng phải thoáng sợ hãi.

Người này có thể dưới mắt hắn giết người, cũng không bị hắn phát hiện ra, người như vậy, có lẽ trên đời cũng không có nhiều, võ công của hắn ta, phải cao tới trình độ nào đây? Tôn Phi trầm nghĩ.

Hắn nhận thức được mình đang phạm sai lầm liên hô lớn.

-Tất cả mau rút về, không tìm kiếm nữa.

Rất nhanh đã tập hợp lại, Tôn Phi kiểm tra sĩ số rồi thất sắc.

-Sao lại thế này?

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, không ngờ đã chết tới mười người, thủ đoạn của địch nhân dấu mặt này thực sự quá hung tàn, tốc độ cũng thật kinh người. Tôn Phi cắn chặt răng nói.

-Từ bây giờ tất cả phải đi sát với nhau không được rời nửa bước. Phải cố thủ đến sáng, rõ chưa?

Nhìn mọi người gật đầu, Tôn Phi mới yên tâm được một chút.

Bốn người Dịch Phong vẫn cố thủ trong phòng, yên lặng đón xem kỳ biến. Bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, càng ngày càng nhiều khiến Lã Thiên Vũ, Tiêu Bản, Trúc Tĩnh đại biến.

Tiêu Bản nóng lòng đứng dậy nói.

-Ta lo cho đám người Tôn sư huynh quá, nếu như họ không biết thì sẽ chết mất.

Lã Thiên Vũ vội ngăn lại.

-Đừng ngu ngốc như vậy, ta biết chúng ta phải bảo vệ nhau nhưng mạng người còn không bảo toàn được thì bảo vệ ai. Và việc bây giờ phải thật chú ý cẩn thận, tên sát thủ có thể tấn công bất cứ lúc nào.

-Đồng môn người nói đúng đấy.

Dịch Phong lúc này lên tiếng.

-Tất cả những người ở đây số người đã chết hơn phân nửa rồi, tên sát nhân võ công cực kỳ cao cường, ta nhận ra võ công hắn phải lấy máu mới có thể luyện được.

Lại nói về hai nữ nhân cách gian phòng Dịch Phong không xa.

-Tỷ, muội sợ quá.

-Tiểu Dao đừng sợ, tỷ sẽ bảo vệ muội, ngủ đi.

Vân Tĩnh khẽ ôm lấy tiểu Dao vuốt nhẹ lưng nàng nhưng trong đầu nàng đang rất lo lắng. Nghĩ tới tình cảnh hiện tại, nghe được tiếng kêu thảm thiết phía bên ngoài, nàng cũng hiểu được, đêm nay đám võ lâm cao thủ tới nơi này tá túc, đến bây giờ ngoại trừ truyền đến những tiếng kêu thảm thiết ra, thì không có động tĩnh gì lớn, điều này nói lên rằng bọn họ đều đã xong rồi, cho dù là còn sống, có lẽ cũng không đến vài người.

-Chả lẽ không còn ai?

Nghĩ đến lát nữa nàng có thể cũng lâm vào tuyệt cảnh, trong lòng Vân Tĩnh tâm nổi lên một cổ ưu sầu nhàn nhạt, có lẽ tối nay cho dù có qua đêm ở nơi hoang dã, cũng không nên đến nơi này để tá túc, giờ có muốn bỏ đi có lẽ cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Vân Tĩnh thấy tiểu Dao đã ngủ, nàng liền vận công thám thính đột nhiên thần sắc nàng biến đổi, Vân Tĩnh cảm giác được khí tức của một cổ chân khí rất kỳ lạ đang tiếp xúc cùng chân khí của nàng, điều này làm cho nàng cực kỳ kinh ngạc.

Dịch Phong ở phía kia thấy được chân khí phát ra từ gian phòng Vân Tĩnh liền từ từ đáp lại nàng, cái này cũng chính là vì sao Vân Tĩnh lại cảm nhận được có cổ chân khí đang giao hòa cùng với chân khí của nàng. Hắn sử dụng truyền âm mật nói.

-Tối nay nơi này rất không an toàn, nàng nếu không muốn xảy ra chuyện, tốt nhất là ở trên giường không được ra ngoài. Chỉ cần nàng không rời khỏi nơi này, ta có thể tùy thời biết được động tĩnh của nàng mà giúp đỡ, nhớ kỹ.

Vân Tĩnh nghe vậy sắc mặt biến đổi, có ba phần kinh hãi, không thể tưởng được Dịch Phong không ngờ lại nhận ra được động tĩnh của nàng, điều này làm cho nàng có cảm giác thập phần ngoài ý muốn, nàng liền đáp lại.

-Người là ai? Tại sao lại bảo vệ ta?

-Nàng chỉ cần biết ta không có ý xấu là được.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Mau lên

Trong bóng đêm, sơn trang có vẻ rất không yên tĩnh, thỉnh thoảng có những tiếng kêu thảm thiết làm cho đêm tối càng thêm mấy phần quỷ dị.

Lúc này, những người đi theo Tổng Hằng đã chết chỉ duy còn năm sáu người còn sống, bất quá đều đang bị giam trong bụi hoa kỳ trận, không cách nào thoát thân. Mặt khác, những người đi theo Tôn Phi cũng đều thảm tử một nửa, hơn nữa có một chỗ toàn bộ mười người trong phòng bị giết, khiến cho số người tử vong không ngừng tăng lên. Khí tức âm trầm, kinh khủng càng tăng mãnh liệt. Hôm nay nhiều người tá túc như vậy, ngoại trừ phòng Dịch Phong và hai cô nương an toàn thì các môn các phái khác đều có thương vong.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua mang theo khí âm trầm như một cổ hàn khí xâm nhập vào thân thể mọi người. Tôn Phi thân thể run lên, một cổ bất an đột nhiên nổi lên mãnh liệt, làm cho hắn nhất thời không thể nào thừa nhận. Thân hình hơi chuyển, trong mắt hắn lộ ra một tia kinh hãi, miệng hô lớn những người còn sống sót.

-Tấn công, tất cả tấn công.

Nói xong trường kiếm xuất khỏi vỏ, động thân phóng lên. Kiếm ảnh liên tiếp xuất ra hư kiếm, phát kiếm thanh ngọt sắc bén, mang theo hàn khí âm trầm tấn công về phía hắc ảnh cao lớn kia.

Tổng Hằng nghe thấy rồi lần theo tiếng quát rồi lần theo tiếng phát hiện nhóm Tôn Phi đang kịch liệt đánh hắc ảnh.

Trong mắt hắc ảnh lóe ra quang mang ám hồng, mỗi lần giết một người, hút máu tươi của họ, hồng quang trong mắt hắn lại càng thịnh. Lúc này, hai người chết trong tay hắn tất cả đều là bị cắn nát yết hầu, hút máu mà chết. Hắc ảnh thân pháp quỷ mị, trong bóng đêm căn bản là không thấy rõ thân hình hắn, duy nhất chỉ có thể nhìn thấy là ánh mắt càng lúc càng đỏ của hắn.

Một tầng tử vong bao phủ trong lòng mọi người, làm cho bọn họ cảm thấy khí tức tử vong tới gần.

Tổng Hằng trong lòng khiếp sợ vô cùng, mà võ công của hắn tuy không nói là mạnh nhưng đủ để xông pha giang hồ nhưng đã xuất không dưới ba mươi chiêu, nhưng lại không có đến một lần chạm vào một góc y phục của hắc ảnh.

Trong lòng hấn khiếp sợ không cần nói cũng rõ.

Cảm giác được cổ bắt an trong lòng càng lúc càng rõ ràng, Tống Hằng dĩ nhiên lúc này cũng có một ý niệm trong đầu phải thoát khỏi nơi này.

Nhìn thấy hắc ảnh quỷ mị kia trong thời gian ngắn lại giết chết bốn người, hấn trong lòng rõ ràng hiện lên một nỗi sợ hãi.

Lúc này cổ cũng không được, Tống Hằng trong miệng huyết một tiếng, báo hiệu đệ tử đồng môn nhanh chóng rút đi, thân hình lác mạnh một cái cấp tốc rút lui.

Nhưng đột nhiên từ đâu xuất hiện một ánh mắt huyết hồng nhìn hướng Tống Hằng chạy trốn, trong mắt hiện ra một tia lạnh lẽo, thân hình từ màn đêm bay vọt ra, song thủ trong nháy mắt bắt được hai nhân mạng. Hắc ảnh đeo mặt nạ há miệng cắn nát yết hầu hai người trong tay, miệng thả sức hút máu tươi, đồng thời thân hình như điện, xuyên qua đao quang kiếm ảnh. Trong đêm tối, tiếng kêu thảm thiết của quần hùng chấn động chốn sơn dã, đáng tiếc không có người nào ngăn trở chuyện này, cả sơn trang giống như một địa ngục trần gian, tràn ngập hơi thở tử vong.

Tiếng hét vang dội khắp sơn trang thật sợ hãi, trong căn phòng nhóm người Dịch Phong, hấn thi thoảng thả thần thức dẫn chân khí đến phòng hai vị cô nương để bảo đảm an toàn.

-Nghe này.

Lã Thiên Vũ, Tiêu Bán, Trúc Tinh đồng loạt hướng Dịch Phong xem hấn nói gì nhưng về mặt thì chắc là chuyện không tốt rồi.

-Có chuyện gì sao?

-Ta vừa thả thần thức và phát hiện ở đây có thêm một kẻ nữa.

Nhất thời cả ba người đồng loạt kinh hãi, Trúc Tinh vội nói.

-Vậy... vậy là có thể có nhiều hơn một kẻ sát nhân này sao?

-Đúng vậy, nên giờ các người thu xếp đồ đạc, chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Tình hình của Tôn Phi cũng giống như Tống Hằng, chỉ khác là hắc ảnh ở chỗ hấn ra tay ác độc hơn, một tay một người, mỗi người đều có năm lỗ thủng trên đỉnh đầu, yết hầu bị cắn nát, bị hút máu mà chết. Tôn Phi trong miệng gầm lên, cùng các cao thủ bên cạnh liều chết phản kích, vô số đao quang kiếm ảnh trong nháy mắt hướng đến hắc ảnh nọ. Hấn thân lên trước, huy động song thiết chương, mang theo vô số chương kinh hùng hậu ồ ạt ập đến từ huyết trên người hắc ảnh.

Hắc ảnh trong mắt lóe lên một tia quang mang xích hồng, từng tia âm u từ thân thể hấn truyền ra, bốn phía nổi lên một cỗ âm hàn, cỏ dại trên mặt đất đều bị thổi tung, một cỗ khí lưu mạnh mẽ hình thành một cơn lốc, cuốn y phục quần hùng bay phát phơ, khiến họ bất an.

Trong ánh mắt hàm chứa lạnh lẽo, thân hình hắc ảnh như bóng u linh nửa đêm, theo chuyển động của thân hình hấn, mỗi lần di chuyển là phát ra một âm thanh thảm thiết, rồi có một người tử vong.

Hấn giết người tốc độ nhanh kinh người, làm cho những ai còn sống tâm lý cực kỳ tuyệt vọng.

Tôn Phi trong lòng vừa sợ vừa giận, biết hôm nay gặp phải cao thủ, thấy những người bên cạnh càng lúc càng ít, mấy người bị giết đều bị hấn hút máu, hấn dù trong lòng tràn đầy phẫn nộ cũng đành bất lực.

Nhưng hấn không phục, chỉ thấy hấn quát lớn như thêm ý chí chiến đấu.

-Có bản lĩnh, tiếp ta một chương.

Nói xong song chương mang theo mười hai thành công lực, toàn lực bổ về hắc ảnh phía trước.

Hắc ảnh nhìn lại Tôn Phi, trong mắt xuất ra một tia hàn ý, trầm giọng nói

-Sợ người sao? Đờ lấy.

Nói xong hữu thủ trong nháy mắt trở nên đỏ sẫm, trên người hắc ảnh xuất ra âm thanh quỷ dị, một chương tiếp lấy một kích toàn lực của Tôn Phi. Song chương giao nhau, một luồng khí mãnh liệt trong nháy mắt chấn bay toàn bộ những người gần đấy ra ngoài.

Thân hình Tôn Phi như chiếc lá trong gió bị chấn bay ra ngoài ba trượng, thổ huyết một ngụm máu tươi. Chuẩn bị đón nhận cái chết nhưng không hiểu sao, hắc ảnh lại không ra tay, hấn dăm dăm nhìn một hướng, Tôn Phi thấy vậy nhân cơ hội chạy trốn.

Chỉ thấy hắc ảnh cao lớn này song thủ khẽ động, trong sơn trang xuất hiện một cỗ chân khí cường đại trong chớp mắt tràn ngập trên không trung, mang theo thể công vô cùng cường đại hướng đến một nhân ảnh khác chính là hắc ảnh mang mặt nạ.

Trong nháy mắt khí thể trong không trung xoay chuyển, hình thành một con lốc, mang theo sức mạnh hủy diệt, trong nháy mắt nuốt chửng hắc ảnh mang mặt nạ.

Hắc ảnh mặt nạ kia song thủ giơ lên, thân hình đột nhiên xuất hiện giữa không trung, lẳng lặng đứng giữa hư không như một ma thần trong đêm tối.

Chỉ thấy hắc ảnh toàn thân lóe ra quang mang huyết hồng, hồng sắc khí thể sau lưng hắc ảnh như tạo thành một đôi cánh huyết sắc vô cùng quỷ dị. Song thủ giơ lên, huyết sắc chân khí trong chớp mắt bộc phát ra luồng khí vô cùng bá đạo, trên đỉnh đầu hắc ảnh hình thành một thanh kiếm máu, một kích bổ xuống nghiền tiếp con cuồng long đang tập kích.

Nhất thời hai cỗ chân khí vô cùng cường đại một lần nữa va chạm giữa không trung, phát ra tiếng hồng rung trời. Trong lúc hai luồng chân khí xoay chuyển cực nhanh đâm vào nhau, sinh ra vô số tiếng nổ mạnh không thể tả được, trong chớp mắt toàn bộ kiến trúc cao lớn bốn phía đều bị phá hủy.

Luồng kinh khí kia đi qua chỗ nào thì toàn bộ kiến trúc chỗ đó tan thành tro bụi.

Dịch Phong nhận ra hai cỗ tuyệt thể chân khí cường hoành, tính chất có một chút tương tự, nhưng cũng có chỗ bất đồng, ba người Lã Thiên Vũ nhanh chóng mở cửa vừa mới bước ra đã có luồng chân khí cực kỳ áp tới suýt ngã ngựa.

-Các người đợi ở đây một chút ta đi gọi hai cô nương ở kia.

Nói xong, hắc ảnh chạy sang phòng Vân Tĩnh gõ cửa. Tiếng gõ cửa xuất hiện, Vân Tĩnh giật thót người nhưng không lên tiếng, ra dấu im lặng với tiểu Dao, nàng rón rén lấy thanh kiếm tiền gần cửa.

-Cô nương, chúng ta phải rời khỏi đây.

-Cô nương, có ở trong đó không?

Cộc...Cộc

Nàng vẫn không trả lời, thanh kiếm đã cạy khỏi vỏ.

-Xoẹt...

Dịch Phong đứng ngoài bỗng một lưới kiếm sáng loáng từ bên trong phòng đâm xuyên qua, nhưng hắc ảnh dùng chỉ lực kẹp chặt quất.

-Cái quái gì vậy?

Sau đó tay xoay một vòng phá gãy lưới kiếm cùng đó là cánh cửa bị vỡ nát. Nhìn Vân Tĩnh ngã ra sàn nhà, hắc ảnh có chút nóng nhưng biết Vân Tĩnh là đệ phòng nên thôi.

-Mau rời thôi.

-Người là ai?

Vân Tĩnh chạy đến ôm lấy tiểu Dao đang sợ hãi, nàng sợ Dịch Phong là kẻ sát nhân, Dịch Phong điên đầu đang lúc nước sôi lửa bỏng mà còn thế này.

-Ta là Dịch Phong, một khách nhân đến đây trú đêm, bây giờ nàng phải mau rời khỏi chỗ này nếu không sẽ chung số phận kẻ kia.

-Tỷ, đi theo huynh ấy đi.

Vân Tĩnh nhìn tiểu Dao rồi miễn cưỡng gật đầu, đôi tỷ muội theo chân Dịch Phong đến chỗ Lã Thiên Vũ đợi ở đây.

Lúc này một tiếng nổ kinh thiên truyền đến, mặt đất rung lên. Một cỗ chân khí vô cùng cường đại trải qua khoảng cách hơn mười trượng, khi đến gần Dịch Phong đã dần dần suy yếu. Chỉ thấy loáng một cái đã có mấy căn phòng bị chấn nát.

Nhìn theo hướng Dịch Phong, mặc dù bọn họ không thấy gì, nhưng bọn họ cũng mơ hồ cảm giác được cỗ khí thể cường đại kia.

Hai hắc ảnh kia lần thứ hai giao thủ, chân khí vô cùng cường đại kia hình thành sức hủy diệt rất lớn, trong nháy mắt truyền đến, toàn thân Dịch Phong nhất thời phát ra một cỗ chân khí hồng bạch cuồng hoành tuyệt thể.

Thân thể hắc ảnh trong nháy mắt phát sinh ra hai đạo chân khí một trắng một đỏ tính chất hoàn toàn bất đồng, hình thành một lớp hộ thể chân khí bảo vệ năm người.

Khí thể từ hai sát nhân giao thủ càng lúc càng mạnh, Dịch Phong thở dài rồi hít lấy một hơi. Hai thanh đao sau lưng bắt đầu rung động mạnh mẽ. Hắc ảnh sẽ ra tay hay âm thầm rời đi?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Vô đề

-Mạnh quá.

-Hai kẻ này còn là người hay sao? Giang hồ còn có những võ công tuyệt thế tuyệt đỉnh?

Vân Tịnh, cả kinh đến cứng lưỡi, không nói thành lời, ba người Lã Thiên Vũ, Tiêu Bán, Trúc Tinh cũng bị tình cảnh quỷ dị kia làm cho kinh hãi, cho đến bây giờ họ dù đã ra ngoài nhiều nhưng mà chưa từng gặp qua cuộc giao chiến kinh thiên này. Cho tới bây giờ, cả đám thậm chí không biết trên đời này còn có nhân vật lợi hại như vậy, có thể lừng lững đứng giữa hư không mà không rơi xuống, phía sau lại còn hiện ra một đôi cánh lớn màu huyết sắc, thật khiến người khác không thể tin được.

Dịch Phong không bận tâm như năm người kia, chỉ chăm chăm sắp xếp đồ đạc của mình vừa nói.

-Nhớ kỹ những chuyện nhìn thấy này không được nói lung tung, nếu không sẽ có đại họa. Đi thôi.

-Không được, còn các huynh đệ ta ở đó có thể còn có người sống sót. Ta phải quay lại đây.

Lã Thiên Vũ vẫn nhìn về khu sơn trang nơi hai sát nhân được giao chiến kịch liệt với hy vọng đồng môn của mình còn sống nhưng trong thâm tâm hắn vẫn sợ rằng khi đến gần hắn có lẽ không toàn mạng.

-Cứ việc tự nhiên, không ai ngăn ngại cả, nhưng đừng có dẫn dụ kẻ địch tới đây, ta không thích có phiền phức vào người.

Nói xong Dịch Phong không để ý đến năm người còn đang ngẩn người ra, thân thể hắn không một tiếng động, nhoáng một cái đã xuất hiện cách đó mười trượng, năm người lại thêm phen kinh ngạc đối với võ công của Dịch Phong cũng cảm thấy cực kỳ thần bí. Tỷ muội Vân Tịnh nhìn Lã Thiên Vũ rồi lại nhìn Dịch Phong, tựa hồ cũng như Dịch Phong không muốn nán lại ở đây liền xác đồ đi theo hướng Dịch Phong.

Ba người Lã Thiên Vũ thấy vậy mỗi người đều chung một tâm tư tự an ủi các huynh đệ có lẽ đã bỏ mạng nơi này.

-Được rồi, Tiêu Bán, Trúc Tinh, chúng ta sẽ đến Lạc Dương báo cáo sự việc ngày hôm nay với người chính phái, sau đó là sẽ báo thù cho các huynh đệ, được không?

-Được.

Rời khỏi tòa sơn trang đã hoàn toàn bị phá hủy, Dịch Phong nhìn xa xa phía trước thoáng thấy một làn khói bay cao, hắn ngoảnh sau thấy đôi tỷ muội Vân Tịnh thất thủ đi từng bước rất không vững xem chừng hai nàng có vẻ đã phải thức trắng đêm nay nên rất mệt.

Dịch Phong liền đến gần nhưng Vân Tịnh lập tức quát lớn.

-Dừng lại.

Sau tiếng quát đã tuốt kiếm khỏi vỏ chìa thẳng trước mặt Dịch Phong cách cổ hắn chỉ chừng một đốt ngón tay, Vân Tịnh kéo nhanh tiểu Dao ra sau lưng, chân khí từ từ truyền đến thanh kiếm bao bọc một lớp nội công màu lam dường như nếu Dịch Phong có ý đồ nâng không do dự mà tấn công. Hắn thấy buồn cười, cô nương này quả thực đa nghi quá, Dịch Phong giờ hai tay thể hiện thành ý.

-Bình tĩnh, ta thấy nàng mệt nên giúp đỡ thôi.

-Giúp đỡ? Hay là ngươi có ý gì?

-Buồn cười thật, nếu như nàng nói ta là kẻ xấu thì tại sao ta không động thủ ngay bây giờ, ngay tại thời điểm này, không hề có một ai ngoài chúng ta.

Tiểu Dao lấp ló sau lưng Vân Tịnh, đôi mắt tròn xoe đẹp đẽ mở to như hút hồn người khác nhìn Dịch Phong, hắn thầm nghĩ đôi mắt đẹp này không hề tương xứng với dung mạo của nàng chả lẽ đôi tỷ muội này dịch dung nhưng hắn lại không thấy dấu hiệu nào bất thường trên khuôn mặt.

Dịch Phong khẽ cười khiến nàng đỏ mặt mà nấp sau lưng Vân Tịnh trông thật đáng yêu, bỗng kiếm Vân Tịnh rơi xuống đất cùng đó là nàng cũng ngã ra nền đất, tiểu Dao thất kinh lập tức khóc lóc lay tỷ tỷ nàng. Vân Tịnh vừa tỷ vừa mầu thần luôn bao bọc che chở cho nàng nếu như tỷ tỷ có mệnh hệ gì chắc nàng chết mất. Dịch Phong thì ngược lại bình tĩnh lạ thường, cầm cổ tay bắt mạch hắn thấy được thể lực Vân Tịnh đã kiệt sức, tiểu Dao mức nở hời.

-Đại ca, tỷ tỷ có làm sao không?

Dịch Phong trấn an.

-Đừng lo, tỷ tỷ của muội sẽ ổn, bây giờ chúng ta cần phải đi kiểm tra cho nghi chân trước đã.

Đến một chỗ khá thoáng trong rừng, Dịch Phong nhanh nhẹn gom cành cây khô nhóm lửa sau đó đến phản giúp Vân Tĩnh, vấn đề của Vân Tĩnh là do quá sức cật lực trắng đêm nhiều nên máu không tuần hoàn bình thường. Rất nhanh Dịch Phong áp song thủ vào lưng truyền một đạo chân khí ấm áp vào cơ thể nàng tạo một cảm giác khoan khoái để Vân Tĩnh có thể ngủ thoải mái.

Tiểu dao ngồi bên cạnh chăm chú cùng chút lo âu nhưng không hiểu sao nàng lại có một cảm giác rất tin nhiệm vị đại ca trước mặt, cảm tưởng không có gì làm khó được hắn. Dịch Phong thu hồi nội công, quay sang nói.

-Được rồi, tỷ tỷ của muội đã ổn, giờ cho nàng ấy ngủ thật kỹ, sáng mai sẽ đỡ hơn.

-Đa tạ, đa tạ đại ca.

-Được rồi.

Sắp xếp chỗ ngủ cho Vân Tĩnh xong xuôi, hai người Dịch Phong và tiểu Dao ngồi đối diện phía giữa là ngọn lửa cháy bập bùng trong con gió lạnh ban đêm, Dịch Phong ngồi xếp bằng tịnh tâm còn tiểu Dao có lẽ nàng không ngủ được thì thoảng lại đến chỗ Vân Tĩnh kiểm tra hơi thở.

Nhưng cũng không lâu sau tiểu Dao cũng thiếp đi bên cạnh Vân Tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Đạo Giả Bá Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.